

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_204802

UNIVERSAL
LIBRARY

BROWN BOOK

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No **T 82-6** Accession No **T 4287**
56K

Author **శ్రీ రామ మూర్తి**

Title **కాళరాత్రి 1955**

This book should be returned on or before the date
last marked below

కా . రా త్రి

ప్రఖ్య శ్రీ రామమూర్తి

దేశీ ప్రవీరా ముందలి,
విజయవాడ - 2.

డేశీ ప్రచురణ
ప్రథమ ముద్రణ
జూలై — 1955
తల : రూపాయిన్నర.

డేశీ ప్రెస్
విజయవాడ-2.

సంపాదకులు
చౌదలపాటి శకుంతలాదేవి
శివరామకృష్ణ

‘కౌళరాత్రి’ : ఒక వైపు నుంచి —

మన తెలుగు నాటకాల్లో ‘చదివినా’ ‘అడినా’ రసవంతంగా ఉండే నాటకాలు చాలా తక్కువ ప్రయోగంలో ఎంతో ఆసక్తిగా ఉన్న నాటకాలు యితః చదివిన సందర్భంలో ఎంతో కీలకంగా కనుపించడం అనుభవ పూర్వకంగానే తెలుసుకును. అలా ఎంతో ఉండగా అని నేను కొంత ఆలోచించాను. సాధారణంగా ఇలాంటి నాటకాలు వాసే రచయితలు, వారు ఆ నాటకం వ్రాసే సమయ లో, కేవలం ఆ నాటక కల్పనావరణంలోనే నివసించి, ప్రేక్షకుల అభిప్రాయాలు లేక ప్రేక్షకుల అభిప్రాయాలకు తనే ఏకైక ఏజెంటుని చెప్పే నాటక సమాజ దృక్పథం అభిప్రాయాలు సంస్కృతిపరిచే సన్నాహంలో ఆసాది వారు వ్రాయడం కున్న నాటక సన్నాహాన్ని విస్మయపడు. (పాపం!) ఇలాంటి నాటక రచయితలలో ఒకటిగా ప్రస్తుతం నేనూ ‘పరివర్తన’ పాఠశాల ఉన్నాను. అంటే నాకు సంచించిన నా నాటకాలు ప్రేక్షక మహాళ గురించి రుచించి పోవడం, నాకు ఎంతో వెంటుగా కనిపించి, వారికి ఎంతో తీపిగా ఉండడం కళ్ళిగా కాంచగలిగి ‘భాగ్యం’ నాకు పట్టింది. ప్రేక్షకుల సైకాలలో పెరిపిల్లల వైకాలలో ఒకటే. ‘బూరా’ కావాలంటే ‘బూరా’ కొనివెళ్ళాలి. కారు కొనివెడదామన్నా ‘వగు బూరానే కావాలని మారాం చేస్తుంది కనుక. అలానే ప్రేక్షకులూ. ఆ లోకాల్లో కొనుక్కుని ఆహ్లాద (మరిత్ర మందిరం) అడుగు పెట్టేసరికి ప్రేక్షకుడు ‘ప్రేక్షకులు’గా మారిపోతారు. ‘తన’ ఆలోచన ‘తమ’ ఆలోచనగా మారిపోతుంది. అంతా ఒక నాటకం యొక్క విలువను నిర్ణయించే సందర్భంగా ప్రేక్షకుల అభిప్రాయం స్వీకార యోగ్యం కాదు.

ఒక నాటకానికి ఎన్నో దశలుంటాయి. రచయిత దాన్ని రూపొందించడం ఆ రూపం ఒక రూప కల్పన చెయ్యడం, తరువాత దాన్ని ఉచిత విధానంలో రచన చెయ్యడం—ఇది ఒక దశ అనుకోవచ్చు మరోదశ నాటక గ్రంథాన్ని

మొగుతుని ఒక సమాజాన్ని చేరడం, దాని తాలూకు ప్రధాన గుర్తులు, లేక డైరెక్టరు, వారితో చర్చించి, సంపదించి, (లాంఛనప్రాయంగా) చిట్ట దినరకు వారు వారి 'స్టేజీ అనుభవం'తో ఇచ్చిన అమూల్యమైన సలహాలతో అనుగుణంగా దాన్ని కొంత మార్పు చెయ్యడం—ఇది రెండవదశ. మూడో దశ వారు ఒక నాటి రాత్రి ఆ నాటకాన్ని ఒక హాల్లో ప్రదర్శించడం—ప్రేక్షకులు, ప్రదర్శకుల పరస్పర Action and Reaction లో ఉత్పన్నమయ్యే నాటక 'శ్రాంతి'-అది మూడవదశ.

ఇంతటితో నాటకం ముగిసినట్లు కాదు నాటకం తరువాత నాటకం అంటూ ఒకటి ఉంటుంది. రెండవ ప్రదర్శనలో చెయ్యవలసిన మార్పులు చూపరులు అప్పుడే అభినిషించిన నటనలూ రచయితలకూ అందిస్తారు. అవి శిరసావహిస్తామని రచయిత వాదనం చేసిగాని ఇంటికెళ్ళి నిద్రపోకూడదు. ఇది ఆఖరు దశ.

ఈ ఆలోచన పురస్కరించుకునే నేను ఒక నాటకం చదివినాని ఒక అభిప్రాయం వీర్పరుచుకొను. ఇలా చదివినప్పుడు 'కాళరాత్రి' ఉత్తమ ప్రదర్శనయ్యమైన నాటకమేగాక ఉత్తమ పరనీయ నాటకమని కూడా అనిపించింది. అంటే మన ఆంధ్ర నాటక గంగాన్ని అలంకరించిన కొద్ది సాహిత్య విలసతుల నాటకాలలో 'కాళరాత్రి' ఒకటి అని. ఒక నాటకం ఎదువుతున్నామంటే ఆ నాటకం చూస్తున్నామని కూడా అగం. అంటే ఒక హాల్లో ఒక తారీఖుగాత్రీ కాకపోవచ్చు. చదవడం చూడడం రెండు ప్రత్యేక విషయాలుకాదు. ఉత్తమ నాటకం ప్రదర్శన యోగ్యతే కాక సాహిత్య యోగ్యత కూడా సాధిస్తుంది

అసలు నాటక రచన - నాటక రచనకానీ మరే రచనకానీ ఎలా ఉత్పన్నమవుతుందీ? మనిషి సృష్టి సలపకుండా ఎందుకుండలేదు అన్నది ఒక విచిత్ర విషయం.

మనిషికి పుడుతూనే ఒక 'అన్యాయం' జరిగింది. ఎంచాల జరిగింది? అనే ప్రశ్నకు సమాధానం బహుళ ఇంతవరకూ దొరకలేదనుకుంటా

మనిషి 'శ్రూర్తిగా' పుట్టాడు. 'అనుకున్నట్టు'గా పుట్టాడు. 'అనుకున్నట్టు'గా బ్రతుకాడు. అంచాల మనిషి బ్రతుకుతూనే 'బ్రతుకు' కోసం వెదుకుతాడు. పరిష్కార తీవ్ర ప్రారంభ యుగం కోసం ఆన్వేషిస్తాడు. ఈ ఆన్వే

‘సత్యం గప్పిన నిప్పు’ రూచి కాచి ప్రకటిస్తాడు. నిర్ధారణకోసం దాక్కుని కనిపెడతాడు రాజాగారు చేసే Mock హత్య ఇచ్చిన అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకుని తన కని తీర్చుకుంటాడు. హత్యను హత్యతోనే సమర్థించుకోవాలి హంతకుడు హంతకుడుగా అగామానంపడుతున్న నిర్దోషిని కూడా (స్టేజీ ఎప్పుటికైనా ప్రమాదకరం) భూమి చెయ్యాలి ఈ Step కూడా తీసుకున్నాడు ఇంత Cold planning కు మూలకారణం అతనిలో కృత్రిమ స్వభావ ‘Human element’ అది కమలమీద ప్రేమ! కమలంపై కిరిగిపోవడానికి ఎంత గాఢమైనదామని అర్థమవుతున్నది అ element దామతోలేక పోయేవాడు ఆ మెచ్చినదే చిట్టచివర అని కన్ ఫెషన్ కు దారి తీస్తుంది సరహరిది గాలా Abnormal character అంటే వాళ్ళు జీవితంలో ఎప్పుడు సే వోవ ను విచిత్రంగా ఉంటాయి సరహరి - ఈ నాటకంలోలాగా—హంతకుడూ కావచ్చు. సీదా కమలమల్ల తను మోసపోయాడని తేలుతూనే విగ్రహా వేదాంతం కావచ్చు ఈ కారణం ఆ పాత్రల స్వభావాలగుడ అధోరవిడి ఉంటుంది అంతేగాక అలాంటి స్వభావం కల కృత్రిమ ఎవరి జాతి సహించరు, తిమ్మి మాన సహించే సరికొద్దం, నిండు తనం, Composure వాళ్ళ సే ఉంటుంది ఆ Self Consolation కూడా ఎవరికీ తేలుతుండా ఎంతో చాలుగా చేసుకుంటారు

ఈ నాటకంలో జాగ్రత్త ప్రేమ కలం—గాని గుప్పుతం విషయంలో గమనించదగిన మరో అంశం ఉంది.

సరళ నాగాయుని ప్రేమస్తుంది. అతన్ని చేరాలని ఎంతో ఆతుర పడుతుంది కాని నాగాయుని ప్రేమ ప్రేమే. ఎవరి కమలను ప్రేమిస్తాడు. ఆమె ప్రేమకు పొలం లేకపోతే తన కమల నారాయణుని ప్రేమిస్తుంది ప్రతి సన్నివేశంలోనూ గుర్తుచేసేందుకు ఉద్దేశించింది. అని ప్రతి మనోపాయాల సమూహం కి సాగిపోయింది. అప్పుడే అప్పుడే తిరిగివచ్చి వివాహిస్తాడు వైరుధ్యం. ఈ వైరుధ్య ఫలంగానే మోసకడన మనం కోరినంతగా వాంఛితుడైన కాకగి పోస్తుంది అంటే మనకు ఏవ లసింది వాడుకు దొరికింది. మనకు దొరికింది మన కంపలసింది కాదు. అంచాతి మానవ ప్రగతికా ఎప్పుడూ సుఖావహం కాదు ప్రతి నాటకం ప్రతి జీవితం వివాదాంతమే.

ఈ నాటకంలో మరో ముఖ్యపాత్ర కమల. కమల నరహరి భార్య. నారాయణను ప్రేమిస్తుంది కాని కమల చాలా స్వచ్ఛమైన వ్యక్తి. రాసున్న స్రుమాది ఆమెకు నీడలా కరుచుస్తుంది. ఆమె ప్రేమ వారి విభంగం ఆమెనే వెంటాడుతుంది. కాని ఎలాటి విషయ పరీక్షా సమయంలో కూడా ఆమె ఆత్మివంచన చేసుకోలేకపోతుంది. సరళ ఉద్ధృతి విషయం దాచిపెట్టుకు ఎంతో ఆత్మివేదన పొందుతుంది. నారాయణ భార్య అతన్ని అంతగా ప్రేమించడం తనకు ఇష్టం లేకపోతుంది. పరిస్థితులు విషమించి రాజారావు మీద దోషం ఆరోపించుటకు సంధ్యావస్థలో ఆమె వారి ప్రేమకురాలి లాగా వారి నిబాన్ని వెలువరించుటనైన ప్రవక్తగా—ఎలాంటి పాపాన్నినా వొడ్డి—అలా మార్పు చెందుతుంది. వైగా ఆ సమయానికి ఆమెకు మిగిలినదేమీ లేదు. తన ప్రేమించిన నారాయణ చచ్చిపోయాడు. దానికి కారణం నరహరి అని తెలుసుకున్నప్పుడు ఆమె, వైగా హత్య అన్యాయంగా రాజారావుమీద మోపుచుంది ఈ విషయాన్ని తననే ధేదించాలి. ఒకప్పుడు అలా ఛేదించడంలో తనే ఆహుతైపోవచ్చు కూడా అలా ఆయింది కూడా. కాబట్టి అంతిమ ఘట్టంలో పోరాడుతున్న శక్తులు రెండే ఉండు. వారి కమల—రెండు నరహరి అంచాని ఈ నాటకంలో కమల నామక ఆవునున్నది. Action climax ను ఈమె నిర్వహిస్తున్నది చివరి గంగలో కమల 'నవ్వుతున్నారా మీరు?' అన్న ద్వంద్వం ఆమెకూ నరహరికీ జరిగిన సంభాషణలు గమనించుకొని. ఇది ఆమె బహిష్కరించిన నరహరికి ఎటుకు నిలిచిన ప్రదేశం. తను నారాయణనే ప్రేమిస్తున్నాననీ, నరహరి అంటే తనకు వివరిస్తున్న అసహ్యమనీ, సరళ ఉద్ధృతి లనే దాచాననీ రాజారావు నిర్దోషి అనీ చెప్పేస్తుంది. నిజం బైటవెల్లెస్తానని బెదిరిస్తుంది మళ్ళీ ఆమె ప్రవేశం తర్వాత ఈ నిశ్చయాన్ని ఆమెలుబోస్తుంది కమల పాత్ర నిషయంలో ముగ్యంగా గమనించవలసిన విషయం—ఆమె సత్యనితి. అంటే తను ఎన్నడూ-భరితు ద్రోహం చేసిన సందర్భంలో కూడా తన అంతర్బాహు విభిన్నంగా నడుచుకోలేదు అంటే Profound sinner లక్షణాలున్నాయి. అంచానినే Profound sacrifice చేసింది.

నాటకం కడవటం కమలే నరహరిని ఘోర వేదనల ముందు తీసుకొస్తే ఎలా ఉండేదా అని తేలు ఆమెనున్నా గానివల్ల ఆమె పాత్రలో మరో నూతనమైన మొదల వస్తుందేమో నాకు పన్నాగా అంటే ఆమె

Sacrifice కు Sentimental appeal, కాక Intellectual appeal వచ్చేది. దీనికి మరి శ్రీరామమూర్తి ఏమంటాడో!

ఇలాంటి నాటకాలు మన ఆంధ్ర నాటకరంగానికి కొన్ని Complex, Characters, Situations ఉన్న నాటకాలు, లహరి ఇది మొట్టమొదటిది కూడా కావచ్చు. ఈ నాటకాల్లోని వేటగు నీడలు సరిగా చిత్రించడం కూడా కష్టం. ఈ నాటికీ భీమ దుర్యోధనులు Costume మార్పుతో ముప్పై యుద్ధాలు సాగిస్తున్న మన నాటక రంగాలో ఇలాంటి నాటకాలు ప్రవేశపెట్టే రచయిత ఎంతో అభివందనీయుడు. సైగా శ్రీరామమూర్తి ఈ నాటకాన్ని విజయవంతం చెయ్యడంవల్ల ప్రేక్షకులమీద నాకు గౌరవం ఇప్పుడిప్పుడు ఏర్పడుతుంది కూడా. అందుకు నేను రచయితకు వ్యక్తిగత అభివందనలు అందవేస్తున్నాను.

సెంటిమెంట్

—దెల్లం కొండ రాముదాసు.

ఆ ముఖమ్

ఒకానొక నదీముఖద్వారంలో ఒక లంక. దాని పేరు భైరవలంక. రాజారావు ఎస్టేటులో ఇదొక భాగం. ఇక్కడ మిగిలినదల్లా అతిని పూర్వులు కట్టించిన ఒక పురాతన భవనం. భవన ప్రాకారానికి లోపలే ఒక చిన్నయింట్లో ఎస్టేటు మానే జరు, ఆయన భార్య, కూతురు నళిని, సేవకుడు వెంకన్న ఉంటారు. రాజారావు ఎస్టేటైనా ఏడాదికోసారి వచ్చి కొద్ది రోజులు గడిపి వెళ్ళిపోతూంటాడు.

ఒకసారి మిత్రుల కోరికలపై సరదాగా నాలుగు రోజులు గడపటానికి రాజారావు భైరవలంకకు వస్తాడు. వచ్చిన మరుసటి రోజు రాత్రి 9 గంటలకు తుఫాను వచ్చే సూచనలు కనబడతాయి. గుడ్డివెన్నెల వచ్చినట్టే వచ్చి యిట్టి మూసుకుపోతూ ఉంటుంది. అడపా తడపా ఉరుములూ - మెరుపులూ - హోరు గాలీ - దూరాని సముద్ర ఘోష — భీతావహంగా వుంటాయి.

ప్రదర్శకులకు సూచన : ఈ చిత్రము వాక్యాల్ని తెర యెక్కించుచు ఉదవి వినిపిస్తే ప్రేక్షకులకు కాస్త సహాయకారిగా వుండగలవు.

పాత్రలు :

ఊరికి .

రాజారావు	22 సం॥లు	జమీందారు
వెంకన్న	45 ,,	సేవకుడు
రామానుజం	40 ,,	గి. టెక్నిక్ నవలా రచయిత
నరహరి	40 ,,	రాజారావు మిత్రులు
నారాయణ	30 ,,	,,
మోహన్	25 ,,	,,
సుకుమార్	20 ,,	,,
కమల	25 ,,	నరహరి భార్య
నల్లని	20 ,,	ఎస్టేట్ లు పూజేబడు కూతురు

‘హోవర్ట్ ఇర్వింగ్ యంగ్’ రచించిన
నాటకం ఆధార మూర్తింగా ఈ
నాటకం వ్రాయబడింది.

ఈ నాటకం మొట్టమొదటిసారిగా కవిరాజ్ మెమోరియల్
క్లబ్ (విజయనగరం) వారిచే 19-4-54 వ తేదీన
ప్రదర్శింపబడినప్పటి నటవర్గం :

రాజారావు	శ్రీ జె. వి. సోమయాజులు
నరహరి	శ్రీ యం. జోగారావు
రామానుజం	శ్రీ కె. వి. రమణమూర్తి
నారాయణ	శ్రీ వి. వి. అప్పారావు
మోహన్	శ్రీ వి. యన్ దీక్షిత్
సుకుమార్	శ్రీ జె. వి. శ్రీరామమూర్తి
వెంకన్న	శ్రీ వి. విశ్వేశ్వరరావు
కమల	శ్రీమతి రత్నకుమారి
నళిని	శ్రీమతి రాజకుమారి

నిర్వహణ శ్రీ అప్పారావు దొర.

శ్రీ సప్తర్షిక్లామండలి (విజయవాడ) వారిచే 16-10-54 న
విజయవాడలో ప్రదర్శింపబడినప్పుడు :

రాజారావు	శ్రీ జె. వి. రమణమూర్తి
వెంకన్న	శ్రీ యం. వి. చలపతిరావు
రామానుజం	శ్రీ కె. వెంకటేశ్వరరావు
నరహరి	శ్రీ డి. జగన్నాథం
నారాయణ	శ్రీ పి. శ్రీరామమూర్తి
మోహన్	శ్రీ సిహెచ్ శ్రీరాములు
సుకుమార్	శ్రీ కె. ప్రసాద్
కమల	శ్రీమతి యస్ జయశ్రీ
నళిని	శ్రీమతి ఆర్. నిర్మల

చైరెమన్
ప్రొడ్యూసర్

శ్రీ కె. బి. వెంకటేశ్వరరావు
శ్రీ పి. శ్రీరామమూర్తి.

అచ్చ తప్పులు :

— . . —

పేజీ	పంక్తి	తప్పు	ఒప్పు
20	21	Shrung	shrug
25	9	ఈ పంక్తి మొత్తం తీసేసి చదువుకోవాలి.	
38	12	మీఁత	మీరంతి
39	6	మీరు పుస్తకాలన్నీ	మీ పుస్తకాలన్నీ
40	12	హత్య	హత్యలు
42	28	మాడు మైళ్ళవలె	మాడు మైళ్ళు ఇవలె
43	7	— ఈ పంక్తివైన ఇది చదువుకోవాలి . [ఇందాకిటిగుంచి మీఁతవాళ్ళు చూడకుండా నిశ్చలంగా ఏదో సమాజోచించు కుంటున్న రాజా, నారాయణ నెమ్మదిగా పైటకు జారుకుంటారు ..]	
47	14	తనవైపు	అతనివైపు
50	8	—	‘వెళ్ళన్న కూడా ఓమూల ఒగి వుంటాడు’ అనేది చేర్చుకోవాలి
59	4	చాకోసారి	నాకోసారి
59	5	నా	నా కీ
60	5	పోతుంది—	పోతోంది—
64	5	ఉల్లాస లూగిస్తున్నా	ఉల్లాస లూగుతున్నా
98	2	అని	అది
124	17	సరగా	సరళ
127	11	నంటే	నంటేనే
132	8	తాపోను	పోతాను.

ప్రదర్శనకు కావలసిన పరికరాలు :

ప్రేరేపకము—

ద్రాక్షాగ్రములు, పేలులు, మనో టేబులు, రెండు చిన్న సోఫాలు, మూడు టేబులు, పూలకుండీ, ప్లాండు, వాలుగు గుమ్మలమీద నాలుగు చుప్పి లేక పులిలెంబు. అగ్గి నాలుగు ప్రకృతి స్పృహలు. రాజా తండ్రి చిత్రపటం, గుమ్మలకు తెరలు. గేబులు లైటు, పుస్తకాలు, చిత్రకాగితాల బుట్ట, ఉద్ధారాల బుట్ట, పెన్సిల్ గ్రాం.

ఒక ప్రే. ఒక పాల్కను - హాలలో. మనో మూడు గ్లాసులు. ప్లాండు - కాఫీలో. ద్రాక్షాగ్రం రివాల్యూ, కేపులు ద్రాక్షాగ్రం తాళించెని. పడకల తాళించెని. లాంబీ తాళించెని, గార్చిలైటు, కెల్లె పాడినో చిన్న గాజుబొట్ట.

గమనిక — అద్దాల పోలిక, పల్లెపాలే వాని - నే టేబుల్ మిట్రా.

నే పథ్యంలో :—

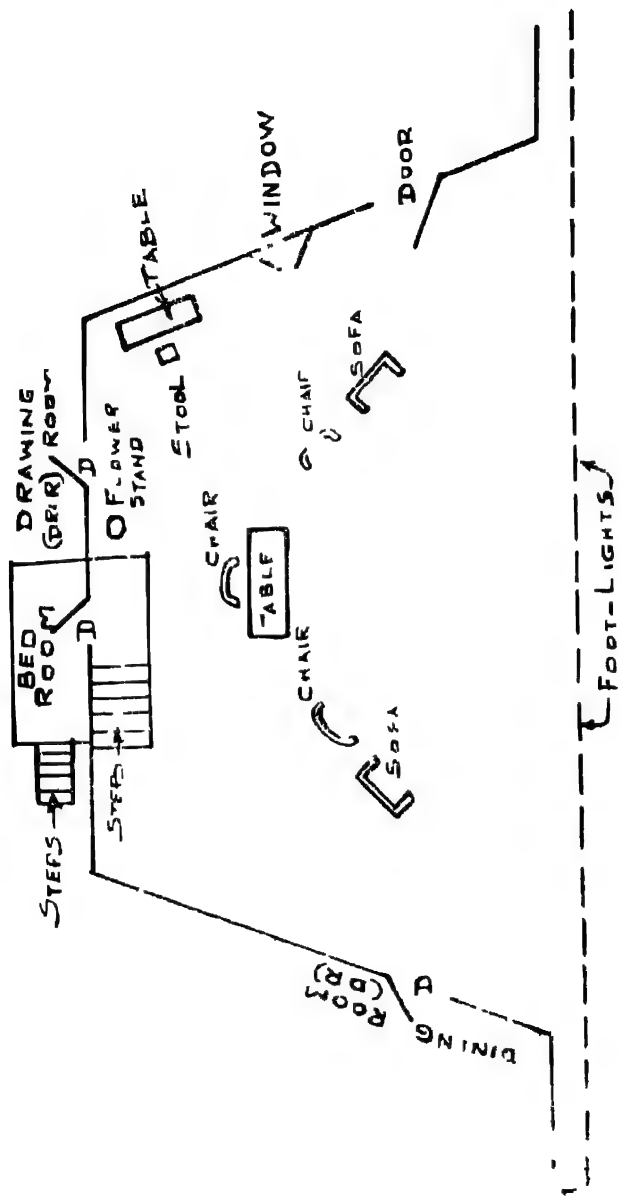
Effects : మొదలుపు.

ఉ బుములు, గుసాను (గిక్క) లాంబీ విలు.

లైటింగ్ :—

1. నాలుగు గుమ్మలకు నాలుగు స్పృహలు. ఈ నాలుగు స్పృహలలో ప్రతి ఒక్కటి గుమ్మలలోని మొత్తం లైటింగ్ కు కంట్రోలు చేయగలగినట్లుగా వేయబడినట్లుగా ఉండాలి.
2. గేబులు లైటుకు ప్రత్యేకం కనెక్టు.
3. ద్రాక్షాగ్రం యాంప్ లోనూ, రాజా పడకలలోనూ ప్రత్యేకం లైటు - స్పృహలు. వీటికి కూడా వేరే కనెక్టు.

మొదటి అంకం

[రాజారావు కవనంలో ముందువో - వోలులో ఎడమ స్కాచ్-గోడకి ఎడమ చివరకిటికి, వంగూలో పోయే వాకనీ గదిగాను కుడ పక్క గోడకు భోజన ల గదిగాక (Dining Room - D R) ఒక వాకిలి ఉంటుంది. వెళ్ళి గోడకు ఎడమ చివరనుంచి కన్న మెల్లు సుమారు విడదగుల ఎత్తున గన్న చన్న బాల్కనీ పొదిను లకుకు పోలాను బాల్కనీనుంచి రాజా వ గదికి వెళ్ళి (Bed-Room - B R) ద్వారా అంటుంది. అంతేకాదు డ్రాయింగ్ రూమ్ నేలవాయి ఎడమకిటికి (Drawing Room - Dr R) మరో ద్వారం ఉంటుంది. B R వాకిలి కుడప్రక్కగా ఎత్తున అవ్వరక ముగి వరుసుల భద్రపులను శ్రీవత్స చిత్రం ఒకటి తొలించి అంటుంది. వోలులో గది మేక, మూడు కుర్చీలు, గదికి ధోను (Single seaters) ఉంటాయి.

తెనీ లేచేసరికి హామీ : ముందు తెలుగు కుట్టు ఒకటి మూలం వుంటుంది ఉన్నట్టిది క్లిగింది కాదు - పై సెలవు వస్తుంది గది అంతా ఒక్కచాక్ర గది అంది ఎల్ల సెలవులకు తెలుగు, రామరాజం ఓ పక్కన ఉన్నా, నానా, నానా మిక్కిలి కుట్టు ల్లోనూ కూర్చుని వుంటాయి. ముఖ్యంగా ముందు సుమారు చివ్వేదో పంటూ. .]

నళిని : ఆం వం జరిగింది రావత్ ?

సుకు : ఏమిందీ ! మళ్ళీ ఆ రాత్రులం వా క్లిగిందా ఆ గండు లోనే లుసుకున్నా. అమకే సగవాలేదనీ ఎంళ్ళ

కంటా పడమనీ అనుకున్నారు. హు- అనుకోకుండా
ఆవిడ మొగుడుకంటనే ఎడ్డారు, పడే పడటంకోసం
ఇద్దరూ చెరో గుండుకీ ఆహ్వానం పోయాయి. అంతే!

[మెట్లమీద ద్వారం తెరుచుకుని రాజా

రావు బాల్కనీ మీదకు వస్తాడు...]

మోహన్ : అయితే ఆమెనీ ఆమె ప్రయుక్త కూడా కాల్చి
చంపింది ఆ భర్తేనంటావ్ ?

సీని : సరే-రామాయణమంతా విని—

[రాజారావు బాల్కనీ మీద Switch

వీక్షించి, లైటు వెలుగుతుంది]

సీని : హలో రాజా !

రాజా : Game club థంకా Sessions లోనే ఉండే! (మోస్ట్
డిగివస్తూ) విందుకు తీసుకొచ్చి కుడువకూర్చో బెడితే
హత్యలూ హంతకులూ తప్ప మరేం లేదటోయ్
నూల్లాడుకోటానికి మీకు ?

సీని : అదేమిటి-అంత సరదాగా అంత అద్భుతంగా వుండే
విషయం మరో టీముంది ?

సుకు : హత్యాకాండ కళ్ళారామానే అవకాశమే వస్తే మా
యొత్తు ధనం పోసిగా ఎదులుకుంటామా !

రామా చాలా అనుకూలంగా వున్నది వాతావరణం కూడా
కాదు ! నిర్మానుష్యమైన లంక-అందులోనూ భైరవ
లంక! నిశ్శిథనమయం - కన్నుపోడుచురున్నా కానిరాని
చీకటి-మెరుపులూ, ఉరుములూ-రాజాతున్న తుఫాను-

ఓహో-వంకావాలి హంతకుడన్న నాడికి యుతికంటే
అనుకూల పరిస్థితులు !

రాజా: కనుక ఇక్కడకూడా ఓ హత్య జరిగితే 'గొంతు'లం
దంటారా యిప్పుడు ?

సుకు : దివ్యంగా వుంటుంది !

రాజా: ఓరి నీ నాహంకూల !

రామా: సరేగాని సుకుమార్జీ ! చెప్పిన్నారే మీరు 'సంఘాత
హత్య'ని గురించి ! సమంజసంగానే వుండినా
అందులో మీ వ్రాహ్మణావరకూ... హత్య అను
కోకుండా అప్పటికప్పుడు జరిగిన సంఘటన అని ఏదూ
అంగీకరిస్తారు మీరు ?

నర : నా వుద్దేశంకూడా అంగీకరిస్తే ! ఆ షాణువరికూ కూడా
హత్యచేద్దామనే ఆలోచనే లేదు. కాని ఆ దృశ్యం
కళ్ళారా చూడగానే కలిగిన తాత్కాలిక ప్రేక్షకుల
షూట్ చేసేశాను.

రామా: అబ్బే ! ఏమిటంటా రయితే కారణం ఆ శవాలు కాని
వలో పారేసి వుండటానికి ? అది సైకోగ్రేఫర్లతో
చేసిన హత్య అయితే వుండే దలా తని సరైన కట్టి
పుచ్చాలనే ప్రయత్నం ! ఎందుకూ అనితా Pre-pla-
nned ! ముందే ఆలోచించుకుని, అవకాశం కోసం
కనిపెట్టుకున్న వ్యవహారం అది !

సలిని : అవునవును. రామానుజంగారు చెప్పేదికూడా సరియే
గానే ఉంది.

రామా: కాదూమరి! అందుకనే వేశాను మళ్ళీ పోలీసులు పప్పులో కాలు—యథా ప్రకారం - మామూలుకు భిన్నం లేకుండా—హంతరుడు పూహించిన ప్రకారం !

సుకు : నిజంగా మీ మాటల్లో ఎంత లాజిక్ వుంటుందండీ ! మీ సుప్రకాలన్నీ కూడా అంత Exciting గానూ వుంటాయి. నుందు చివర పేజీ చదివితేగాని మనస్సు వుండబట్టదంటే నమ్మండి !

మోహ: (Dryly) అవునవును. నా కూ అంతే.

రామా: ఏముందండీ అసరాధ పరిశోధనం అంటే—ఉపయోగించాలి తెలివిపేటలు—తగినట్లుగా ! అంతే !

నళిని : ఎంత తూచినట్లు మాట్లాడుతారో చూడు రాజా ! అన్ని సుప్రకాల్లో రాసినట్లే !

రాజా: (Dryly) అవును. సరిగ్గా అలానే !

[దూరంగా ఉరుముల శబ్దం]

సుకు : అబ్బ—ఆ ఉరుములు చూడండి ఒక్కోసారి ఇక్కడ బలే భయమేస్తుంది బాబూ నాకు ! యిలాంటి రాత్రిల్లో మరీనూ ! మీరు రాస్తుంటారు—దయ్యాల దీమలనీ, భూతగృహాలనీ—

మోహ: ఎప్పుడూ ఎవళ్ళో ఒకప్పు హత్య చేయబడుతూనే ఉంటారు— !

సుకు : ఆ— అల్లా వుంటుంది భైరవలంక కూడా !

రాజా : అవునూ—ఇక్కడన్నప్పుడే ఓ నవలరాసి మా గృహం సావనం చెయ్యరాదూ రామానుజంగారూ !

రామా: (ఓ చిహ్నస్థ విహరి) చెయ్య న్నే నెప్పుడూ వృథా
కాలక్షేపం-ప్రతినిధిగా వచ్చడే ఒకటి!

నళిని : నిజం?

సుకు : చెప్పండి సార్-ఏం రాస్తున్నారు?

మోహ: 'సాతాశక్తి'ని రేలా పూటందా యిదికూడా?

సుకు : ఇంచుకో యెరరింకీ పాపం హస్త్యశీయబడేది!

నళిని : హరికుడి పేరునకు చెప్పకంకి గార్.

రామా: సోనీ అక్కణ్ణా చెప్పెయ్యండి. మీరు రాయడమూ
అని అచ్చుకానడమూ అన్న అయి పూర్తిగా చదివే
దాని అడుక్క ఆంధ్రానటకక్షుణ్ణి చూడండి!

మోహ: సీక, వేళానా గావు దేశాంగిని దేశంలోని
జీతుకన నానాభియ నున్నా ఓ సాధుగా వర్పడా
ని వీర్వేంద్రా వేర్వేంద్రా తెలుసా!

సుకు: అవును. దాని అక్ష్యా మిగ్గో తెలుసా? దేశంలోని
అ రాధ అక్షా నానాభియ నున్నా అంగరికి, ముఖ్యంగా
పచ్చిరిపిని అంధ్యే ఫలం రి మూనిక ప్రవృత్తిల్ని
వివరించుచు, వివరింకీ గా వివరించి అప్రతి
మూనిక అంధ్యే ఫలం రి మూనిక ప్రవృత్తిల్ని
నానాభియ నున్నా అంధ్యే ఫలం రి మూనిక ప్రవృత్తిల్ని
ప్రవృత్తి జీతుకన గ్రాహాయానా ఫలం చడం—

రామా: ఓహో! పెద్దమగ్గులే చాలా సరిమ పవిత్రమైన
కావ్యమిదేమేమీవి గోరుతు!

సుకు : (శిరిస్సు నంది) కానాలి దానికి మీ ఆశీర్వాదం.

రామా తప్పకుండానూ.

నళిని : అదీసరే! ఇందాక పుస్తకమేదో మొదలెట్టా
మన్నార-అసలు మీరు కొత్తపుస్తకం గాయాలంటే
ఎలా ప్రారంభిస్తారండీ!

మోహ. ఏముందీ-ఏ ఇబ్బంద్ నెత్తినో చెయ్యిపెట్టడమే-కాస్త
అడ్వాన్సు కోసం!

సుకు : ఇదుగో—

రామా. (మోహన్ నైపు కాస్త చురచుర చూసి మళ్ళీ తన
శిష్యప్రాయులకో) మామూలుగానే మొట్టమొదట...
ఆంధ్ర సృష్టించుకుంటాను నాక్కావలసిన పాత్రల్ని—

రాజా: దానికి ఎవళ్ళయినా ఎనికొస్తూ రనుకొంటాను. ఉదా
హరణకి మనలోనే ఒక దేవాలయకుడైన హంతుకుడున్నా
డంటే నే నాశ్చర్యపడను!

సుకు నా మునుకు నాకేపుండి ఒకథలో హీరోనేతే
బాగు డునని!

నళిని : సరే-పాత్రసృష్టి అయ్యాక ఏం చేస్తారండీ!

రామా: Well నిలబడతాను ఎనళ్ళకితగ్గ వాతావరణంలో
వాళ్ళని ..అప్పుడల్లుకొస్తాను కథ వాళ్ళచుట్టూతా ..
కాని పుండాలి కథను తగ్గ Back ground!

రాజా: ఈ లంక సరిపోతుందా?

సుకు : ఎందుకు సరిపోదూ! ఇందాకనే చెప్పారుగా రామా
నుజంగానీ!

రామా: అవును. సరిపోతుం దిది దివ్యంగా. ఉపయోగించుకుం
టానేమో దీన్నే నేను రాజారావుగారికి అభ్యంతర
మేం లేకపోతే!...

[వెంకన్న వస్తాడు]

రాజా: నాకేం అభ్యంతరంలేదు. అంతగా ఎవళ్ళకీ అక్కర్లేక
పోతే నేనే ఓ హత్యచేసి, దీన్ని ప్రసిద్ధికెక్కించాలని
కూడా వుంది.

[తిరుమలు మెరుపులు-దూరాన తలుపులు

దబల్లు మూసుకున్న చప్పుడు]

సుకు : (ఉలిక్కిపడి) అదేమి? ఎవరో తలుపులు పగలగొట్టు
న్నాను!

వెంకన్న: ఎవరూలేరు బాబూ! గాలిపోలు!

రాజా: ఏం వెంకన్నా?

వెంక : భోజనాలు వడ్డిస్తున్నారు. లేవండిబాబూ!

నళిని : (లేచి) నే వెళ్తారు రాజా యిక్క.

రాజా : అదేమి? - దిన్నరికి వుండవూ?

నళిని : లేదులే - నాన్నగారు పట్నంనుంచి రాలేదా - ఈ
తుఫాను చూసి అమ్మ దిగులు పెట్టుకుంది. వెళ్తాను.
లేపోస్తాగా.

రాజా: స రే నీ యిష్టం.

నళిని : (అంబరిగో) వస్తానండీ.

[దూరాన అంబరిగో తిరులు]

రాజా : మేకన్నా ! లాంచీ వచ్చిందని - టపా యేమన్నా
వచ్చిందేమో తీసుకురా. సోకే కోడు పట్టెకూడా
వుంటుంది.

మెంక : సరేబాబూ ! రిండిమ్మగారూ. (ఇద్దరూ వెళ్తారు)

రాజా : లేవరేం యింకా ?

సుకు : నీకోసమే చూస్తున్నాం.

[అంతా సోపానా నడిచారు]

రామా : (చుట్టూ కలయికగా) ఏరీ కిమోదేవిగారు ?

సుకు : (కొంటుగా, అతితెలివిగా) ఆనూటకొత్త గారాయణ
మంత్రికేడి ?

రామా నారాయణ ! .. ఆ - వచ్చింది కనుక ! వెళ్ళా
రిందాక అలా వామాంకిని పట్టుకుంటా !

సుకు : ఓహో ! (నరిహరిని ప్రేమితులతో) మరి నరిహరి
గా రిక్కడే వున్నా !

మోహ : (విసిగి, మాటలెప్పుడూ, ముసూ పిస్తానీ, నువ్వు నడ
వోయ్ భోజనం).

[అంతా సోపానా కుడి వైపున ఉన్నాడు. రామాంకిని, ముసూ, మోహన్ అందరూ]

రాజా : లే నరిహరీ నువ్వునాడా.

నర : వస్తా లే నువ్వు నడ.

రాజా : (Shrug చేసి) హోరి బాబూ ! నీ వైదలంకలో
నీ నే దిసిరి విసుకుంటున్నా !

[రాజారావు లోపలికి వెళ్తాడు. నరహరి వంచుకుని వున్న తలయ్యి
ప్రేక్షకులవంటి చూస్తాడు. Case లోంచి సిగరెట్టు తీసి సుమ్రంగా
చిరునవ్వు నవ్వి నోట్లోపెట్టుకుని అగ్గిపుల్ల గీయవోతాడు. అతనిముఖం
చాలా చిట్టరంగా, దీపంగా, భయంజరంగా వుంటుంది. వరండాలోంచి
ఎవరో వస్తున్న అలికెడి అవుతుంది. అతడు త్వరత్వరగా Switch off
చేసి టేబుల్ వెనక దాక్కుంటాడు. దీపంలేదు. గదిలో Table
Light వెలుతురు మాత్రమే వుంది. వరండా తలుపులు తెరుచుకుని
కమల వస్తుంది. ఆమె వెనకే నారాయణ కూడా వస్తాడు....]

కమల: (ఎస్తూనే) మనం ఎక్కడున్నా మనుకుంటున్నారో, ఏం
చేస్తున్నా మనుకుంటున్నారో —

నారా: కమలా !

కమల: వద్దుబావా లోపలికెళ్దాం. ఇప్పటికే చాలా ఆలస్య
మైంది. ఎవరన్నా వస్తారేమో

నారా: ఎవరొస్తారు. అంతా భోజనాలకెళ్ళి వుంటారు.

కమల: ఐతే మటుకు ! ఖర్చుంచాలక మావారే కనక చూస్తే ?

నారా. అబ్బ ! ఈ కాస్సేన్నా మరిచిపోలేవా కమలా, వాడి
గొడవ ?

[చెయ్యిపట్టుకు లాగుతాడు]

కమల: (విడిపించుకుంటూ) అసలే వారికి పుట్టెడనుమానం.

నారా. నీ పిచ్చిగాని - civilized husbands ఎవరూ కూడా
ఇలాంటివి ఆట్టే పట్టించుకోరు కమలా ! చూచి చూడ
నట్లు వూరుకుంటారు - అంతే !

కమల: అబ్బో మీ మొగాళ్ల సంగతెవరికి తెలీదు ? పుస్తకట్టి నంత మాత్రాన ఆడది మీ నొత్తనీ - చచ్చినట్టు పడుండాలనీ అనుకుంటారు !

నారా: (నవ్వుతూ) నీ సరహరి అనుకుంటాడేమో అలా అని. నేను కాదు.

కమల: అవునవును. అందుకనే కాబోలు - ఏదో నోరుజారి పొరబాటు మాట అన్నదని పెళ్ళాన్ని పుట్టింటికి తోలి రెండేళ్ళయినా ముఖం చూపించావు కాదు.

నారా: సరళ విషయం వేరు. అయినా రేపు ఇక్కడికి రమ్మని వ్రాశానుగా.

కమల: పోనీ నీ సరళే యిలా చేస్తే ?

నారా: (slight pause- నెమ్మదిగా నవ్వుతూ) ఏంజేస్తానా .. ఉప్పపాతరేస్తాను ! మళ్ళీ వచ్చి నిన్ను ప్రేమిస్తూ నీగార్చుంటాను. సరేనా ?

[అని తమకిం పట్టేకి ఆమెకు దగ్గరకు లాక్కుని కాగలించు కోవోతుండగా...నరహరి గురిక బా లేచి లోపలికి వెళ్తాడు కొద్దిగా ఎప్పుడవుతుంది. అది విని భయపడి.....]

కమల: ఎవరిది ? (నారాయణని విడిపించుకుని వెనక్కు తిప్పు తూంటుంది.)

నారా: ఏమిట ?

కమల: ఎవరో—(మాట పెగలదు)

[ఎద్దరూ గదిచూస్తూ చూస్తారు]

నారా: ఎవరూ లేరే ?

మణిలో అతని జీవన నాటకం ఇమిడిఉంటుంది. స్వనా సంఘర్షణ ఉత్పన్నమవుతుంది ఈ నిండైన జీవితం కోసం మనిషి చేసే అన్వేషణయోగ్యతగానే కళ, శిల్పం, సంస్కార, నాటకం, సంస్కృతి, గాత్యం, సంఘం, విప్లవం, విజ్ఞానం మొదలైనవన్నీ కళ ముఖ్యంగా ఈ “నెరుకు లాట”ను ప్రతిబింబిస్తుంది. జీవితం కోసం వెదకడంలో అతని జీవితం ఎంతటి పోరాటమవుతుంది. ఈ సాంస్కృతిక సంఘర్షణను వివిధ పద్ధతులుగా మేధావులందరూ తమ కల్పనలలో ప్రవర్తిస్తారు.

‘గోడ్ మెన్’ అనే నాటకం చిత్రాన్ని మనలో గాఢమనిషి మనసిద్ధి ఉంటుంది. ఆ చిత్రం ఒక కథనం ఆధారం చేసుకుని నిర్మించినది. ఆ కథలారంభంలో ఒక ‘Abstract truth’ కల్పనగానే ఒక డిటెక్టివ్ వాతావరణాన్ని, కథావస్తువును ఎన్నుకున్నాడు. “సత్యాన్ని సర్వోత్తమంగా చూడలేము. సత్యాన్ని ఏదో ఒక ముఖంలోనే చూడాలి.”—ఈ సత్యాన్ని చూపిస్తూనే ఉన్నాడు అతడు. ఇది కోసమే!”—ఈ సత్యాన్ని చూపేస్తాడు, ఆ ‘గోడ్ మెన్’ కథనం ఒక కేసును గురించినదానికి తోచిన సాక్ష్యం వ రిస్తారు ఇందులో ఈ సాక్ష్యమూ పూర్తిగా నిజం కాదు.

ఈ విధంగానే ‘కాల్ గ్రాఫ్’ కూడా డిటెక్టివ్ కథావస్తువుగా ‘మానవ సత్యాన్నే’ నిరూపించే నాటకం డిటెక్టివ్ వాతావరణం ఎక్కువ అక్షరణీయంగా ఉంటుందని ఆ ఛానెల్ నిర్మాతలు ఎన్నుకుంటారు.

రాజారావుకు అతిదురుగా వచ్చిన ‘స్నేహితులు’ కుడిచేతి ముగ్గురే కేక హత్యలను గురించీ, డిటెక్టివ్ గురించీ ఉన్నాయి. ఇది ఒక చిత్రం. వైగా అలా సాహసీకలవైతే ఒక భ్రాంతిల కథనం. దీనిని తనకు తానే నాటకత్వాన్ని ఆపాదించుకున్న శివర్ రామమూలం ‘శిల్ప ‘గోళ్లు’ ఎంతో రాజారావుకు బాగా తెలుసు అయితే కేక కథనం (Mock) హత్య చేసి వీళ్ళు చమత్కరిస్తారు. కానీ అతని సమత్కారం వర్తకి తన కిది దీర్ఘకునే అవకాశంగా పరిణమిస్తుంది. రాజారావు సమత్కారం రాజారావుకే ఉరిత్రాస్తే కూచుంటుంది. ఇంక ప్రాణంలకి మేల గొడవ జరుగుతున్నా, ఇదంతా తన డిటెక్టివ్ కేసులకు చూపడానికి సగవంతుకు ప్రసాదించిన అమూల్యవకాశంగా విశ్రాంతిగా గామనం చిట్టచివరకు అసలు నిజం తుఫాననే మునుగుకుంటూ వచ్చి సరవారి తనంత తనే చిక్కిపోతాడు.

[illegible]

కమల: నా చెవులాగా విన్నాను. ఎవరో పనిగొప్పకుపోయిన
అలికీడి.

నారా: ఉ స్వధ్యయం.

కమల: కాదు బావా! ఎవరో ఇక్కడ నా సుకుష్మ మాటనిజం!

[ನಾಂವು Dining Room ನು ನೋಡು

తాడు, శిశిముఖ - మోగి, లూ]

వద్దుగా"వా నువ్వు వెనక్కి వచ్చేయ్ -

నానా: (వెనక్కివచ్చి) నాకెవరియో కనిపించలేదు.

కమల: నే విన్నాను ఏదో బాగువుతోందా మామమ్మనని చెప్పి
జయిపో!

నాగా మనో ఫరివాలేదు - నువ్వనవగనిం! ధియిడితు-
హోరెక్కిపామెన్ను! చచ్చి పుట్టాముగి.

[DR కలెక్షన్ చేయించినది సాక్షాత్తుడు అక్కడే, 'low.d.h' చేసి 'లేని' చేర్చాడు అట్టియైన అనుబంధం ఉండేందుకు 'లేని' అని చెప్పింది. నానాకు, కుల అధిపతి, అది గుఱుతుంది. నానా నానా సాక్షాత్తుడు ప్రవర్తించింది .. .]

గారా. (గుక్క పిచ్చిమని - సస్యమని) హాస్య - ౧౨ హాసీ ।
మా కోసమే చూస్తున్నారా దేవి ?

నర : భోజనాలు తియ్యాకై చాలసేపిలు ది - పోగు పురిచి
పోయాకేమో అనుకున్నాను

కనుక లేదు - ఎవ్వరూ యిలాంటి లంకలకు, గాలేగురికూ -
అందుకుని... ఆ పుష్కలన్నీ మూర్ఖులు... అందుకుని...

కమల: (బిక్కమొహంతో క్షణంసేపు మాట్లాడ లేక పోతుంది)
పో బావా! నీ వేళాకోళాలూ నువ్వును. (భర్తతో)
ఏమండీ చాలా ఆలస్యమైపోయిందా యేమిటి? ...
కోపగించకండే.

సర: (తెచ్చిపెట్టుకున్న చిరునవ్వుతో) కోపమెందుకూ?

[కమల లోపలికి వెళ్తుంది తలుపు తీసేయించి]

నారా: (చాలహుషారుగా నున్నట్టు) అవును మా మరదలు
పిల్ల ముఖారవిందం చూస్తుంటే ఎవరికీ మటుకు ఎలా
కోపం రాగలదు?

[నారాయణ వాకిలికేసి రెండడుగులు వేస్తాడు. కాని సర
హరి తలుపుమూసేస్తాడు. నారాయణ ఆగిపోతాడు....]

కదూ సరహరీ! చాల చక్కటి మొహం! అవునూ-
ఆమె సౌందర్యపాశంలో చిక్కుకున్నవాళ్ళని ఏంచేస్తావ్!

సర: ఏంచేస్తే బాగుంటుందంటావ్ నారాయణా!

నారా: వాళ్ళనలా వదిలేసెయ్. ఆ సౌందర్య వహిలో
హుతమై చావనీ.

సర: చావడమా! ... ఓ ... అవును. అదిచాలా బాగుం
తుంది.

నారా: (అతని స్వరంలోని పశుత్వానికి నిశ్చేష్టుడై) ఆ...!
(తెప్పరిల్లి) ఆ...ఇక వెళ్దామా! ఇప్పటికే చాలా
ఆలస్యమైందన్నావ్!

[అని సరహరి ప్రక్కగావెళ్ళి DR తలుపు తెరుస్తాడు]

సర: నారాయణా!...నీతో కాస్త మాట్లాడాలి.

[నారాయణ అరిసివంక శిల్పబోయిచూసి తెలిచి నిలుపు మర్కటేసేస్తాడు సరహరి మాడ్లాడకుండా అతన్ని తడేకంగా చూస్తున్న కొద్దీ అతని హృదయం మరింత విచలిత మౌతుంది ...]

నారా: ఏం!...ఏమిటి!...ఎందుకూ అలాచూస్తావ్.

సర : అబ్బే ఏంలేదు ! చూడడంకాదు-పూరికే యేదో ఆలోచన తట్టింది. ఆ...నారాయణా!...మీ అవిడకూడా వస్తుందికదూ యిక్కడకి ?

[నారాయణకు అర్థంకాలేదు ఎందుకుగురున్నాహో]

నారా: అర్థంకాలేదు (ఎందు కదుగుతున్నాహో.)

సర : అహా - మీ యిద్దరూ రాశీపడిన తర్వాత ఇక్కడేగా ప్రథమ సమావేశం !

నారా: అవునూ ..

సర : మరి నువ్వు లాంచీ తీసుకు వెళ్ళానునుకుంటున్నావా ఆమెను తీసుకురావటానికి ?

నారా: (బల్లమీద పేపరు తీసుకుంటూ) ఏమో ... ఏదా అదంతా యెందుకిప్పుడు ?

సర : అబ్బే - యేముందీ ... అహా - నీ భార్యకి పాపం నువ్వక్కడా కనిపించక.. ఇక్కడా కనిపించకపోతే...

నారా: (చేతిలో పేపరు టేబుల్ మీద విసిరేసి) అంటే నీ వుద్దేశ్యం ?

సర : ఏముందీ...యేంలేదు...యేమీలేదు.

నారా: ఊహలు—

[సరహరి అతని ముఖంలోకి ఆలోచనగా చాలాసేపు చూస్తాడు. నారాయణ వెంటనే వెంకటేశ్వరి గారిని లోపలికి వెళ్ళిపోతాడు. సరహరి ముఖం క్రూరంగా సంకుచిస్తుంది. ఒక అడుగు ముందుకేసి ఆగి పిగిలిపోతూ Ash tray లో క్రూరంగా చిదిపి లోపలికి వెళ్ళిపోతాడు. రాజారావు DR లోపల్నుంచి వచ్చి మెల్లెక్కుతూ వుంటాడు. వెంకటేశ్వరి యటసుంచినట్లాడు. చేతిలోకి వస్తున్న రాజారావుంటుంది]

వెంక : (రాజారావును) ఇదిగో బాబూ ! టపా తీసుకొచ్చాను.

రాజా : (దిగివచ్చి) ఏమిటోయ్ ఇన్ని ఉత్తరాలు తీసుకొచ్చావ్ !

[టపా తీసుకుని శేబుల్ మీదకు విసిరేస్తాడు]

వెంక : గాలి జోరుగా వుంది బాబూ - వర్షం కూడా వచ్చే ఆన వాళ్ళున్నాయ్ ! మీ సెలవైతే యింకా కెల్తానని లాంచీ డ్రైవరు అడగమన్నాడు బాబూ !

రాజా : హోరి - మనల్నందరినీ ఈ ఫ్లైరవలంక కప్పగించి తను మునుకు ఒడ్డుకు చేరుకుంటాడా ? సరే పొన్నాను. వుండి మునుకేంచేస్తా గిక్కడ.

వెంక : మళ్ళీ యెప్పుడు రమ్మని చెప్పమంటావు ? ఆర్నెవరో యీ డ్రైవరు తీసుకురావాలి గామోను శేపు మళ్ళీన్న పేళ !

రాజా : (ఉలిక్కిపడి లేచి) అవునవునోయ్ ! సరళ - బాగా జ్ఞాపకం చేశావ్. మించిపనే - ఆవిడగారి మొగుడు కూడా వెళ్తాడేమో ఈ లాంచీలోనే అమ్మగారికి స్వాగతమివ్వడానికి - చాలా రోజుల తర్వాత మళ్ళీ కలుసుకోవడమాయె. (DR నెపుటిరిగి) నారాయణ (అని కేకవేసి మళ్ళీ వెంకటేశ్వరి) ఈ మొగుళ్ళకి చాలా

విపరీతపు భుక్తులు పుగుతుంటాయి. అసలు పెళ్ళంటే
యేమిటో యెరిక్కుండా వీళ్ళు పెళ్లొందుకు చేసు
కుంటారా అని !

వెంక : అదేబాబూ - పెళ్ళి ససుకుంటేగండా దానిమహా
తెలిసొచ్చేది !

రాజా : నీ కెప్పుడైనా పెళ్లొందా వెంకన్న ?

వెంక : లేదుబాబూ చేసుకుంటే దాని కాపలా కోనే గురిపోయేది
గండా.

రాజా : అవునవును. నిజమే. మనం ఎన్నాం చూశావో-బ్రహ్మ
చారులం - మనం నిజంగా అదృష్టవంతులమోయ్.

[D R వంక నారాయణగోసం చూసి -]

ఆఁ - చూడు - నారాయణగోసం ఓసారి పలుచుకురా !

వెంక (వెళ్ళిబోతూ భూపకంవచ్చి ఆగి, జేబులోంచి తీసి
యిస్తూ) పెల్లిగం బాబూ !

రాజా (అనుకుంటూ) ఇదేక్కెళ్ళుచోయ్ !

[వెంకన్న D R లోనికి వెళ్తాడు రాజా కివలించి పెల్లిగం
చుట్టతాడు వెంకన్న నారాయణగోసంబెట్టాడు ..]

నారా : ఏమటా రాజా ?

రాజా : (గొంతుగా) గుళ దగ్గర్నుంచి వైదు.. తను రేపు
రావటంలేడట !

నారా : అంత మిలక వై వాయాసేమిట - రమ్మని నేను వ్రాసే
సరిక ?

రాజా: వాళ్ళమ్మకేదో సుస్తీగావుందట! ఎల్లుండి బయల్దేటతా నంటోంది.

నారా: అంతేనా... ఇంకేమన్నా వుందా?

రాజా: అంతే.....అవును!

నారా: ఓసారి చూడవచ్చా నేను?

రాజా: ఆ! - ఓ - చూడవచ్చా (యిస్తాడు)

వెంక: అయితే ఆరు రేపురారన్నమాట. అంతేకదు బాబూ!

రాజా: ఆ...ఎల్లుండి మధ్యాహ్నం...పోనీ లాంచీ డ్రైవర్ని అందాకా అక్కడే వుండమనిచెప్పు. ఏకంగా వాళ్ళని తీసుకునే రావచ్చు.

(దూరాన ఉయ్యాయి - గాలి)

వెంక: సర్ బాబూ చెప్పొస్తాను. గాలికూడా బాగా లేస్తోంది. ఏక్షణాన ముంచుకొస్తుందో మరి.

రాజా: అచ్చా!

[వెంకన్న వెళ్తాడు]

[వాకిలి తెలుపులు మాసుకున్న చెప్పుడు]

నారా: (టెలిగ్రాంలోకి చూస్తున్నవాడల్లా ఉలిక్కిపడి) అదే మిటి!

రాజా: ఏది?...అరె. వెంకన్న వెళ్తా వెళ్తా తలుపువేసి పోయాడు - అంతే.

నారా: ఓరిదేముడా! గుండెలవిసిపోయాయి.

రాజా: (కిటికీకేసిపోతూ) నిజమే! ఈ భైరవలంక నిజంగా గుండె దడపుట్టిస్తుంది. రామానుజంగారికి నచ్చిందంటే

ఆశ్చర్యం లేదు. ఇక్కడ పట్టపగలు పట్టుకొంటు
 కోపినా—

नारा: राजा—

రాజా: ఔనా! ఇక్కడ ఏం జరిగినా జరిగివున్నా. మా
నాన్నగారు కూడా యీ మాట అంటుండేవారు.
ఆయనకీ లంకంటే చాలా విచిత్రమైన ఆలోచన
లుండేవి నేనుమరిగారు ఎప్పుడో ఘోర సంగతుల జరిగి
పోతుందోని ప్రాణాలు బగబట్టుకున్నాననేవాళ్ళి.
అలాగే దింతివరకు యేం జరిగి వేదమకో, కాశిఇష్టో
కామో ఇక్కడో నాలుగుకోసాగుంటే కాలు
ప్రాణాలు కడబడతాయి! (దూరాన లాంచీ విలో)
అదుగో లాంచీకూడా వెళ్ళి పోతోంది. మళ్ళీ
వాడొచ్చేవాకా మనకెక్కడి బంధిఖానాదే! యేం
జరిగినా ఏక్కు మొట్టొక్క వుండదు.

[కమల డి. ల్. బా. ఎస్. సి. వి.]

కమల (రావో) కార్తూ హారైనా మందలిచెండ్ల మీ
అబిధుల్ని.

రా.నా: ఏం? ఏమరిగన్నారు?

కమల: ఎంతసేపూ హాడ్యూ, హాంకూ! అదెవ్వరినీ చంపింది. వాసు దాన్ని చంపేడు - ఇదేనో! వింటూంటే గుడ్డెక్కిన హడలుపుకుతోంది కూడాను.

రాజా. మనగ ముగ్గురిమే ననుకుంటాను హత్యల్ని అలా హంతకులనుగానూ వదిలేసి పూనుకున్నది !

కమల: (నారాయణగో) బావా! రాజారావుగారితో కాస్త వంటరిగా మాట్లాడాలి. నువ్వు అవతలికి వెళ్తావ్?

నారా: తప్పకుండానూ. (వెళ్తూ ఆగి) కాని-కనుసన్నల్లో మెలిగేవాళ్ళం — మరీ అంత మొహాన - అన్నట్లు జాగ్రత్తకోయ్ రాజా! (కమల వంక సాభి ప్రాయంగా చూసి) ఇండాక సరిహరి నా వంక చాలా తీక్షణంగా చూశాడు!

కమల: పో బావా! (నారాయణ వెళ్తాడు. కమల ఆందోళనగో చేతిలోని రుమాలు నలుపుతూంటుంది. రాజారావు గమనిస్తాడు) నాకు చాలా భయమేస్తుంది రాజారావుగారూ! తలుపులన్నీ వేసేవున్నాయి గదా!

రాజా. (Puzzle అయి) వేసే వున్నాయి. ఏమిటసలు సంగతి?

కమల. ఈ లగ్నోక్తల్లా మనమేరా మనుషులం?

రాజా. ఆ...?

కమల: అదే—మనమూ—మన పాత్రీతప్ప ఇంకెవరూ లేరూ?

రాజా: మా నరిన్ని చూశావ్ గా- అదీ, వాళ్ళమ్మా, నాన్నా ఆయనేలే మా మేనేజరుగారు—పోతే పెని మనుషులూ, ఒకరిస్తరు చాలిచ్చా తప్ప మరెవరూ లేరు. (కొంటేగా, భయపెడిదామని) వీళ్ళని మనహాయిస్తే మన చుట్టూతా అంతులేని గాలీ-అగాధపు నీళ్ళూ— అదుపుచేయించే హత్య రహస్యాలూనూ!

కమల: ఓహో! ఇక్కడ హత్యలుకూడా జరుగుతుంటాయా యేమిటి?

రాజా: నాకు తెలిసినంతవరకూ యేం లేదనుకోండి. ఏనా జరిగినా జరగొచ్చు ననిపించడంలేదూ మీకు ?

కమల: అబ్బ ! యేమండీ—

రాజా: ఓ—క్షమించండి. వాళ్ళందరి పిచ్చే నాకూ పట్టినట్టుంది కాస్త .. ఆ .. అసలు సంగతేమిటి ? ఏం జరిగింది ?

కమల: మీ రందరూ భోజనాలదగ్గ రున్నారూ చూడండి— అప్పుడు నేనూ మా గావా ఇక్కడకొచ్చి మాట్లాడుతూ నుంచున్నాం—

రాజా: ఎలాగైనా మీ బావ అశృష్టపంతుడు !

కమల: నేను చాలా Serious గా మాట్లాడుతున్నాను. మే మిద్దరం అప్పుడే గార్గెన్ లోంచి లోపల కొచ్చాం— అంతే— ఒక్క క్షణంకూడా అవలేదు— ఆ .. ఆ .. ఇంకా లైలుకూడా—

రాజా: (చిరునవ్వుతో) అదే— అదే— లైలు నెయ్యటానికొక్కాడా వ్యవధి లేకపోయింది— అప్పుడే వచ్చాను. అంతేకదా ?

కమల: (ఒకసారి చురచురాచూసి) ఆ — అంతే .. అంశలోనే ఎవరో నడిచినట్టు— పరుగెత్తి పోయినట్టు— ఈ గదిలోనే వినిపించింది. ఏదో తిలుపుకూడా ధడాల్సి మూసుకుంది. ఇటుతిరిగి చూసేసరికి ఎవరూ లేరు. నిజంగా నాకు చాలా భయం వేస్తోందండీ !

రాజా: (ఈమూలం పరిహాసం మానేసి) అంటే — మీ మీద ఎవరైనా సి. ఐ. డి. పని చేస్తున్నారంటారా ?

కమల: (త్వరిత్యరగా) అబ్బే! అంతఅవసరం యేమిందయినా - అహా - నేననేదేమిటంటే - వాడెవడైనా దొంగ వెధవేమోనని.....

రాజా: (సాలోచనగా) సామాన్యంగా బైరవలంకకి దొంగ వెధవలెవరూరారు. అందులోనూ యిలాంటిరాత్రి...

కమల: పోనీలెండి - నేనే యేదో భ్రమపడి వుంటాను.

రాజా: పోనీ వెంకన్నని ఓసారి లంకంతా చుట్టబెట్టి రమ్మంటాను. ఆ సనంటే నిద్రాహారాలుకూడా అఖిలస్థేమి వాడికి !

కమల: వద్దలెండి పాపం - అనవసరంగా శ్రమ. (లేస్తూ) సరే నే లోపలికి వెళ్తాను.

రాజా: వాళ్ళకి కొన్ని ఉత్తెరాలొచ్చాయి. తీసుకెళ్ళిస్తారూ? (ఇస్తాడు)

కమల: ఓ - (తీసుకుని వెళుతూ) మీరు రారూ ?

రాజా: ఇప్పుడే ఒక్క క్షణంలో వస్తాను.

[అని Dr R లోనికి వెళ్తాడు. కమల అగి చేతిలో ఉర్తెరాలు చూస్తుంది. ఒక కవచ తీసుకుని మిగతావన్నీ బల్లమీద పెడుతుంది తీసుకున్న కవచం చించి కాగితం బయటపెట్టి చించి కవచకూడా బల్లమీద పెడుతుంది. కాగితం చదువుతున్న కొద్దీ ముఖంలో జెలసీ అసహ్యం, కోపమూ కనిపిస్తాయి చదివి కాగితం చించి చిత్తుకాగితాల బుట్టలో పారేస్తుంది. బల్లమీద ఉర్తెరాలన్నీ చేతబట్టుకుని డి ఆర్. లోకి వెళ్తుంది. చించిన భారీ కవచకూడా ఆ ఉర్తెరాలలోనే వుంటుంది. అప్పుడే తరండాలోంచి లోపలికొచ్చిన నళిని పెళ్ళిపోతున్న కమలకు చూస్తుంది. నళినివచ్చి టేబుల్ మీద పుస్తకాలు తీసేస్తుండగా Dr. R లోంచి రాజారావు వస్తాడు.]

రాజా: ఏం నళిని మళ్ళావచ్చావ్ ?

నళిని : ఇందాకా ఒక పుస్తకానికి ఇంకొకటి తీసుకెళ్ళానూ...

రాజా: ఏదీ ! (తీసుకు చూసి) 'గర్జదాహం' : రచయిత రామానుజం . హు . చెప్తా .

నళిని : అదేం చెప్తాడు. చదువుతూన్నంతసేపూ ప్రాణం కొట్టుకుపోతే, భయంకో గుండె దడదడ లాడుతూ !

రాజా: ఏమిటంత సరదా ప్రాణం కొట్టుకుపోతుంటే !

నళిని : అంత బాగుంటాయి ఆ కథలు !

రాజా : కథలు . ! ఊ . మీలాంటి వాళ్ళంతా నిజమైన హంతకుడు ఎడటపడిపో దేగంజేస్తారా అని !

నళిని : రాజా—!

రాజా: జాను సోనీ ! ఇక్కడ ఏం జరిగినా ఒరగొచ్చు సంతాను.

[ఉలుములు వినిపిస్తాయి]

నళిని : మన చిన్నతనంలో మీ నాన్నగారు అదేమాట అంటూండేవారు. జ్ఞాపకం వుందా ?

రాజా: చిన్నతనంలోనా ? పెద్ద వృద్ధునిలా మాట్లాడు తున్నావే ! సెలవులైపోగానే పోయి దేవుడా అంటూ కాలేజీలో చేరాలి మళ్ళీనూ !... సెకండియరేనా ?

నళిని : సెకండియర్ మొన్నటి మార్చిలోనే అయిపోయింది సార్ ! (రిప్టువాచీ చూపుతూ) నీమతిమరుపుకు చిహ్నం ఇదిగో ! పాస్ అయినట్లు రిజల్టు రాగానే నువ్విచ్చిన బహుమతి !

రాజా: నే నెందుకిచ్చా నది? అయినా ఇంకా తిరుగుకోండి!

నళిని: ఆహా... (అయినా ఆదుర్దాగా చెవిదగ్గర పెట్టుకు చూసి) ఓ...దివ్యంగా తిరుగుకోంది. రాజా! నిజం చెప్పవూ ఇప్పటికైనా?

రాజా: ఏమిటది?

నళిని: రిజట్టు వచ్చిననాడు నా గదిలో బల్లమీద ఈ గడి యారం వుంచించెవరు?

రాజా: ఇదుగో అమ్మాయ్! నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాను-నన్నా సంగ తడగొద్దు, నాకేం తెలీదని?

నళిని: ఇదుగో అబ్బాయ్! నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాను - ఆ అబద్ధాలు కట్టిపెట్టమని?

రాజా: ఇదుగో అమ్మాయ్! నన్నలా పిలిచేటప్పుడు కాస్త చిరునవ్వుకూడా కావాలి.

నళిని: ఆహా! రామానుజంగారి నవలల్లో మనుష్యుల్లా మాట్లాడుకుంటున్నాం.

రాజా: హరి భగవంతుడా! ఈ కొంపలో రామానుజమూ వాడి చెత్తరాతలూ తప్ప ఇంకేమీలేదా ఏమిటి మాట్లాడటానికి.

నళిని: నువ్వెప్పుడైనా చదివావా అవ్వీ!

రాజా: ఆ దుర్దశ మనకింకా పట్టలేదులే. Time waste!

నళిని: దుర్దశ అనుకుంటే నా కెందుకొచ్చింది. నే వెళ్తాబాబూ
[పుస్తకిం తీసుకుని వెళ్ళిపోతుంది. రాజారావు ఆపుతాడు.]

రాజా: కోపం వచ్చిందా నళిని?

నళిని : నాకో ఎందుకులేద్దూ - నీకు Time waste

రాజా : నీతో Time waste చెయ్యటం నాకిష్టం నీనీ !

నళిని : ఆఁ - అల్లాగా ! (అని విడిచిపెంచుకుని వదిలండాలోక ఎరుగెత్తుతుంది.)

[రాజా ఆమె వెళ్ళివచ్చే ఓ క్షణంమాసి అనుభూతి మెచ్చుకుంటాడు. ఇంతలో డి. ఆర్. బోస్ నారాయణ నెత్తుగిగా వస్తాడు. ఆ సవ్యశివిని రాజాగారు బాల్యసమీప ఆకుతాడు కాని నారాయణ అరిన్ని మాడడు - ఉదయియా మెల్లపులూ - పేబుల్ మీదవున్న వుద్దెరాలన్నీ గురిబామాసి ఒకటి తీస్తాడు. వలుకుకున్న చేత్తో కిము తెరవకోతాడు గానా ముట్టుగివస్తా -]

రాజా : ఏం నారాయణా ! ఏమి ? వెతుకుతున్నావు ?

నారా : (ఉలిక్కిపడి కవరు దాచటానికి ప్రయత్నిస్తూ) ఆఁ .. అబ్బే .. నాకేమన్నా ఉత్తరాలు ఎచ్చాయేమోనని చూస్తున్నాను.

రాజా : ఇక్కడున్నవన్నీ నావే ననుకుంటాను. మిగతావన్నీ కమలకిచ్చి పంపానే లోపలికి (నిగ్గరికొచ్చి అతిని చేతిలోని కవరుచూసి) ఓ ! యేదో దొరికినట్లుండే మొత్తానికి !

నారా : (With an embarrassed laugh) లేదు. ఇది .. ఇది నీదే (తిరిగి యిస్తూ)

రాజా : (దానివంక చూస్తూ) మరి ?

నారా : అది మా యీవిడ దగ్గర్నుంచి కదూ ?

రాజా : అలానే కనిపిస్తోంది దిస్తూరీ.

నారా: ఆఁ - అందుకనే ! నాకూడా ఓ ఉత్తరం రాసి అందులో వుంచిందేమోనని ..

రాబా: వుంటే నే చెప్పనూ ?

నారా: ఓ - ఐతేగతే - Thanks .. వస్తానూ. (D R, లోకి వెళ్ళబోతాడు.)

రాబా. ఆగు ! (కవచుచించి వుత్తరంతీసి చదువుతాడు - కాళీ కవచ చిత్తుకాగితాల బుట్టలోపా రేసి) ఏమీలేదు - రా లేనని తెలిగ్రాం ముచ్చిందే-ఆ సంగతే వుత్తరంలో కూడా రాసింది. కాని భరివలగరిక వుత్తరమూ వైరూ ఒక్కసారే జేరాయి. ..వాళ్ళమ్మ వెళ్ళమని బల వంతించేసినా తనే శావుండనిని కోరిక ఆగి ఎల్లండి అప్పకుండా వస్తానని వ్రాసింది ..చూడు

[ఎక్కిడు. నారాయణ చిగ్గి కూంకా రాగా వ్రాసుకుంది]
 రివాల్వరులేనే చూస్తుంటాడు. తోడియనుకా వెదు నాటి కాకి]

నారా: ఇంతేకదా వస్తాను

రాబా: కొంచెం ఆగు. నీకో నూట్లాడాలి.

(రివాల్వరు నారాయణపై) తిరిగి పుగిలంది. ఒక Tray లో పాలగ్లాసు ప్లేట్లను వచ్చిన వెంకన్న యిది చూసి త్రుళ్ళిపడతాడు. వెంకన్ననిచూసి రాబారివాల్వరు దాయబోతాడుగాని, లాభంలేదని ఏగా నేస్తాడు) సరే నువ్వెళ్లి నారాయణా ! తర్వాత మాట్లాడుదాం.
 (నారాయణ వైతడు)

వెంక : (తెప్పరిల్లి) భోజనం కూడా పిరిగ్గా చేయలేదుగా బాబూ ! యివ్వైనా పుచ్చుకోండి, పాలు తెచ్చాను.

రాజా: (రివాల్వరు జేబులో పెడుతూ) మంచిదిని చేశావు వెంకన్నా... (వెంకన్న Tray బల్లమీద ప్రాచుత్యాడు.)
వెంకన్నా! . ఖర్చుచాలక ఇవ్వాలిరాత్రి నా అసెంబ్లీలో
ఎవరికైనా యేదైనా ప్రమాదం సంభవిస్తే నువ్వున్నాడు
చూసిన విషయం చెప్తావు గదా!

వెంక : నేనేం చూశాను బాబూ! - నాకేం కనిపించలేదు -
నేనేం యెరుగుదును?

రాజా: (Hearty గా నవ్వి) భలేవాడివి వెంకన్నా! మంచి
వాడివి . కీర్తి . (పాలు త్రాగుతుంటాడు.)

వెంక : ఫరవాలేదంటే చెప్పండిబాబూ! యెప్పుడు పరుగు
తుందది?

రాజా: యేది?

వెంక : అదే - ఏదో ప్రమాదమున్నాను ..

రాజా: అదా! .. అదసలు జరిక్కిపోనమ్మి. .. అది అనేక
విషయాలమీద ఆధారపడి వుంటుంది .. అని ఒకటి
మాత్రం ఖాయం - (ఉరుము కట్టినట్లు) .. అది
ధుల్లూ ఎవరిన్నా మాయంకావడమే కనుక సంభవిస్తే
దానికితగ్గ కారణంబులను వుంటుందని గుర్తుంచుకో.

వెంక : వుంటుందిబాబూ! తెప్పించడా వుంటుంది.

[రాజా పాల్గొన్న Tray లో పెడతాడు వెంకన్న 'lary
తమసుహృత్తు వ్యాపకంగా అభివృద్ధి పరచుకొంటుంది
దానియొక్క అనికి వెళ్ళిపోతాడు.]

రామా: ఓ - రాజారావుగారు ! ఉన్నారే మీరిక్కడే ! ..
చూశానిండాక నా పుస్తకం ఒకట టేబులుమీద. అది
కావాల్సి - (టేబుల్ మీద వెతుక్తుంటాడు)

రాజా: ఏనుండి - నాకు తెలికడుగుతాను - మీ పుస్తకాలు
మీరే చదువుకుంటూ కూర్చుంటారా ?

రామా: లేదండీ ! - Explain చేస్తూ వాళ్ళకి 'నరపిశాచి'
విషయం Verify చేద్దామని వచ్చానో సంగతి .. లేదే
పుస్తకం యిక్కడ. అయినా లేవులెండి డొంక తిగు
స్ట్రేమ్మీ అందులో Problemకి - ఉత్తి పశుత్వం !
మిప్పరీ ఏంటేదు. చాలా క్లియర్ గా కనిపిస్తుంది
మోటివ్ !

రాజా: సామాన్యంగా మీరంతా Plain murders జీ 'లిక
పోరనుకుంటారు.

రామా: లేడింహోయ్ అభ్యంతరం మనకి ఏవిధమైన murders
అయినాసరే! చేసేచూశాను అన్ని రకాల హత్యలూనూ -
అదే - వ్రాతలోనే లేండి !

రాజా: నిజంగా బలేవని పెట్టతున్నారండీ మీరు జీవితంలో !

రామా: అవునండీ - చాలా అగధమైన విషయం యిది.
కాని అర్థంచేసుకోగలిగితే మానవనైహి కన్నక -

రాజా: మీలోని ప్రత్యేకత అదేననుకుంటాను - మానవ
తత్వాన్ని అర్థంచేసుకోగలిగి వుండటం !

రామా: (అదేముగదండి అన్నట్లు) అందతా Training అండి -
చేశాన్నేను మానవచర్యల కారణాల్ని గురించి పుస్తక
Study ' ముఖ్యంగా హంతకుల -

రాజా: కాస్త విస్కీ యేచున్నా తెప్పించమంటారా?

రామా: (నిర్భాంతపోయి) No, thanks వేదండి నా కలవాట.

రాజా: యేమిటి! అంటే - మీతో పుస్తకాలన్నీ పాఠ్యేరిగిన
స్థితిలోనే రాస్తారా?

రామా: మరి! ... రాజారావుగారూ! అడుగుతా నొక్క-
విషయం—

రాజా: తప్పకుండానూ—

రామా: లేదుగదా మనిషికి అట్టే పరిచయంకూడా . ఎందుకు
పిలిచిన్నా మరి మీరీవిందుకి ఎన్ను?

రాజా: చెప్తున్నా గాని (ద్వంద్వవస్తూ) కాస్త రహస్యంగా
వుంచుతారా?

రామా: రహస్యంగానా? (ఉబిములు)

రాజా: హత్యచుగురించి కొన్ని సంగతులు తెల్పుకోవాల్సి
వచ్చింది. ఆరంగంలో పేరెన్నికగన్న మీర్జాసేబ్ బాగుం
డనుడని—

రామా: ఎందుకూ?

రాజా: ఎప్పుడో ఓసారి నేనే ఒక హత్యాకాండ ప్రారంభిస్తా
మని.

రామా: What!!

[D R గోవిల కారస్వరాలు]

రాజా: నా మిత్రులంతా కూడా హత్యలన్నా, హంతకులన్నా మీ పుత్తకాలన్నా చాలా కుతూహలంగా వున్నారు- నేనుమీ కెందుకుండరాదనీ...!

రామా. ఓ - నా పుత్తకాలంటేనా! అవునుపాపం! అవ్వి అందరికీకూడా చాలా గొగున్నట్లున్నయ్!

[D R గోవిల మోహన్ కెనకాశే నరహరీ, సుకుమార్, నారాయణ వస్తారు.]

మోహ: ఇదుగో రామానుజంగారూ! దయచేసి మీరైనా చెప్పండి ఇతను చెప్పేది చాలా తప్పని.

రామా: ఏదీ?

మోహ: అదే 'నరసిశాచి' సంగతే! హత్య జరక్కుండా వుండాలి అంటే మరణభయం కలిగించాలంటాను. హత్య తగ్గశిక్ష ఉరిశిక్షేనంటే నరహరి అదేంలాభం లేదంటాను.

నర : Statistics చూడరాదూ తెలుస్తుంది.

రామా: ఏమని?

నర : ఏమనేమిటి? ఎన్ని ఉరిశిక్షలు విధించినా హత్యల దోవన హత్యలు జరుగుతుంటాయి. వాటిని అరికట్టడానికి యెన్ని శాసనాలు, చట్టాలూ చేసినా సరే.

సుకు : Science of criminology ప్రకారం—

మోహ. ఓరి నీ Science of criminology స్వబుద్ధులు కానూ,
గుప్పడు మాట్లాడేది చాలా పెద్దవిషయం నువ్వు
నోరుమూసుకు వివరా.

రామా: (అనకే చెద్ద తెలుసునన్నట్లు చిరునవ్వుతో) ఏమిటి
మీ నిర్ణయం నరహరిగారూ ?

నర : హంతకుల్లో రెండు రకాలున్నాయి. సామాన్యంగా
చాలామంది తాత్కాలికోద్రేకంలో ఎదురు వెనుక
లరయ లేని మొరటువాళ్ళు. వీళ్ళకే శిక్షా భయం
వుండదు-చట్టం నిరుపయోగం.

మోహ: ఇదుగో—

నర : సోనే - వివేకవంతులు కూడా కొందరు కొన్నికొన్ని
పరిస్థితుల్లో హ్యూకంటే గత్యంతరంలేకునే నిస్సయానికీ
రావచ్చు. అలా నిస్సయానికీ వచ్చినవారు శిక్షలకీ,
శాసనాలకీ అసలే భయపడరు. తాము ఎట్టుబడమనే
నమ్మకంవుంటే ఆ నిస్సయానికీ కడంతూ కొనసాగించ
వచ్చు కూడానూ !

మోహ: అంతకంటే ఎక్కువ నమ్మకంలో Murder చేసిన
వాళ్లే ఎస్పిలో కాలేశారు.

నర : ఎందుకేస్తారు ? వచ్చిదగ్గర పట్టుకు పనిచేస్తే ?

మోహ. ఏకేసుయినా తీసుకుమాడని ప్రతికేసు గోనూ హంత
కుడు దొరికిపోతాడు ఎందుకని ! వాడూమనిషేగనక.
ఏదో ఒక చిన్నపొరపాలు - యేజేయరుమూలో, యే
సిగరెట్లో సాక్షులు వదిలేసి పోవడం సహజంగనక !

రామా: పోను నే నెప్పుడూ సాక్ష్యాలు జోలికి. తెలుసుకోవాల్సిందనలు కారణం! జరిగిన హత్యకు కారణమేమిటో తెలుసుకుంటే దొరికిపోతాడు హంతకుడు!

[ఉరుములు - మెరుపులు - వానసాగించప్పుడు]

సుకు : ఓహ్ - అసలే గుండలు దడదడలాడుతున్నాయి - యీ వురుముల్తోనూ మెరుపుల్తోనూ - ఆపడయ్యా బాబూ పోనీ కాస్తేపు మీ హత్యలగొడవ.

మోహ: వర్షంకూడ జోటుగా నాగుతోంది. పెద్ద తుఫాను లోకే దించేటట్లుంది.

సుకు : ఆ - తుఫానంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది - (ఇంతలో D R లోంచి కమల వస్తుంది. ఆమెనుచూసి మళ్ళీ మొదలెడతాడు సుకుమార్) తుఫానంటే చెప్తున్నా... పది ఎదిహేనేళ్ళ క్రిందట కూర్చున్న చోటునుంచి కదలకుండా తెలుగునాడంతా గడగడలాడించి గల్గోలెత్తించిన గజచౌంగ ఒకడుండేవాడట మన గిన్నవరం తాలూకాలో!

మోహ: కూర్చున్న చోటునుండి కదలకుండానా? అయితే వాడిది నందిగామ తాలూకా.

సుకు : కాదు గన్నారం

మోహ: నందిగామ!

సుకు : వాడు మరిడమ్మ గుట్టెక్కనే కాపేసేవాడు. అది

మోహ: అది నందిగామ తాలూకాలోనే! జగ్గయ్యపేటకి మూడుమైళ్ళదూరం!

సుకు : పోనీ నీ మాట ప్రకారమే కానీ అదెక్కడున్నా
యిప్పుడు ముంచుకుపోయిందేంలేదు.

రామా : జరిగిందేమిటన లింతకూ ?

సుకు : కంబళీ కప్పకూర్చునే వాడు. జ్యోతుల్లా కిల్లి, బొర్రమీనాలూ - చుట్టూలా - కాలయముల్లో కనిపించే వాడట !

మోహ : చేతిలో ఒక బడితే, ఒక గొడ్డుగూడా వుండేవి !

సుకు : (E. asperated గా అతనివంక చూసి) అప్రస్తావయ్యా
బాబూ నన్నేమిన్నా చెప్పిస్తావా లేదా ?.. సరే -
వచ్చేపోయ్యే వాళ్ళందరినీ నింట్లో 'లేమినిషి'కాను.
పెట్టక్కడ సామ్యంతా' అని బెదిరించేవాడట.

నర : వాడిపేరు ?

సుకు : జుట్టు వెండిదు.

మోహ : కాదు - కొంగర మల్లాయ్ !

సుకు : వాడిపేరు ఎట్టంకడిసి నాకు స్పష్టంగా ఇంకా ఉంది.

మోహ : కొంగర మల్లాయ్ - సందిగామతాలూకా - పేటకి
మూడుమైళ్ళవరకు - మరిడమ్మ గుట్టమంద !

సుకు : సరేకానీ - నాకగలు వాన్నిగతే అగవ్యాం.

రామా : చెప్పబోయా లేదో తుఫాన్నగురించి?

సుకు : ఆ - తుఫాను - దానిసంగతే మర్చిపోయాను - అస-
లంతకు ముందునుంచే శ్రీయంగా తుఫాను - ప్రపంచం
మైన గాలి - ధారాపాతంగా వర్షం - అంతా నానా

భీభత్సంగావుంది. అలాంటి సమయంలో మనలాంటి జమాజెట్టి ఒకడు ఆ దోషనివారించే 'ఏయ్! నిలక్కడ' అని గర్జించాడు. మనవాడు ఇలాంటివాటికి భయపడేరకం కాదులే - 'ఏందుకురా?' అన్నాడు. "నేనెవరో తెలుసా కొంగల వల్లాయిని! లేచానంటే చొక్కచీరేస్తాను. పెట్టక్కడ జేబులో వున్న దంతాతీసి" అన్నాడువాడు. 'లేవరాచూద్దాం' అని మనవాడు! వాడంతసేపటికీ లేస్తే మనిషినికానిని వెనక్కి ముందుకీ పూగిపోవడమేగాని లేచిరాడే! ఆ చాట్ను మనవాడే వెళ్ళి జట్టుపట్టుకు నాలుగు బాది లేవదీయబోయాడు. నాడెంతసేపూ వీణ్ణిపట్టుకు వేళ్లాడు తాడేగాని లేవడే మనిషి!

రామా: ఏం?

సుకు: ఎట్లా లేస్తాడు - కాళ్ళిలేవు!

రామా: లేవూ?

సుకు: లేవు. కుంటవాడు. అవి'వి'పెధిని!

[అంతా విరగిపోయి వచ్చి అలాగారు ఉన్నట్లుండి అంటిపెలుల సంచి నిక్కటాని ఆర్తనాదం వినిపిస్తుంది అంతా ఉల్కిపడతారు. వెంటనే రివాల్యూ సేకర్ల ద్వారా - అంతా భయభయాలలో లేచి నిలబడతారు. రాజా వండా వాణ్ణి బోలెటి తపగా చేరినా పట్టాతో ఆడుకుంటూ వస్తాడు]

సుకు: ఏ - ఏమిటది?

నర: రివాల్యూ ప్రేలిన చెప్పడైంది!

రాజా: రివాల్యూరా? - ఓ - ఇదే - ఇన్స్టిట్యూషన్ చప్పుడే
 వివ్రంతుంది. (రామానుజం దగ్గరకువచ్చి) ముప్పైరెండు
 కాల్బర్ట్ - చిన్నిదైతే అయిగి కాని మాంఛి
 effe tivo - సర్వీ ఫలితం!

కమల: ఎవరో వ్రెక్కి పట్టారు?

రాజా: ఓ-అదా-మీ-గి విన్నది నారాయణ చేసిన ఆస్తనాదం
 అయివుంటుంది.

అంతా: నారాయణ!

కమల: (In horror) భావ!

రాజా: అవును.

కమల: (అంతాటానికీ భయముగా, అది లేక అగుగుతూ)
 ఎ గుగు-ఎ దాగు అలా కేక పట్టారు?

రాజా: చాలామంది పట్టారే!

కమల: } ఓహో! -
 సుహ: }

నర: ఏమిటి-ఏమి జరిగిందలు?

రాజా: ఏమిటో - ఇమిగో ఈ రివాల్యూషన్ కే కాల్పి చంపే
 శానూ!

[కమల అంతాటానికీ భయముగా, అది లేక అగుగుతూ
 అంతాటానికీ భయముగా, అది లేక అగుగుతూ]

రామా Good God—Mr Raja Rao!

కమల: సిబ్బా నానా - సి-మేనా ఆయన సగది?

నర : అబ్బ ! నిజంగా హడలగొట్టావోయ్ అందర్నీనూ !
ఏడీ నారాయణ !

రాజా : కి కీకోంచి కాస్త తొంగిచూస్తే కనిపిస్తాడు. నదిబడ్డున
చచ్చి పడివున్న నారాయణ యిక్కడి కెలా కని
పిస్తాడు?

[సరహరి కిటికీ దగ్గర వేళ్ళి బయటకు చూస్తూవుండగా శిరుముతా,
మెరుపులు—కోరుగా వస్తూ, గాలి పడుస్తూ వుంటుంది. గదిలో
అంతా ఊపిరి దిగబట్టి నీరీక్షిస్తుంటారు. రాజా అందరివంకా —
Quizzical గా చూస్తూంటాడు, ఏదో చూసిన సరహరి ఉలిక్కి
పడి సొంపైచేతుగా రామానజం కూడా వేళ్ళి చూస్తాడు]

మోహ : ఏమిటది ?

సుకు : నే చెప్పలే, యేదో కొంప మునుగుతుందని !

మోహ : (ముందుకొస్తూ) ఏం కనిపించింది ?

సుకు : నువ్వు వెనక్కి రారా మోహనా.

రామా : కనిపిస్తోంది నీళ్ళవారే మానవ కళేబరం ఒకటి.

నర : అది నారాయణదే. సంచేహం లేదు.

[కమల సోఫాలో కూలబడుతుంది.]

సుకు : ఓహో !

[మోహన్ కిటికీకిసి సోలాడు.]

సుకు : అంతా అలా నిలబడతారేం కొయ్యబొమ్మల్లాగా !
యేనన్నా చెయ్యండయ్యా బాబూ ఎవరన్నా !

రామా: (వరండా వాకిలికేసి వస్తూ) వెళ్ళివస్తాం రండి సరహరి గ రూ, మనం అక్కడికి. First and కూడా వచ్చున్నా కాస్త.

నర : (కిటికీలోంచి చూస్తూ) లాభంలేదు. పెన్స్ అలవచ్చి లోపలికి లాగేసింది. అనుకో టాట్టాకుపోతున్నాడు.

రామా: ఉన్నదిగా లాంచీ. అందులో పోయి అన్నీ తెచ్చాం రండి.

రాజా: ఆగండి ఒక్కక్షణం రామానుజంగారూ! (రివాల్వర్ తనిగి గురిపెట్టి) ఎక్కడివా శృంగీడే గనీచి. మీరిక నారాయణకు వేయి డిండ్లూ లేదు అనుచచ్చిపోయాడు.

కమల: (Hysterically) నువ్వే చంపావతన్ని !

[సరహరి వాకిలికేసి వెళ్ళిపోతాడు]

రాజా: (రివాల్వరు తనిగి వైపు తిప్పి) ఒద్దు సరహరీ! ... కాదు కదపటం ఒంటికి మించిదివాదు. (సరహరి వెనక్కు తగ్గుతాడు.) అంతాకూడా గయచేసి ఆ గోడగర్భకు వెళ్ళి చేతులెత్తి నిలబడండి. డిండ్లూ! చీక? — డిండ్లుములు — మెరుపులు — తుఫాను — చాలా అనుకూలంగా వున్నదిగదూ వాతావరణంకూడా యిప్పుడు! మీయెత్తు ధనంపోసినా హత్యాకాండ కల్లారా చూసే అవకాశం వస్తే వదులుకోరు కదూ! శ్రమపెట్టి మిమ్మల్నిందర్నీ యిక్కడికి లాక్కొచ్చినందుకు మీ అభిరుచి గ్రహించుకుని చంద్రుడికి నూలుపోగన్నట్లు ఒక్కహత్య

మాత్రం చేయగలిగాను దానితో సంకోపపడండి ..
ఏవీ - మీ మందహాసభాసుర వదనారవిందాలు నా
కన్నుల పండువగా కనిపించేట్లు నిలబడండి —

[అంతా భయంతో ఒకరి నొకరు చూసుకంటారు]

రామా: రాజారావుగారూ !

రాజా: తమరు నోరు ముయ్యండి రామానుజంగారూ ముందు.
మీరూ మీ భట్రాజులూకూడా గత నల్లభై ఎనిమిది
గంటలనుంచీ హత్యలూ, హంతకుల్ని గురించేగా
మాట్లాడుకోవడం ! ఇదుగో యిప్పుడు నిజమైన సమస్యే
కూర్చుంది మీ ముందు. ఎలావుంది ? ఏంకేస్తారు మరి
మీరు దీన్ని గురించి ? స్పృహ కోల్పోయిన లాంటి మళ్ళీ వచ్చే
దాకా మనందరి కాళ్ళకీ ఈ భైరవలంకతో సంకళ్ళే !
రివాల్వరుకూడా నా ఒక్కడిదగ్గరే వుంది. ఎవరైనా
కాస్త అతితెలివి చూపించబోయారా—కబూలు చెప్ప
డానికూడా ఎవరూ మిగలను !... ఇవ్వాళ రాత్రి నే
నొక మహాద్భుత రహస్యం కనిపెట్టాను—మానవ
ప్రాణాలు తియ్యడమంత చురుకైన పని మరొకటి లేదు!

రామా: పిచ్చెక్కిపోయి వాగుతున్నాడు.

సుకు : అరె-పేలిపోతుండేమోనయ్యా గాబూ-అది !

[రామానుజం అని నోరు నొక్కబోతాడు.]

రాజా: మరేం భయపడక్కర్లేదు రామానుజం ! యివ్వాల్లికి
నా ఆకలి చల్లారింది. (మెల్లకేసి వెళుతూ) ఒళ్ళు

దగ్గర పెట్టుకు సగచరిస్తే లాగిచీ మళ్ళీ వచ్చేదాకా
మీకేం ఫర్వాలేదు.

సుకు : వచ్చిం తర్వాతి ?

రాజా: మిమ్మల్నుండర్నీ యిక్కడ స్వేచ్ఛగా నదిలేసి-ఆ లాగిచీ
యెక్కి వెళ్ళిపోతాను . నీ బక్కణ్ణే ! (అంతా నిర్ధాంత
పోతారు. రాజా మెట్టిక్కుతూ) హ్యాయ్ నవాడెనడా
అన్న విషయంలో అమెరికా సంఘం పుండదు
గాని-హంతకులు స్వేచ్ఛగా పాత్రాగాన యిదొక్కటే
ధరణ్ణే! Good night please, everybody హాయిగా
నిద్రపోయి, మీరుకూడా మిరిన్ని హక్కులు చెయ్యండి
కల్యాణ్ !

[గొల్లూక వెళ్ళిపోతాడు అంతా ఆశ్చర్యభరితం
తులై ఒకరు మళ్ళా లొకరి చూసుకుంటుంటారు]

— తెలుగు —

రెండో అంకం

రంగం: అదే, సమయం. 15 నిమిషాల తర్వాత.

(ఉద్యమం గట్టిగానే పుంజుకుంటున్నప్పుడు చాలా రేగి పుట్టుంది. నల్లని కట్టికల ద్వారా మాత్రమే పుట్టుతుంది రామానుజం గది అంతా పచ్చలు వేస్తూ పుంజుకుంటుంది - సువర్ణ మనస్ గానా గీతం పు మున్నా. మోహన్ కాళ్ళు రంగం మీద కీలుమీసల బాణామణిని కుప్పిలో కూర్చుని ఎక్కడో అలా చూస్తుంటాడు. సుమతీ, సరహరి చోలో ప్రక్క వుంటారు. కమల సోఫా మీద కూర్చుని నిశ్చలంగా వీక్షిస్తూ వుంటుంది)

రామా: ఏమంటారు సరహరిగారూ - వెతికొస్తారా శవం కోసం?

సర ఎందుకంటే అనవసరంగా? నీళ్ళల్లో మునిగిపోవడం మన కళ్ళారానే గదంటే చూశాం. ఎక్కడ తేలుతుందో ఎప్పుడు తేలుతుందో పోనిద్దురూ - (కమల ఒక్కసారిగా కెప్పుమని అరిచి సోఫాలో కూలబడి యేడుస్తూంటుంది. సరహరి ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళి) కమలా! పూసుకో...పూసుకో ముందు. (కమల మాటాడదు) లోపలకుపోయి పడుకుండువుగాని లే.

(లేవదీసి లోపలికి తిరిగి వెళ్ళాడు)

సుకు : మనిషికి బాగామతి తప్పిపోయింది.

రామా: రాజారావుగారి సంగతేనా !

సుకు : ఆ...ఆ పుషన్యాస ధోరిణి కూడా చూశారా యిండాక ! మతి తప్పిన మనుష్యులకే—

రామా: తప్పింది మతికాదు—గతి ! అది పిచ్చి ధోరణి అయితే అదంతా వృత్త సటనగాని నిజంకాదు. శిక్షపడకుండా తప్పించుకోడానికి ! ఉండదుగా కిలనశిక్ష మతిభ్రమించి చేసిన నేరానికి !

సుకు : అసలెందుకు చేశాడంటూ రా . ని !

రామా: అదే తెలుసుకోవాల్సింది దిష్టదు మనా.

మోహ: ఓ మనమా తెలుసుకోవాల్సింది !

రామా. (అతనివంక చూసి) ఒప్పుకుంటారనుకు టాను మీరు కూడా యిక నిక్కటి కార్యభారమంతా నా చేతుల్లోకి తీసుకోడానికి !

మోహ: నే నోప్పగోను.

సుకు : ఎందుకని !

రామా: చాలనుకుంటాను నా కిన్నాళ్ళుగా అం రాగ ఎరికోఫక శాస్త్రంకో పున్న పరిచయం— విషయాన్ని—

సుకు : అవును. ఆయనకంటే అనుభవం తెవరున్నాను ?

మోహ: ఆ పనికి ప్రత్యేకం పోలీసు సిపాన్టు మేం, ఒకటవుంది. వాళ్ళు యేం పుస్తకాలు రాయకపోయారా murder కేసులూ అప్పీ కొన్ని investigate చెయ్యకపోలేదు.

రామా: కాని-లేడుకదా యిక్కడ-ఈ లంకలో - పోలీసనే
వాడు.

మోహ: లేకపోతే వచ్చేదాకా నిగ్గిరించండి.

రామా: రావడం యెలా వాళ్ళిక్కడికి !

మోహ: తెలియజేస్తే సరి.

రామా: తెలియజెయ్యడం ముంకెలా యిప్పుడు !

మోహ నాకు ముంకేం తెలుసు-ఎలా చేసినాచకే.

సుకు : అదేవిట్లా అలా మాట్లాడతావ్ !

రామా: ఏం వెంకన్నా-పున్నది కదూ మరోలాంచి యిక్కడ !

వెంక పుండికానీ యీ తుఫాన్లో స్పర్శి జేరుకోవడం శానా
కష్టంబాబూ. -కాలా పాతది తప్పుకోలే దీ గాలిదెబ్బకి.

సుకు : మరేం చెయ్యడ చుక్కా ఇప్పుడు ?

(4వవారి వక్తాకు.)

మోహ: వెళ్ళిపోయినలాచీ తిరిగొచ్చేదాకా కాళ్ళముడుచు
కూచోవడమే.

రామా. రావటమెప్పుడది ?

వెంక : ఎల్లుండి బాధ్యుర్రాబాబూ. సరళమ్మగార్నీ ఆర్నీ
తీసుకొస్తుంది.

[నవ్వి విరాగంగా నుటు చూస్తుంది.]

సర : పాపం ! యిన్నేళ్ళకి భక్తిని చూడ్డానికి వస్తోంది, చివరి
కది!

(అంతా కలిసి మొగ్గా లోకిర మాచు
కుంటారు . . . క్లిష్టముల అశకాశం)

రామా: (గొంతు సవరించుకుంటూ) జరిగింది నీరానికి గల సాక్ష్యాధారాలు మోసిపోకముందే కేసు clear చెయ్యడం మనవిధి. జేసుకోలేక పోవచ్చు నాలుగు మూడు రోజులదాకా బాధ్యత గల అధికారు లిక్క డికి. వచ్చిన తర్వాత వాళ్ళకు కారణ మేమిటో వాళ్ళ నిర్ధారణ చెయ్యలేకపోయినా - రాజరావు నను ఇందాక స్వయంగా ఒప్పాతున్న విషయం కాదని మరాయించినా అసాధారణ అతని నేరస్తుడని ముద్రాచెయ్యడం!

మోహ: అయితే మారే అతన్ని సేరిస్తుకుగా సహపిస్తా సంతారా?

రామా: తప్పేం?

సుకు: అవును - యేమిటో స్వో?

మోహ: అం, అవసరం లేదాటారు. రాజరావును దోషిగా సహపిస్తే చచ్చిపోయిన రాజరావుని పిల్ల వస్తాడా? ప్రతి ఒక్కో వ్యక్తిని ఒక్కొక్క ఆగిపో తియ్యా? యేదో తగలంత కారణంలేదే రాజా అతన్నెందుకు అరెస్టు చేసా?

వెంక: చూ అదే అనుకుంటున్నాను. చూ

[అంతరీక్షా శబ్దం వినబడుతుంది]

రామా: (అతని పైనుండి కల ఆ సవేరి కదలేంలా గూస్తూ) చాలా తెనామా ఎన్నికెండా నవ్విప్పడన్న ముక్క! తెలుసుకో, ఎందరే పూతు తెలియల్సిన

విషయం యేదో నీకు ! ... ఆహా! - (మూతిబిగబట్టి)
చెప్పు యేమిటో అది... (బిగ్గరగా) చెప్పు—

వెంక : నాకేం తెలీదండీ.

రామా : చెప్పు నిజం... నిజంగా తెలీదా నీ యజమాని నారా
యణ్ణి యెందుకు హత్యచేశావో ?

వెంక : అదేనండీ—

రామా : ఏమిటది ?

వెంక : అదేగాబూ నాకూ తెలీదంటాను. కాని - యేదో
కారణం వుండక పోతుందా అనే నేనూ అనుకుం
టండా బాబూ.

రామా : (విసుగూ, కోమూవచ్చి) తెలిసిందా యెవరైనా
సరే యే విధిమైన చాక్కిమైనా అణిచిపెడుతున్నారని
పోలీసులు రాంగాగ్—

వెంక : (గబగబా ముందుకొచ్చి) అయ్యా - నాకో చిన్న
యిసయం గావని మొచ్చింది—

[అతని వెనకావచ్చిన సఖిని డొక్కగో పాడు
స్తుంది హె ఎల్లో, వెంకిన్ననోరు మూలపడిపోతుంది]

రామా : చెప్పు - ఊ - యేమిటా చిన్న విషయం ?

వెంక : అరెరె ! ఇంతలోనే మర్చిపోయానండీ యెవరిది !

రామా : ఇదిగో మిప్పర్ - దాచి పడదామను కొంటున్నా
వేమో నువ్వేమిన్నా—

నల్లిని : Well mister! పోలీసులు రాకముందే మీ యే ప్రెళ్లులకీ సమాధానా యివ్వం. అలాంటి వాళ్ళకు రిపోర్టు చేసుకోవచ్చు.

[సుకుమార్ ఒక్కసారిగా యెగిరిపడితేచి మెట్టమీద తిరిగిపడక వేరెట్టి మాపుతాడు. అది నెమ్మదిగా తెలుసు కుంటుంది]

సుకు : చూడండి - చూడండి -

రామా : (భయంతో కంపిస్తూ) ఏ - ఏమిటది?

సుకు : (చెనక్కి తగ్గుతూ) ఇ - యివంటిదిక నస్తున్నాను.

(సగవారి వెంక దామయ్యగారు కాని తిరుగు మళ్ళీ నెమ్మదిగా మూసుకుంటుంది.)

సుకు : ఏమండీ - యేమిటి చేయడం ?

నల్లిని : ఎందుకంత భయం ? ఏమిటను బైటికొట్ట ?

సుకు : మనల్నింకన్నీ వరసగా ముందోబెట్ట Shoot చేసి పాకేస్తే ?

మోహ : (అసహ్యం వేసింది) అహ్-

రామా : బెదిరించాను యిందాక నన్నుకూడా రివాల్యూవోతో చంపుతానని !

మోహ : ఏం ఇతలోకే ?

సుకు : ఏదన్నా ఉపాయం చూడండి. అతడెల్లాన్నా బైటకు రాకుండా చూడండి మీకు ప్రణయం పూరించి.

రామా : (ఇంకా స్వరం కంపిస్తూనే) పూదా వెంకన్నా ఆ తలుపుకి తాళంచెవి ?

వెంక : ఉందిబాబూ.

రామా : ఇచ్చెయ్ ఇలా.

వెంక : ఎలాబాబూ యివ్వటం? నే నివ్వలేను.

రామా : ఎందుకని ?

వెంక : ఎలాబాబూ - గలుపుకే పెట్టివుంది అవతలపక్క !

రామా : ఓ ! (నిస్సారంగా కుర్చీలో కూర్చుంటాడు)

నళిని : రాజాని బైటికి రానీమండా తాళం వెయ్యాలనా !
పోనీ మీరేవెళ్ళి వేసి రారాదూ దానికే వుండిగా
తాళంచవి !

రామా : (ఎగిరిపడిలేచి) నేనా ? - నేను ? ... (భయం కప్పి
పుచ్చుకుంటూ ఇకిలిస్తూ) ఇయ్యకపోవచ్చు నా కతడు
తాళంచవి !

మోహ : (అతని పిరికితనానికి నవ్వాచ్చి) లాక్కురండి ఇయ్యక
పోతే !

రామా : అతని దగ్గరే వున్నదింకా ఆ రివాల్వరు !...పోనీ
తీసుకురారాదూ మీరేవెళ్ళి - నాకంటే పరిచయం
గలవారుగా !

మోహ : నాకేం పట్టింది ?

రామా : నిర్వర్తించ వద్దుటండి మరి మన విధి ! నిరాయుధుణ్ణి
చేసి అతన్ని లాకప్ లో వుంచడం మన డ్యూటీ అంటే
వినరేం ?

మోహ : నా Duty మటుక్కాదు,

రామా: తీసుకురా వెంకన్నా ఆ తాళాచేవి నువ్వైనా వెళ్లి !

వెంక : కావాలంటే మీకో ద్వంద్వపెడతాగాని నా వల్ల ముఖ
క్కాదు బాబూ ఆసని !

రామా: (తడబడుతూ) వెళ్లనంటున్నావా ?

వెంక : చిత్తం.

మోహ: (చిరునవ్వుతో) శేఖాష్ వెంకన్నా !

రామా: పోనీ మీరు సుకుమార్తీ ?

సుకు : అమ్మబాబోయ్ ! - ఇంకేమన్నా వుందా ?

రామా: ఎల్లాచచ్చేది స్వస్థం ఉ యింతమంది సహాయనిరా
కరణా ?

నర : నే వెళ్లి తెస్తాను.

(లేచవెళ్లి మెల్లెక్కు, సుంకాకు అంతా పూసరిగిరికి చూస్తుంటారు)

సుకు : (అతన్ని మధ్యలోఆరి) బిడ్డ - మిమ్మల్ని బతకనీడు.

(నర ౨౦ వదిలించుకుని ముగివేళ్ళమీద నడుస్తూ

వోయి రియల్ handle చేయడం ప్రయత్నించుకుంటు)

సుకు : బాగ్ గస్త !

రామా: (ఉలిక్కిపడి) ఇష్ట్ !

(నరవారి తలుపు కొద్దగాతోసి సందులోంచి చెయ్యి

పోనిచ్చి తాళం చేవి తీసుకుని నిబాటున తలుపులాగి

మాసి ఇరకా బలంగానే పట్టుకుని వుంటాడు)

సుకు : కానీంసి. త్వరగా తాళంవేసెయ్యండి మళ్ళీ వస్తాడేమో!

(నగహా తాళంచెవి పెట్టితిప్పి కిందికివస్తాడు. పెద్ద అసాయంబోంచి బయటపడ్డట్టు రామానందం వూపరిపీల్చి నగహాకి ఎదురువెళ్తాడు)

రామా: మీ కేమన్నా సాయంచేద్దామని వస్తున్నాను.

(మోహన్ పక్కన నవ్వుతాడు.)

నర : (విరసంగా) ఓ ! అలాగా ! Thanks

రామా: జాగ్రత్త చేస్తాన్నేరా తాళంచెవి ఇవ్వండిలా Mr నర హారీ !

(నరహరి ఓ క్షణం ఆశీనివైపుచూచి తాళంచెవి యిస్తాడు)

రామా: తెచ్చేయ్యకపోయారా రివాల్వరుకూడా ఏకంగా... బాగుండేదిగా !

నర : (అసహ్యంతో ఒక ప్రక్కకిపోతూ) ఈసారి మీరు వెళ్లి తీసుకురండి - తాళంచెవి మీదగ్గరే వుందిగా !

రామా: ఆఁ - ఆఁ - పోనీండి మరేం ఫర్వాలేదు - తాళం వేశాంగా గదిలోపెట్టి ! చాలది. (ఎగిరిపడి) పడిందో లేదో తాళం సరిగ్గా !

నర : చూసిరండి !

రామా. ఎందుకూ - పడేవుంటుంది లేండి. పడేవుంటుంది. (Slight pause)

నళిని : ఆఁ వెంకన్నా ! మా యింటికి వెళ్తున్నాను నాతో అందాకా వచ్చిపో.

వెంక : వస్తా పదండమ్మా.

రామా: వెంకన్నా ! వెతికిరావాలి నువ్వొకసారి నది ఒడ్డునే. ఆరెల్లు దుబ్బులదగ్గరా అక్కడా చూడాలి చాలా

జాగ్రత్తగా. చిక్కుకొని పుడచ్చు శవం అలాంటి చోట్ల !

వెంక : (ఇష్టం లేకపోయినా తప్పనిసైతం) సరేబాబూ !

రామా : కనుపించు నాకోసారి నువ్వు మళ్ళీ వచ్చాక.
(వెంకన్న, నళిని వెళ్తున్నాడు) ఏం బాగుండలేదు. నా నాకని వాడికిరహం. వాడికివిషయం గురించి మనందరి కంటే బాగా తెలుసని నా అనుమానం.

సుకు : అబ్బ - ఈ పిక్చర్ లో ఓ హత్య ప్రాంతంగాడా పుంటుందని తెలిస్తే చస్తే వచ్చేవాణ్ణి కాదు నేనసలు.

రామా : అందులోనూ కళ్ళెదురుట జరిగిందికానా? కూస్తూ సంఘటనా? తీసివారెవ్వడిమాయు ఓ సింహుడివి ప్రాణాలు నీలువునానూ !

సుకు : మొగాణ్ణి గాకే ప్రాణాలింకా గూర్తుక జీవకోలేదు - ఆ ఆడంగులెలా నిభాయించుకో గలుగుతారా అని !

మోహ : (అసహ్యంగా) సీకే ముచ్చించిప్పుడు ?

సుకు : ఏంరావాలింకా - చచ్చిపోతే పైతే ! పిల్లలు సరిగ్గా నాకేసే గురిపెట్టాడిదాక తెలుసా ?

మోహ : పేల్చులేదుగా !

(రామాజం చిత్తుకాగితాలపట్టికలోంచి పొన్ని కాగితం ముక్కునూ ఒక కవరూ తీస్తాడు.)

రామా : ఇవిగో - ఎసికొస్తాయేమో ఇవ్వేమైనా హత్యా కారణం తెలుసుకోడానికి ?

నర : ఏమిటవ్వి ?

రామా : చించిపాచేసిన వుత్తరం అనుకుంటాను ఇదిగో కవరు -
దీనిమీద వున్నది రాజారావుగారి అడ్రస్స్ చింపెయ్య
లేదిదిమాటం.

మోహ : (లేస్తూ) చూస్తుంటే చాలాదూరం పోతోందిది -
మీకేం సంబంధ మనండ్లీ -

రామా : బ్రయర్నిస్తున్నా నేను ఆయనచేసిన దారుణకృత్యా
నిక క్షణం ఏమిటో తెలుసుకోడానికి. దానికీ వుత్తరం
ఒక ఆధారం కావచ్చు.

మోహ : తినిపోవయ్యా అని విందుకు పిలిస్తే నీపని నువ్వు
చూచుకోక పెద్దపెద్దదారీ వెలిగించబోతా వేమిటయ్యా
నా కర్ణికాక అడుగుతాను ?

సుకు : అహా - అదేమిటా - బరిగిసానికి ఆ వుత్తరం ఒక
ఆయువుపట్టు కావచ్చు. మోహన్ మాటలకేగాని
రండి రామానుజగారూ - ఆ కాగితం ముక్కలు
కలిపి అతికేద్రం.

(కాగితం ముక్కలన్నీ తీసుకని పే నుమోద వేసుకూర్చుని
పద్దతిం ముదిలవతె గు. రామానుజం ప్రతిష్ఠ - నేలం దేతాడు)

మోహ : ఛీ - ఛీ - దరిద్రం.

రామా : అర్థం కాలేనీల్లేమిది మీకింకా రాజారావు చేసిన
ఘోరా రాధి ! మాల్టాడు తున్నారే అతినింకా
మనలో ఒకడన్న భావంతోనే మీరు !

మోహ: కాక ! న్యాయాధికారం అతన్ని దోషి అని రుజువు
పరచేవరకూ అతనూ మనలో ఒకడే.

సుకు : (కాగితం ముక్కలు సర్దుతూ excited గా) వస్త్రాం
దొస్త్రాంది.

రామా: (ఉలిక్కిపడి) ఏమిటది ?

సుకు : ఇదేనండి - వస్త్రతరం !

సర : ఇలాతేండి అట్టేచరవక.

(ఆ కాగితం ముక్కలు తనముందు వేసుకు సర్దుతూ ప్రారంభిస్తాడు)

రామా: (మళ్ళీ మోహన్ వైపు తిరిగి) అదికాదు మోహన్
రావుగారూ-ఎవరున్నారు చెప్పండి లంకలో ప్రస్తుతం
న్యాయం చూడాల్సినవాళ్ళు మనకంటే ?

మోహ: మనలో ఒకళ్ళయిన నేను వెబుతున్నానుగా - అతడే
సరపు విషయాల్లో జోక్యం కల్పించుకోవడం యేమీ
పనికిరాదని.

రామా: No—No—Mr. Mohan ! ఎందుకు మీకీ మొండి
పట్టుదల ? వినిపించుకోరే మీ చెప్పేది ? అసలే
చాలా నిర్మానుష్యమైన లంక యిది ! ఈ వైపుకే
ఎవరూరాని ప్రదేశం ! అంతకంతకూ ఎక్కువైతూన్న
తుఫాను ఇంకా ఎక్కువైతే అసలే వుండదు లాంచీ
వచ్చేమాగ్గం. వీలుకూడా వుండదు మనకు బాహ్య
ప్రపంచంలో ఏవిధమైన ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు జరప
టానికీనూ.

మోహ: (ఏదో చెప్పబోతాడు)

రామా: (చేష్తో వారిచి) విచారించి, రాజారావుగారు దోషి అని నిర్ధారణ చెయ్యడం మన విధి అలాంటప్పుడు! అవునా!

మోహ: అసలు వరసచూడగా పురితాడు విగా చేతులారానే బిగించాలని వున్నట్లుండే!

రామా: (కోపంవచ్చి) Insult! నేనే కాదు - ఉన్నాం మనం అందరంకుడా యిప్పుడు విపరీతమైన అపాయంలో ఇరుక్కుని ఉన్నాడు సిద్ధంగా ఆ ఖైదీ అంతంచెయ్యడానికి అవకాశం దొరికితే చాలు మనలో ఎవరినైనా సరే-

సుకు : నాకు తెలుసు, నే చెప్పటంలా ఏదో ఘోరం—

రామా : కావాడటానికే మిమ్మల్నుంచి కూడా-ఏం చేసినా నే నిప్పుడు !

మో : Thanks నన్నెవరూ కావాడక్కర్లేదు.

సుకు : మరి నా సంగతి ?

మో : నీ కేసుచిందిప్పుడు ! ఇందుకే నా కసబ్బాం మిమ్మల్ని చూస్తుంటే ! నవలల్లోనూ సినిమాల్లోనూ హంతకుల్ని చూసి వాళ్ళనీ వాళ్ళ Characters లో స్వస్థల్నీ తెగ పొగిడి సమర్థించే మీరు మన మిత్రుడొకడు ఎవరినో ఎంత సమంజసమైన కారణంవుండో హత్య చెయ్యంగానే వాణ్ణి విచారించాలనీ ఉరితియ్యాలనీ పట్టుదల పడుతున్నాను ! ఛీ - నాకుమట్టుకు యీ

దరిద్ర వ్యవహారంలో యేవిధమైన జోక్యం అక్కర్లేదు-
మీ యేసువు మీరేడవండి-నే వెళ్తున్నాను.

(లోపలికి వెళ్ళిపోబోతాడు)

సుకు : మరి నేను ?

మోహ : రావయ్యా వస్తేనూ !

సుకు : కాస్త ఆ వుత్తరం యేమిటో చదవనీరా-వినిపోదాం. *

(మోహన్ తు కోపం వచ్చి అతినివంక ఆసక్తంగా
చూసి తాను దిభ్రాన్న మాసి వెళ్ళిపోతాడు)

రామా : (Aggrieved) I am really sorry ! అర్థం చేసుకో
లేడే ఆమాత్రం అశను మన విధి మన నిర్వర్తించి
తీరాలీ అని.

(సోహరి లేచి నుంచుంటాడు - అతికించిన వుత్తరం చూస్తూ)

నర : ఇదుగో వుత్తరం.

సుకు : ఎక్కణ్ణుంచి ?

రామా : ఏమని రాశారూ ?

సుకు : ఇవ్వండిలా చదువుతాన్నేనది.

రామా : ఎవని రాశారసలు ?

(కాగితం తీసుకుని దానినివంక చూస్తూంటాడు.)

సుకు : ఏమిటది ? ఏమని ?

రామా : కొంచెం కష్టంగానే వుందిగాని చదవటం—

సుకు : చంపకండి వెధవ సస్పెన్సు మీరూనూ ! చదవండి.

రామా : (గొప్ప చప్పగా చదువుతూ) 'ప్రియా !'—

(అని కాగితంలోకి చూస్తూంటాడు)

సుకు : ప్రియా ? క్షేమప్రియా ?

రామా : “ఎప్పుడు రెక్కలు కట్టి కువచ్చి మీదగ్గర వాలు దామా అని ఎంత” తెలియటంలేదేమిటో...

(నరహరి గామంగుళి భూమిమీద నుంచి వుత్తరంలోకి

చూచి ‘ఎంత ఉల్లసాలుగొస్తోన్నా’ అని అనిస్తాడు)

రామా . ఆ...“ఎంత ఉల్లసాత లూగుతున్నా వోరోజు ఆలస్యం అయిపోరాల్సి వచ్చింది. దీనికి కారణం మా అమ్మ నగట్టో కాస్త నలభగం ఉండటమే అయినా ఈ ఆలస్యానికి నాకు మట్టకు ఏమో దుగుగ్గానేవుంది. ఆలస్యానికి అపార్గం చేసుకోవద్దు-మీరు కూడా నన్ను నుమానిస్తే ఎలా ? మీరే నా ప్రాణం. మీరే నా సర్వస్వం. మన ఆనందానికి మన సౌఖ్యానికి ఒకే ఒక మార్గం వుంది...

(చదవటం మాని ఆంగుళి మకా చూస్తాడు-‘చూశారా ?’

అన్నట్టు. ఎళ్ళు ‘కానీ’మని నేగ చేస్తారు.....)

“మీరైనా హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించకపోతే నాకు ఆత్మహత్యే శరణ్యం. ఏచ్చిసిక్కిని ఇవంతా రాస్తున్నా నేమిటి-నాకు తెలియదా మీరు నన్నెంతగా ప్రేమిస్తున్నారో ? మిగతా సంగతులన్నీ—” వివండి—
వివండి, అసలు కీలకం ఇక్కడే ఉంది !

సుకు : సరేలే చదవండి.

రామా : “మిగతా సంగతులన్నీ తెమిదీరని తమ కాగల్గిపో!”

సుకు : ఆ-ఇంకేం రాశారు ?

రామా : (ఉత్తరం బల్లమీదపెట్టి కేబుగుడ్డతో నొసలు తుడుచుకుంటూ) అంతే-ఇంకేం లేదు.

సుకు : (దగ్గరకు వస్తూ) ఎక్కడైంది నచ్చిందనలివి ? సంతకం ఎవరిది ? (తీసుకు రాను) 'సంతకం' సరికా ? నారాయణ పెళ్ళాని ? ఓరి దేముడు ! రాజారావుకి సరికా ప్రేమలేఖ !

[సరహ యెరిగిన వెళ్ళాడు]

రామా : ఇదీ సంగతి. జరిగిన పనికి కారణం ఇది ! అగ్గం కాలా ?

సుకు : ఇండాకనన్నమాట రాజారావీ హాయి చేసింది ! నారాయణ తన ప్రేమ బాపానికి ఏ విధంగానూ అడ్డు రాకుండా పుండాల ప్రియాల . ! కాని రాజారావలాంటివాడే అతే నారాయణ్ణి సరిగ్గా కలపాలని ఇంత ప్రయత్నం యెందుకు చేస్తాడో అని !

రామా : అసలు రహస్యం బయటపడి పండా శనేగో పెద్ద ఆపదని అందరూ అనుకోడానికి అందుతుంది !... ఇదుగో కనం ! చింతయ్యగారు దీన్ని మాత్రం ! యిలానే వుంటాయి మారేమలు చేసే పొరబాట్లు ! (మాచి అడ్డన్ - కూతూ) 'మహారాష్ట్రీ శ్రీ రాజారావుగారికి' (గొంతు వేపుకొని నలుకారింగా) హూ - మహారాష్ట్రీ శ్రీ రాజారావుగారు ! చాలా పొరబడ్డారు మీరికెవరు చింపకుండా పారెయ్యడంలో ! ఇదే చేసిన పాపానికి తమకు చేతులారా వ్రాసిచ్చిన వాఙ్మూలం !... ఆడగ్రస్త చస్తాన్నీ నివన్నీ - యివ్వం డిలా ఆ వుత్తరంకూడా.

(తీసుకుని జేబులో పెట్టుకుంటాడు.)

నర : సరళక్కూడా యిది ముప్పేపాపం. దీన్ని బట్టి ఆమె యీ హత్యకు ప్రోత్సహించిన దనవచ్చు.

రామా : కాని ఒకటన్నది నా కర్థంకాని విషయం - ఎందుకొప్పుకున్నాడసలు రాజారా వీపని వేసింది తానేనని ! గుప్తచిప్ గా ఊగుకుంటాడెంత బుర్ర లేనివాడైనా శవాన్నే యేట్లానో భావిలోనో గోసిపా రేసి!

సుకు : అసలు నే మేలుకునే వున్నానా - లేకపోతే యిదంతా ఓ భయంకరమైనకలా !

(Dr R లోంచి ఉన్నట్టుండి రేడియోపాట నాలుకీచుగా శోరింగా వినిపిస్తుంది అంతా రాతివిగ్రహాల్లా అయిపోతారు)

సుకు : (గొంతు పెకలిచుకొని) పాట - రేడియో !

నర : ఎవరు పెట్టారో !

రామా : చూసిరం డసలదేమిటో ముందు (తనుమాత్రం కదలడు)

[సరహరి x గజబా వెళ్ళి తలుపులు దభాల్ను లోస్తాడు. ద్రావింగు రూమ్ లో (Dr R) అంతా నీడటి. రేడియో పాడుతూనే వుంటుంది. అగ్గిపుల్లగీచి లోఎలికి పోతాడు సరహరి లోఎల Switch on వేసి లైటు వెలిగిస్తాడు. పాటమధ్యలో ఆగుతుంది. లైటు ఆర్పి సరహరి బైటకువచ్చి తలుపులు నేస్తాడు.]

రామా : } ఏ - ఏమిటది !
సుకు : }

నర : (కాస్త విసుగుతో) రేడియో.

రామా : ఎవరున్నారు లోపల !

నర : ఎవరూలేరు.

సుకు : మరి - మరెవరు పెట్టారు రేడియో ?

నర : ఏమో నాకుమటుకేం తెలుసు ?

సుకు : ఐపోయింది - ఇహ నాకు కళ్ళి తెలుగుతున్నాయి !

రామా : (కాళ్ళు తేరుకుని) ఆఁఅఁ - అయివుంటా రేడియోవాల్లో
బెదిరగొట్టడానికి నీలాంటి పరికిపందల్ని !

సుకు : కాదు - అదిపెట్టింది రాజారావు ! .. అవును - నాకు
తెలుసు ! అలాంటి నా అంకిర్యాణి ఫ్యూషిస్తోంది.

రామా : ఆఁ అఁ - అనుభవం వేసినప్పుడు వేసినతాళం -
భద్రంచేసిన తాళం నవి జేయరో భద్రంగా నీ. (జేబులో
చెయ్యిపెట్టి చూచుచుంటా .. తాళంచేసి దొరిక్క-
మొహం అంటా చేసుకుంటా కంగారుగా జీవంతా
గాలిస్తాడు. చివరకు దొంగకుడి 'అబ్బాయి' అని
సిట్టుబిచ్చి -) ఇదిగో - ఇక్కడే వుంది భద్రంగా !
పోయి నే విడిచిపెట్టాని బయట - రాలేడతను !

సుకు : అవును - ఆ గదిలోంచి ఈ గదిలోకి పుట్టాల్సిందే,
గోడల్లోందీ రహస్య మార్గా లేమన్నా ఉన్నయేమో?

రామా : అవునువోయ్ - ఉంటే ఎలాచూపు పూట తలు
పులా, ముం నారంగాలూ ! డా !

సుకు : ఆలోచించాల్సిని పిచ్చుమే అది కూడా !

నర : సరే మానమిక చెయ్యిల్లిందేమీ లేదు. పోయి ఎగు
కుంటే మంచిది.

సుకు : పడకా ? చస్తే కం ఎలాది కునుకురాదు నాకు.

రామా : ఆ మిగతా ఉత్తరాల సంగతేమి? నరహరిగారూ ?

[రామా : జంబుద్వీపాన్ని వాటివంటి మాతూ సూచించాడు]

నర : అవేమీ చించిలేవు గదూ ?

రామా : లేవు.

నర : అయిపోయి మనం తెలివడం మంచిది కాదనుకుంటాను.

అధమునమునా పోలీసులకు పదిలి వెయ్యడం మంచిది

రామా : (ఆసక్తి లేకుండా) అవుననుకుంటాను అదే
మంచిది. పెద్దానీవన్నీ ద్రావ్యం. (పెద్ద) మంచిదను
కుంటాను తాళం కూడా వేస్తే. (వేసి) ఉంచుతాననిది
కూడా నా బాగ్రం (తాళం దివి జేబులో వేసుకుని)
నే వెళ్తా సీమా.

[Dr R తన తండ్రి స్థానం]

సుకు : (ఏదో) ఎవరికీ లేదు) అప్పుడానా ?

రామా : ఉత్తరాలను ఎక్కడ ఉంచా? ఆ సంగతూ నీ వెళ్లి
కేకలు వేయ - వంటాచ్చింది మళ్ళీ ?

సుకు : అది - ఆ రోజుయో - అదే సార్లుంది నారాయణ! రాజా
రాజుకాదు. అవును! ఇచ్చి ఇచ్చిపో వచ్చిన
నారాయణ! అలాంటి నా అంగారాణి ఘోషి ..

[సోఫాలో కూర్చుంటూ Dr R తన మాటలు చెబుతూ]

పులులకు పురుటూ Dr R తన మాటలు చెబుతూ]

నర : మతిలేకుండా మాట్లాడకండి.

రామా : (ఓ క్షణం తిటపట యిచ్చి Dr R తన మాటలు చెబుతూ)
పోనీ ఆ గదిలోంచే పోతాను యెందుకైనా మంచిది.
(Dr R కేసి వెళ్తాను.)

సుకు : ఇదిగో రామానుజంగారూ! నన్ను కూడా రానియ్యండి
మీక్కాస్త్ర పుణ్యముంటుంది (అలిసి చెయ్యి పట్టుకు
పోతూ) హమ్మయ్య - మీరు పక్కనవుంటే కొండింత
ధైర్యంనాకు !

[రామానుజం వెనక్కివచ్చి ఆయుధంగా పనికొచ్చే వస్తువేగో ఒకటి
తీసుకుని వెళ్తాడు, సుకుమార్ తో సహా. గదిలో నగవారి ఒక్కడే
మిగులుతాడు. తుఫాను కాస్తా శాంతించినట్లుగాని గాలియింకా
వసురుగానే వుంది. రాజా గదికేసి చూస్తాడు, ఓసారి Dr R వాకిలి
దాకా పోయి తిలుపు తెగవచోయి మళ్ళీ మోస్తు మోస్తువుని లైటు-
Switch off చేసి D R లోంచి వెళ్ళిపోతాడు.

గది యిప్పుడు శూన్యంగా ఉండిపోయింది. ఒక్క ఊణం ఆవకా
శంతో Dr R తిలుపుకు తెరుచుకుని ఆసమాజమైన కాంబింగ్ లేబు
యాడుకూ ఒక ముఖం వస్తోంది ఆ ముఖం సిగరెట్టు ముచ్చించి
పోఫాలో కూర్చోగోతుండగా పైట వరిండాగో కాస్త చిన్నాకవు
తుంది యదగో వస్తున్నట్లు వీటిలో సిగరెట్టు ఆగి పా-సి ఆముఖం
గలగబా మళ్ళీ Dr R లోకి వెళ్ళిపోతుంది. హండా తిలుపు తెరుచు
కుని పగిలినవచ్చి లైటు వేస్తూనే వీటిలో తాళం చెవులన్నట్లు వుంటుంది.
గలగబా మెట్లక్కి- వెళ్ళి రజా తిలుపు తట్టుతుంది.....]

రాజా. (లోపల్నుంచి) ఎవరిది ?

నగని : నేను.

రాజా : తిలుపుకు తాళంవేశారు నగిసి !

నగని . మరేం ఫరవాలేదుగా దగ్గర వాణో తాళంచెవి వుంది.
(తాళం తీస్తుంది.)

రాజా : (బ్రేకివచ్చి) Thanks నగిసి ! ఖర్చు చాలాక నువ్వెప్పు
డైనా బైల్లోపడిపో నీ ఉపకారం ముంచిపోయి.

[మెట్టానికి వస్తాడు. నళిని అతనివైపు పరికిలనగా చూస్తుంది.]

నళిని : ఏంపని చేశావ్ రాజా !

రాజా : Nonsense నారాయణగారు కాస్త అడవా తడవా చస్తూంటేగాని బాగుపడడులే.

నళిని : రాజా !

రాజా : (నళిని భయానికి నవ్వుతూ) అవున్నానీ !

[నళిని గింగాళాగవ్వరింగా చూస్తుంది అతనివంకి.]

ఏం...అంత చెయ్యరాని పని అంటావా ! (మళ్ళీ నవ్వుతాడు) సరే నిన్ను కూడా బాధపెట్టటం యెందుకులే. అసలు సంగతి చెప్తున్నా విను—అదంతా తమాషా !

నళిని : తమాషా ?

రాజా : అవును వార్త తమాషా ! అంతా నాటకం! ఆమాత్రం గ్రహించలేక పోయావా ! అసలు పిప్పలెలా పట్టుకోవాలో కూడా యెరిగినని తెలీదూనీకు ! చాలాసార్లు 'ఎంమికాపిట్టలు - ఎవళ్ళకైనా ఇచ్చేస్తా'నంటే 'నాన్న గారిది - అట్టే పిట్ట' అన్నావు కూడానూ.

నళిని : నాటకం .. ఓహో !

(నిట్టూర్పు అంతలోనే పక్కపక్కా నవ్వుతూ సోఫాలో కూలబడుతుంది.

అకిస్కాక్షుగా, వ్యవస మహింస ప్రియకుని కిస్ట్ర బుక్కుకుంటుంది)

రాజా : ఏమిటి ? - ఏమిటి నళిని ?

నళిని : నిన్ను చూస్తూంటే నాకు తిగని అవమానంగావుంది.

రాజా : అబ్బో ! ఎందుకో ?

నళిని : ఇంత దారుణమా ! ఇంకాకి పిలిచి వాళ్ళనింగ గడ్డో
 లెట్టించడానికి నీకు మనస్సెలా వొప్పింది ? వాళ్లంతా
 హడలిపోయి గుండెలుగిలి చస్తున్నారు. పోలీసులకు
 కబురు చెయ్యాలనీ, నిన్ను విచారించి పురిదియ్యాలనీ
 ఆలోచిస్తున్నారు తెలుసా !

రాజా : నిజం ! అంత హడలిపోయారా ! ఏనా నుకేం ఫరవా
 లేదులెద్దూ. వచ్చిన దక్కన్నాచీ ఒక టిగోల హత్యలనీ
 హంతకులనీ. నేనూ కాస్త గుచ్చి చూసిగ్లామను
 కున్నాను...కాని . ఆ రామానుజుని పున్నాడే నాడు
 మరీనూ! తనురాసిన పుస్తకాల్లో సంగతుల్ని ప్రాణం
 పోసుకు వచ్చినయ్యనుకున్నాను పాపం ! (సిగరెట్
 ముట్టించి) ఏం నళిని ! వాడిపుస్తకాలు బాగున్నాయీ,
 నా స్టంట్ బాగుందా ?

నళిని : మరి చదిలో కొట్టుకుపోయిన శవం ? రామానుజమూ,
 నరహరీ కూడా కళ్ళారా చూశామన్నాను ?

రాజా : అదా ! నాలుగు దిబ్బా. ఓ మౌక్కా లాగునూ !
 మిగతా పనంతా వాళ్ళ పూపేచేసింకి ! విడియూ
 కదూ !

నళిని : ఘోరం ! (వరండాకేసి వెళ్తుంటుంది.)

రాజా : (సిగరెట్ ఆర్పి) నళిని ! నళిని ! Please వెళ్ళుకు.
 (నళిని ఆగి వెనక్కితిరిగి అతనివంక చూస్తుంది. అక
 స్వాత్మగా ఆవహించిన యేదో ఆవేశంవల్ల ఒక్కక్షణం
 మాట్లాడలేకపోతాడు రాజారావు. కాస్త ముందుకు
 వచ్చి-) నళిని ! నే నింతవరకూ అవగాహన చేసుకో

లేదు సళిసీ - ఇన్నాశ్యయినా కూడా! (సళిసి అతని దగ్గరకు వస్తుంది. ఇద్దరూ నోట మాటలేకుండా ఒకరి కళ్ళల్లోకి ఒకరు చూస్తూంటారు. అనుకోకుండానే మరింత దగ్గరకు జేరుకుంటారు. రాజా ఆమెచేతులు పట్టుకుని) సళిసీ! నిజంగా నామీద కోపంవచ్చిందా? నే చేసినపనికి నిజంగా అంత బాధపడుతున్నావా!

సళిసి: (ఒక్కక్షణంఆగి) నువ్వా - నిన్ను - నిన్ను చూసుకుని ఎంతో గర్విష్టామని నాకోరిక. (చేతులు విడిపించు కుంటూ) వస్తాను.

(రజా ఏదో కొత్తఆవంధంతో ప్రవేశిస్తున్న కళ్ళతో ఆమె కంఠ చూస్తాడు సళిసి త్వరత్వరగా వరండాలోకి వెళ్ళిపోతుంది. నారాయణ సెమ్మడిగా Dr R లోంచి వస్తాడు.)

నారా. హంతకుడా!

రాజా: (వెనక్కి తిరిగి చిరునవ్వుతో) Hallo నారాయణా! చచ్చి దయ్యమై మమ్మల్ని పీక్కుతింటానికి వచ్చావా!

నారా: మొత్తం మీద నాటకం భలేగా నడిపినట్టున్నావ్! వాళ్ళ యేడుపులూ పెడబాబ్బలూ అంతా వింటూనే వున్నారే!

రాజా: వాళ్ళ ప్రాణాలు కూడా ఎక్కడ తీస్తానో అని నన్నో గదిలో పెట్టి తాళంకూడా వేస్తే!

నారా: మరి ఇవతలి కెలా వచ్చావ్!

రాజా: మా సళిసి వచ్చి తాళం తీసింది.

నారా: నళిని—ఇప్పుడు నచ్చిపోయింది నళినన్న మాట !
చాలా మంచిస్థితి ! అలా వుండాలా—అలాంటి స్థితి
లంటే నాకు బలే—

రాజా: చాల్లే నో గ్యూయ్ రా - నీ అభి సమల సంగతి ఇక్కడ
వెవళ్ళూ అడగటం లేదులే.

నారా: (అర్థం అయి) ఓ—అదా సంగతి !...ఆ హా !—ఇదన్న
మాట వ్యవహారం !

రాజా: ఆట్టే వాగ వంటే మళ్ళీ shoot చేసేస్తాను జాగ్రత్త!

నారా: (Shrug చేసి, సిగరెట్ ముట్టించి) Oh, Sorry .

రాజా: ఆ—వాళ్ళందర్నీ పిలిచి అగలు సంగతి చెప్పేద్దాం యిహ.

నారా: No No—అన్నడే ! అదేం కుదరదు—దయ్యమై వాళ్ళ
కంటబడటం, వాళ్ళు పాడిలి చావడం—రిహార్సిల్సు
కూడా వేసుకున్నాను. ఇదుగో —

రాజా: ఒకేయ్ ! ఇదోటిగూడా గా వాళ్ళ ప్రాణాలకి ! అసలే
సిరికి వెధవలూ !

నారా : Nonsense ! భలే ఆనందించి వుంటాను వాళ్ళు ! నిజ
మైన హత్య—సినిమైన షూ టింగ్—తమకళ్ళ యెదుట జరి
గిన హత్య—ఇలాంటి excitement లక్ష నావెల్సు చది
వితే వస్తుందా వాళ్ళకి జన్మలో !

రాజా: కాని వాళ్ళు మటుకు నిజంగా చాలా హడావుడి పడ్డారు
పాపం ! గోల గోల !

నారా: ఇవతలకు వచ్చి చూద్దామని నాకు మహా అనిపించింది
గాని—తీరా వస్తే యెక్కడ చూస్తారోనని అక్కడే

గండ్లలో కూర్చుండిపోయాను. అప్పటికీ ఎలానో సందు చేసుకొచ్చి రేడియో పెట్టాను.

రాజా: ఆ పాటా గీటా విని నేనూ ఆశ్చర్యపోయాను. అంతా యిక్కడ జేరి పెద్ద మీటింగు పెట్టారట. నన్ను పురికంబం ఎక్కించి గాని నిద్రపోయేట్టు లేరట.

నారా: ఆహా!

రాజా: ఆ! అది సరేగాని-ఈ హంసకులంబేనూ ఈ ఎక్సైట్ మెంటూ అదీ ఇప్పుడు ధగ్ధమా కోందిరా. జీవితంలో యెన్నడూ కూడా యింతగొప్పగా feel అవలేదు నేను.. అసలు నిన్ను నిజంగానే చంపేస్తే బాగుండేదేమో!

నారా: అవునవును యిక్కడేం జరిగినా జరగొచ్చు.

రాజా: (ఉలిక్కిపడి శంకించి) అదేవిటి-ఎందుకలా అన్నావ్!

నారా: ఏం! నువ్వే అన్నావుగా ఓసారి!

రాజా: (Relax అయి) అవునవును. నీతో చెప్పానుకదూ మా నాన్నగారు కూడా ఆ మాటే అంటూండేవారని!

నారా: సరేగాని - నా అకాల మరణానికి ఎవరన్నా దుఃఖించారా?

రాజా: ఆహా! అందుకు ముందు నేను చాలా బాధపడ్డాను.

నారా: ఎవరు?

రాజా: కమల.

నారా: కమల ఒక్కతేనా? వంటలక్కకూడా కన్నీరు మున్నీరుగా దుఃఖిస్తూ ఉన్నాను.

రాజా: ఇందులో నే జోక్యం కల్పించుకోరాదనుకో. అయినా నా సలహా కూడా కాస్త పాటించు, ఇకముందైనా నువ్వు కాస్త జాగ్రత్తగా మనుషులకోవడం మంచిది.

నారా: జాగ్రత్తగా వుండటం యెప్పుడూ ఎంకి మంచిదే ననుకో - కాని నువ్వలా ప్రత్యేకంగా చెప్పడంలో ని పుద్దేశ్యం!

రాజా: నరహరి మనస్సు నివ్రుగుగప్పిన నిస్సా.

నారా: అయితే! నాకే సంబంధం!

రాజా : ఏం వుండరాదనేనోయ్ నేననేదీనూ . ! ఆ—(జేబు లోంచి రివాల్వరు తీసి) ఇహ నిద్ర దాచేస్తాను దీని అవసరం అయిపోయిందిగా. (డ్రాయరు లాగి, రాకపోవడం వల్ల) అరె! తీనికి తాళంవేసి వుండే! (రివాల్వరు డ్రాయరుమీద వుంచి, తాళంచేసి కోసం అటూయిటూ చూసి) తాళం చేసి కూడా కనిపించదు - చిత్రంగానే వుంది!

నారా: (ఎగిరిపడి లేచి) ఇష్ట—

రాజా: ఏమిటది!

నారా: (రహస్యంగా) ఎవరో భోజనాల గదిలో కొచ్చినట్లు న్నాను. (మునివేళ్ళ మీద ఆ గది వాకిలి దగ్గరకు వెళ్లి గడియ వేసివస్తూ, పరండా తెలుపు కూడా వేసిరా.

రాజా: ఎందుకు!

నారా: ఎవరన్నా లోపలికొచ్చి చూస్తే!

రాజా: చూస్తే యేం!

నారా: ఇప్పుడు పప్పుడే వాళ్ళకు తెలీరాదురా నే బ్రతికున్న సంగతి-వం ?

రాజా: (నిట్టూర్చి, గడియవేసి వచ్చి) వొడ్లు నారాయణా- వాళ్ళందరినీ పిలిచి అరలు సంగతి చెప్పేద్దాం.

నారా: చెప్పేసి ఇంతా కష్టపడి ఇంతవరకూ లాక్కొచ్చిన నాటకం అంతా నాశనం చేద్దామంటావా! అదేం కుదరదు గానీ-నీ కెందుకు నువ్వు నిశ్చింతగా నిద్రపో. తెల్లారి కాఫీల దగ్గర కాస్త గాబరా పెడతాను-అంతే.

రాజా: ఎందుకులే నారాయణా—

నారా: (మధ్యలోనే) వ్చ !

రాజా: (అయిష్టంగానే మెట్లకేసి పోతూ) సరే నీ యిష్టం... నువ్వుకూడా పోయి ఎదుకోరాదూ యిహా ?

నారా: పడుకుంటాలే. నిద్రరావడం లేదు. రామానుజంగాడి సుస్తకం వదైనా చేత బడితే నిద్రొస్తుందేమో చూడాలి.

[బేబులు మీది పుస్తకాలు చూస్తుంటాడు.]

రాజా: (బాల్కనీ మీది నుంచి) ఇప్పటికయినా వాళ్ళని పిల్చి చెప్పేయ్యడం మంచిదనుకుంటాను.

నారా: నువ్వు నోరుమూసుకు పోయి పడుకోరా.

[తీసుకున్న పుస్తకం మళ్ళీ రిమిల్ మీద పడేసి సరో magazine తీసి చూస్తుంటాడు. రాజా పుస్తకం తన గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మంటాడు నారాయణావచ్చి గోఫాలో కూర్చుని సినిమా రిలీజ్ తెలిస్తాడు.

DR తలుపు తెరిచడానికి ఏగో బ్రయత్నించి బయటకు వెళ్ళి చూడు రివిస్టుండి గెటెక్షన్ అని తలుపు దిగిన శబ్దం

నారాయణ లేచి సిగరెట్ ఆపు, శేమిగా టార్పి తీర్చాడు. 19లో
తెలు ఆర్పి, వెగింగిన టార్పి గడ్డంకించి పెట్టుకుని గడ్డంకించి
కాస్త వెక్కిరిస్తూ నిలబడతాడు. ఇండాకి అసహనమైన కాంతిలో
తేలియాడుతూ వచ్చి ముందు ఇదే! తెలుపు నెక్కుగా తెలుచుకుని,
గుమ్మంలో ఓ ముగిసి గవ్వూం కనిపిస్తుంది ఆ ముగిసి నారాయణ
ఆకారంవంటి కాస్త ప్రమాద తర్వాత అసహనమైన కంఠస్వరాన్ని
బట్టి నరహా !]

నరహారి : హలో నారాయణా !

[నారాయణ ముగిసిన సిగరెట్ తిని తీర్చి
పని చేయడం నకు కాస్త దీని గాడు Toorah
ఆపుతాడు. దీనికే 19లో తెలుస్తాడు]

నర : (DR తెలుపు వేసి ముందుగాస్తా సాగోచినగా నన్నగా
నవ్వుతాను) నాకు దీనిగ్యాం పే యెప్పుడూ నమ్మకం
లేదు.

నారా : (కుంటిగా) అలాగా !

నర - అసలు రేడియో దగ్గరే నాకు అనుమానం వేసింది.
అక్కడనున్నాడు కాస్త అతిగానే వ్యవహరింావ్.

నారా : అయితే అప్పుడదాకా—

నర : అహా! అప్పుడదాకా ముగిసిన వాళ్ళు 19లో నేనూ
ఓ ఫూల్ అయ్యాను. అప్పుడదాకా. (సిగ్గుగా
నవ్వుతూ) మొత్తంబూది ధీల్లేదు!...అసలుదుకు
చేశారలా ?

నారా : ఏముంది కాస్త విచారించండి!...మీ కిందరికీ కాస్త
వాడిలు బ్రట్టడానునూ !

[సగహరి మెత్తగా నవ్వుతాడు. నారాయణ కూడా యికిలించి సోఫాలో కూర్చుంటాడు]

సర : మాడతై థే బాగానే పుట్టిందిగాని, దానికి కారణం పూర్తిగా మా పిరికితనం కాదు. రాజారావు కూడా చాలబాగా సర్వహించాడు తనపాత్ర. అతనేడీ !

నారా: వాడిగదిలోనే వున్నాడు.

సర : (అటువేళితు) అయితే యిక తాళంతీసి యివతలకు రాన్యెయిచ్చన్నమాట.

నారా: ఈ పాత్ర నిద్రపోయింటాడులే. అయినా తలుపు తాళంవేసిలేదు.

సర : (గబుక్కున అసెనివైపు తిరిగి) తలుపెవరు తీశారు - తాళంచెవి రామానుజం దగ్గర వుండాలిగా.

నారా: సగోనివచ్చి తీసింది - మరో తాళంచెవి వున్నట్లుంది.

సర : (చిరునవ్వుతో కుర్చీలో కూర్చుంటూ) ఓ - అలాగా ! ఆ అమ్మాయి భలే తెలివిగలపిల్ల... ఏమన్నది నిన్ను చూసి !

నారా: (గొప్పగా) కీ కనిపించేదుగా ఆ అమ్మాయికి !

సర : అంకే - (ఆలోచనా ఘర్వకంగా) నీ హత్య ఉత్త నాటకం ముగ్రమేనని నీకుంది నా కొక్కడికేనా !

నారా: ఇంకెవరికూ నీ కొక్కడే నా తెల్లారి కాఫీలదగ్గర అందరికీ చెప్పేద్దాననుకుంటున్నాం.

సర : భలే ! అయితే - చెప్పిపోయిన నువ్వు అకస్మాత్తుగా బ్రేకొచ్చి అందరినీ హతలగొడతా వన్నమాట.

నారా: అసలు సంగతి తెలిస్తే మీరంతా స్ట్రెసు తీవ్రతారని రాజారావన్నాడు గాని, పాపం నావ్వు మునుకేం కోప్పడటం లేదు. చాలా sportive గా తీసుకొంటున్నావ్ !

నర : (గంభీరంగా) దానికి ట్యూకారణం లుండొచ్చు.

నారా: (కాస్త గాభరాగా) అంటే ?

నర : మొదటిది మమ్మల్ని పెర్మినెన్స్ వెధవల్ని చేసిన టూ అసాధారణమైన తెలివితేటలు ! ఇదిలో కొట్టుకుపోతున్న శవం—(టేబులుమీద రివాల్వరు అతనికళ్ళ బడుతుంది. అతని ముఖకవచం కూరిపోతుంది. ఒక్కక్షణం నిశ్శబ్దం ... తిరిగి నారామణ ముఖంలోకి చూస్తూ—) అది వుత్త డమ్మీ అనుకుంటాను !

నారా: (తేలుకుని నవ్వుతూ) అవును. హడావుడిగా టూలాగూ చొక్కా తెచ్చి నాలుగుదిన్నీ ఇరికించి సదిలోక నోటీశాం !

నర : బలే ! నేనూ రామానుజం అనినిజంగా నీ శవమే కనుకున్నాం. (కాస్త ఆగి తనలోతాను చిరునవ్వు నవ్వుకుంటూ—) నిజానికి రామానుజం ఇంకా ఆ నమ్మకంలోనే వున్నాడు. ఎందుకూ - కోట్లలో బోనెక్కి నీ శవాన్నే చూశానని ప్రమాణం చెయ్యమన్నా చేస్తాడు...(తల ఆడిస్తూ తన ఆలోచనకు తనకే నవ్వు వస్తున్నట్టు) దానికికోడు రాజారావు తానే నిన్ను హత్యచేశానని అందరి యెదుటా యిచ్చిన

వాబ్బులం ! మా మటుకు మేం నమ్మేశాం...కోర్టులో
జడ్జీకూడా నమ్మితీరేవాడను కుంటాను...ఎమంటావ్!

నారా: (భయపడ్డాడు మనిషి) అదంతా ఓ బుద్ధిలేనిపని అని
ఇప్పుడర్థం అవుతోంది.

నర : (సిగరెట్ పీలుస్తూ) అహా - అలా అనకు మరి.
నిజంగా తెలివిగలపని ! చాలా తెలివితేటల్తో పన్నిన
పన్నాగం ! Most perfect గా వుంది. (సిగరెట్
పారేసి రివోల్వరు తీసుకుంటాడు.) అరె - ఇదికూడా
యిక్కడే వుండే ! దీనితో నేగడూ రాజారావు నిన్ను
హత్యచేశాడని మేముగతా అనుకున్నది !...ఇందులో
కోటాలైనా నిజమైనవేనా?... ఇది రాజారావు స్వంత
రివోల్వరుకదూ ! (నారాయణ సోఫాలో నిటారుగా
కూర్చుంటాడు.) అవును...కదూ ! ఏ జడ్జీ అయినా
రాజారావు నిన్ను తన స్వంత రివోల్వరుతోనే shoot
చేసి చంపాడని నమ్మితీర్తాను కదూ !...(రివోల్వరు
వంక యేదో ఆలోచనగా చూస్తూ-) నిజంగా నీ
కివ్వాలి ఏదైనా ప్రమాదం సంభవిస్తుందనుకో-(నారా
యణ సోఫాలోంచి లేవబోతాడు-) వొడ్డు-కూర్చో -
(రివోల్వరు అతనివైపుతిప్పి నిర్లక్ష్యంగా అతన్నే గురి
చేసి వుంచుతాడు. నారాయణ లేచేప్రయత్నం విర
మించుకుని సోఫాలోనే కూలబడతాడు.) నే చెప్ప
బోయే దాంట్లో నువ్వర్థంచేసుకోవాల్సింది చాలా
వుంది !...ఈ తమాషా సంగతి మనమిత్రులందరికీ
తెలికముండే...ఈ రాత్రే...నీకేదైనా ప్రమాదం

సంభవిస్తుందనుకో .. అప్పుడు రాజారావు పరిస్థితి చాలా అధ్వాన్నంగా వుంటుంది కదూ...

నారా: (నవ్వలేక తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో) మేం మిమ్మల్ని హడలగొట్టి నందుకు నన్నుకూడా భలే భయపెడుతున్నావే !

నర : (చాలా మృదువుగా) అబ్బే ! నేచెప్పే దేమిటంటే... చిన్న తమాషా యెంత ఘోరమైన పరిస్థితులకైనా దారితీస్తూదీ అని ! . ఎందరో యెందుకూ, ఇప్పుడు చూడు మరి—అన్నెం పున్నెం యెరిగని రాజారావు, తాను కలలోనైనా చేసేయేటగని నేరానికి .. ఉరిశిక్ష అనుభవించాల్సి రావచ్చు... చూసు పాపం...

నారా: (లేచి మామూలుగా మాట్లాడటానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తూ) వాళ్ళందరికోకూడా ఇప్పుడే చెప్పేస్తాను — మేం చేసిందంతా వుత్తరాటకం అని—

నర : వద్దు-అప్పుడే వద్దు-ఇంకా వ్యవహారం పూర్తికాండే !

[ఒకరి ముఖాల్లోకి ఒకరు చూచుకుంటారు.

ఇద్దరిమధ్యా రెండు గజాలు ఎడం . .]

నారా: ఇదుగో దయచేసి అది నావైపు పెట్టకు - తీసేద్దా నీకు పుణ్య ముంటుంది. (నరహరి కళ్ళల్లో మృత్యువును చూస్తాడు. ఓ అడుగు ముందుకువేస్తూ) వొడ్డు-వొడ్డు ఆగు నరహరీ - వొట్టె - దేవుడిమీద ప్రమాణంచేసి చెప్తాను - కమలకీ నాకూ యే విధమైన —

[రివాల్యూరు చేయకుండా, నారాయణుని విరుచుకుపెట్టే సోఫాలో పడిపోయి క్రిందికి దొర్లుతాడు. నరహరి ఆరినినంకే చూస్తూ చేతిగుడ్డతో రివాల్యూరు శుభ్రంగా తుడిచి బల్లమీద పెట్టి కరండా తలుపు, Dr R తలుపు గడియలు వేసివున్నాయో లేవో చూసి, Dr R గడియవేసి, switch off చేస్తాడు. గది అంతా చిమ్మచీటి. ఒక్క క్షణం తర్వాత అతని తెరచిన D R తలుపుల మధ్యగంచి వెలుతురు చార ఒకిటి ప్రసరిస్తుంది నరహరి ఆ ద్వారంలోంచి వెళ్ళిపోయి తలుపు వెయ్యగానే మళ్ళీ గది అంతా చిమ్మచీటి.

వంటనే రాజారావు తన గదితలుపులు తెరుచుకుని బాల్కనీమీదికి వస్తాడు.]

రాజా: నారాయణ - నారాయణ —

[అని మళ్ళీదిగుతూండగా దూరాన్నుంచి ఉరుములు గర్జిస్తూ వినిపిస్తాయి ..]

[తెర]

—...—

మూ దో అంకం

రంగం . ఆరే.

సమయం . రెండు నిమిషాల అంతరం.

[రాజారావు నారాయణ ప్రక్కనే మోకరిల్లి చూస్తూంటాడు. తుఫాను వూర్తిగా తగ్గిపోయింది. ప్రకృతి అంతా నిష్క్రమింపబడింది. హాల్లో డ్రైట్లన్నీ వేసివుంటాయి. క్రింద ఎడిఫిషన్ల నారాయణ ప్రక్కనే రాజారావు మోకరిల్లి అన్నీ పగిలీక్షిస్తూంటాడు. మనషి చచ్చిపోయాడని అర్థం అయింది. Dr R తొలుతు బాట తవరో. రాజారావు త్వరితగతినే వెళ్ళి గడియ తీస్తాడు. రామానుజం, నరహరి లోనికి వస్తారు నరహరి యంత్రమునున్న గుప్తాల్లోనేవుంటాడు. రామానుజం చేతికిందినవి చేసుకువచ్చిపోతాడు.]

రామా: ఏమిటది? ఏం జరిగింది? ఎక్కడిదా మాటు!

రాజా: (కంగారుగా) నారాయణ! (శవాన్ని చూపుతాడు.)

నర : నారాయణ శవం!

రామా: Good good!

[రామానుజం శవాన్ని సమీపిస్తాడు - రాజారావుతోబాటు.]

రామా: ఎలా వచ్చిందిక్కడికి కది - ఈ శవం?

రాజా: నా గదిలోనే వున్నాను. ఇంతలో రివాల్యూరు మాటు వినిపించింది.

[ఈలోగానే నరహరి గుబుక్కున పోయి D R తొలుతు గడియ చప్పుడు కాకుండా వేసేవచ్చి వాళ్ళకనికారీ నిలబడ వుంటాడు.]

నర : ఇంతవరైనా వున్నారా యింతకుముందు దిక్కడ ?

రాజా : ఉండేవుండాలి ఎవరో మరి.

రామా : అవును వుండేవుండాలి. లేకపోతే ఎలా వస్తారీయన
తాళంవేసిన గదిలోంచి ఇవతలికి ?

నర : ఈ వీధితులుపు చూడండి రామానుజంగారూ ! అది
తీసివుంటే ఆ వాకిలిగుండా వెళ్ళిపోయి వుంటాడన్న
మాట !

రామా : (సూసి) లేదు. వేసేవుందీ గడియ - ఇటు పక్కనే!

నర : (Dr R సూచిస్తూ) ముందు మీరా గడియ వేసిరండి
ఆడవాళ్ళకూడా వస్తున్నట్లున్నారు ఇది చూశారంటే
వాళ్ళ పైప్రాణాలు పైనే పోతాయి.

[రామానుజం Dr R కుటుంబం వస్తాడు]

నర : అది ! (ఇంకాలో D R తలుపు ఎవరో తట్టుతారు)
ఎవరో చూడండి—

రామా : వేసేవుంది యిదికూడానూ యివతల సక్కనే !

[తలుపు తెరుస్తాడు, వెంటనే వస్తాడు.]

వెంక : ఏంబాబూ - ఏమిన్నా ప్రమాదం - పిస్తాలు పేలినట్లు
ఇనిపించింది ?

రామా : (వెనుదిరిగి చూస్తూ) శేబులుమీద పిప్పలుచూసి
అచుగో పిప్పలు !

[అని నయంతో వణుతున్న చేళ్ళో చూపు

తాడుకాని దాన్ని ముట్టుకోడు ..]

నర : దాన్ని నే బాగ్ గత్త చేస్తా లేండి.

[అని తీసి పోయి వెళ్తాడు]

రామా: (మధ్యమధ్య కాస్త బెదురుగా) రామావంక చూస్తూ
సరహరిలో వుద్దేశపూర్వకంగా) ఇప్పుడేదో ఒకటి
చెయ్యాలండి మనం.

రాజా: ఏదో చెయ్యండి మరి చప్పున. ఈ ఘోరం చేసిం
దెవరో చూడండి.

రామా: ఎవరోనా? ..చువ్వేగా!

రాజా: Why - you soundrel! గీతం మిగేమన్నా సోయిందా!

రామా: (కాస్త ధైర్యం పెడితేసుకుంటూ) కన్నెన్నండి మీ
చిత్తులిక రామా రాల్సానా! అప్పుడున్నాను అందానూ
ఇందాక మీ యంత్రమీరే!

రాజా: ఒప్పుకు - (సరిగ్గా అప్పు చప్పున స్ఫురించి) హరి
దేవుడా! అంతా వున్నాయామా అయ్యాగానూ!

రామా: అమానా? హానా! - అమానాకే వేస్తానో
కోర్కెనో ఇప్పుడూ!

[ఇ తివరికా సరిహరి రాజా , ముఖం పోలా నీక్షించగా
పడిగిస్తున్నాడు ఇప్పుడు రాజా ఆరువంక ఎడగానే
చుట్టే ఎంకి శకంప్రకాశి అది చూస్తూ అయ్యాగానూ.]

సర : ఇదుగో కాస్త సాయంస్పర్శి రామానుజుగారు!

రామా. (అదిరిపోడి) ఏమిటి - ఏం చెయ్యాలని?

సర : ఆ గదిలోక తీసుకు వచ్చాలి.

రామా: ఎందుకూ? .. మి చిదికాదేమో పాలీసుగానే
దాకా ఇక్కడ చి కిదికాదో...

నర : వాళ్లెప్పుడొస్తారో మీరు రద్దురూ.

రామా: (వెనక్కి తగ్గుతూ) అహః - అదికాదండీ—

నర : (అతని భయం గమనించి) ఓ - అయితే సరే—

[వెంకన్న రాజావంశి చూస్తాడు నే సాయంపట్టినా
అన్నట్లు రాజారావు పిచారంగా తిలపుతాడు.]

వెంక : (నరహరితో) నే పడతాబాబూ సాయం.

[ఇద్దరూకలిసి నారాయణ్ని Dr R లోపలికి తీసుకెళ్తారు. రాజా దృష్టి
శవంమీదనే వుంటుంది. D R తిలపు తోసుకుని మోహన్ వస్తాడు]

మోహ: రాజా! ఓ - నువ్వు బాగానే వున్నావు కదా!

Thank god ఏమిటి రివాల్యురేడ్ పేలిసిట్టయింది.

[సుకుమర్ కూడా వస్తాడు.]

సుకు : నే చెప్తూనే వున్నానయ్యాబాబూ ఇవ్వాలేదో జరుగు
తుందని! ఏమండీ - ఏంజరిగింది - మళ్ళీ పిచ్చలు పేలి
నట్లుంది!

రామా: ఆఁ చూడండి మోహన్ రావుగారూ! మీ సాయం
కూడా కావాలి. పోలీసులొక్కడికి వచ్చేదాకా కాస్త
దిట్టమైన సభాలో వుంటావని రాజారావుగార్ని.

[నరహరి వెంకన్న Dr R లోపలికి వస్తారు.]

సుకు : (రాజానిచూసి భయంతో ఒక్క కేకపెట్టి) ఓహ్ -
ఈయన్నెవరు వదిలించాడు look up లోచి!

మోహ: ఆపవయ్యాబాబూ సీగోల.

రామా: గోలకాదు - తేలాల్సిన పాయింటు అనికూడా...
ముందు పోలీసుల్ని తెప్పించాలి మనం. మీరు
లాంచీలో బయటైరండి.

[ఇవిని వేరిన్లు నెమ్మదిగా D R గాకి జాబుకుంటాడు.]

మోహ: ఐతే మీరుమీరుకు మానుకోరిన్నమాట లేనిపోని
పెత్తనాలు నెత్తినేసుకోవటం ?

రామా: ఏమిటండీ లేనిపోనిది ? నిబంధనదామ్మని చూస్తున్నాన్నే
నిక్కడ Law and order! చేపిరీరాల్సిన పనిన ధర్మం
కదగడి అది, ప్రతి మానవుమనూ !

మోహ: సరే చెయ్యండి. నేనుమీరుకు పోను.

రామా: పోనీ మీరైనాసరే సుసమాధీ !

సుకు : నావల్ల కాదుబాటూ-అ లాంచీ నే నొక్కణ్ణే నడవలే
నండీ.

రామా: నేనుకూడా వస్తాను పోని మీకో. సిగ్గు చెయ్యండి
మీరు వెళ్ళి లాంచీని.

మోహ: రాజారావు అనుమతి లేనిదే అతని లాంచీ ముట్టు
కోవడాని కెవరికీ అధికారం లేదు.

రాజా: (పోఫాలో కూర్చోబిటుతూ) వెళ్ళిరానీ మోహన్.
ఆ పోలీసులెంత హింసరగా వస్తే అంత మంచిది మనం
దరికీనూ.

[మోహన్ thrug చేస్తాడు సురమార్ వండాలోంచి వెళ్తాడు
లోలికొస్తున్న పినికి దానియిచ్చి D R గాంచి కిమల వస్తుంది.
ముఖం చాలా వివర్ణంగా ఆందోళ-గా కనిపిస్తుంది ...]

నర : (ఎదురుగా పోయి) నువ్వెందు క్కమలా వచ్చావ్ !
పోయి పడుకో. ఇక్కడ సరిస్థితులేం గాగులేదు.

కమల: మరేం ఫలవా లేదు. (అరిగి తిరిగి వెళ్ళిపోతున్న సోపానం
కు దుప్పట్టుంది.)

రామా: నిజమే — (సలిగి వెళ్ళి తిరిగి) కాస్త అవతలవుంటే
వంచిది ఆడవాళ్ళంతా.

నళిని : రాజా—

రాజా: వద్దు నళిని— నువ్విక్కడ పూడరాదు, వెళ్ళిపో. నా
మాట విను.

నళిని : ఇంకా వాళ్ళకే చెప్పలేదా !

రాజా: నేను .. అదికాదు నళిని — నేను —

నళిని : అదికాదూలేదు, గిదికాదూ లేదు. నువ్వు చెప్పకపోతే
నే చెప్పేస్తాను. ఇంతవరకూ చేసిన తమాషా చాలు.

నర : తమాషా యేమి ?

నళిని : అవును. ఏదో ఒరిగిందని మీ రనుకుంటున్నదంతా
పుత్త తమాషా మాత్రమే !

కమల: ఏమిటి? పుత్త తమాషాయా? అంటే నారాయణ
బ్రతికే వున్నాడా? ఏనుండి—

నళిని : అవును. వచ్చిన దగ్గర్నుంచి ఎంతసేపూ హత్యలూ,
హంతకులూ, డిటెక్టివ్ నా చెల్లూ — వీటిని గురించేగా
మనం మాట్లాడుకోవడం! అందుకని నారాయణ,
రాజా కలిసి ఓ చిన్ననాటకం ఆడడా మనుకున్నారు.

అదంతా వున్న తమాషాయేసండి - రాజావచ్చి మీ దగ్గర నారాయణ్ణి తనే హత్య చేశానన్న నీ అదీ-

రామా: నాన్నేన్స్! కిల్లారా చూసింది నేనూ ఆ శవాన్ని. చూశారు సరిహరిగానూ కూడానూ. (సరిహరిని) కదండి!

నళిని: అది శవంకాదు-దిప్తిబామ్మ! చొక్కా లాగూ పోడి గిన దిశ్యబామ్మ!

రామా: దిప్తిబామ్మ! ఏమిటి మీరినేది?

నళిని: (చాలా స్పృహనుండా) అప్పుడండి గాబూ-నా మాట నమ్మండి ఇంతసేపూ నారాయణ ఎక్కడో దాక్కుని వున్నాడు బ్రతికుండే!

రాజా: వద్ద సగిని. నువ్వు సహించగా శ్రమపడకు... పరిస్థితులు చాలా విషమించాయి... నారాయణ చెచ్చిపోయాడు.

నళిని: అబ్బ! - ఇక చాలు. అప్పురాజా నీ గాటకం.

రాజా: నాటకమే అయితే యెంతయినా బాగుండేది నళిని! నిజంగా నారాయణ్ణి యెంతో shoot చేసి పంపేశారు.

నర: అవును. గుండ్లెగ్గో పగిలిన గివాల్వరుద్వేగో శాశ్వత నిద్ర పోతున్నాడని గదిలో ఇప్పుడు.

[నళిని, మోహన్ react అవుతున్నారు. ఇవల దుబ్బం పెట్టలేక మొహం చేపట్టాక కన్నులు కెక్కి వెళ్లి పీకబూతులూ. నరూరి ఆమెదగ్గర పోయి సముదాయించబోతాడు]

నళిని: (ఒక్కక్షణం నిశ్చలమైతే) ఎలా జరిగిందది?

రాజా: తెలీను.

నళిని: ఎవరు చంపా రసలు?

రాజా: అదీ తెలీదు అయినా నీ కొడుకు, నువ్వునుకో
రాదూ!

నళిని : వూరుకుంటే అసలు హంతకు డెవరో తెలుసుకోవడం
యెలా?

రాజా: పోలీసు లొచ్చినతర్వాత కావలసినంత తెలుసుకో
వచ్చు.

నళిని : అప్పటికి రిస్కితులు విషమిస్తాయ్. ఆ హత్యచేసి
డెవరో ఇప్పుడే కనిపెట్టాలి - పోలీసులు రాకముందే!

రామా. అర్థం కావడంలేదు మీ ఉద్దేశం నాకు నళినిదేవి
గారూ! .. ఇక్కడే వున్నాం మనమందరం ఆ వరండా
అవతలి రివాల్వరు పేలినప్పుడు వెంటనే లోపల
కొచ్చిన రాజారావు తనే నారాయణ్ణి హత్యచేసినట్లు
అందరి యెదుటా ఒప్పుకున్నాడు! అంతే! ఎక్కడుం
టుంది ఇంతకంటే మంచి సాక్ష్యం ఎవరైనాగానీ ఉరి
కంటం ఎక్కించడానికి?

కమల. (దుఃఖావేశంతోనే) ఓహ్—

నర (దగ్గరకెళ్తూ) కమలా!

[సుకుమార్ X గ బాధపడ్డాడు కంగారుగా]

రామా: ఏమండీ - రెడీయేరా లాంచీ!

సుకు : లేదు.

[అప్పటివాకా కనలకంక చూపున్న నళిని ఇటు తిరుగుతుంది.]

రామా: ఎందుకని?

సుకు : ఇంజను తాళంచేతుల్లేవు.

రామా: ఏమైనయ్ ?

సుకు : ఏమో - ఎవళ్ళో దాచేసువుంటారు.

[రామానుజుడు రాజావనికి చూస్తూడు సంతోషించి. రాజాకు అసహ్యమేసి మొహం ప్రక్కకు తిప్పుకుంటాడు]

రామా: (ఇటుతిరిగి) కలిగిస్తున్నా రెనరో గుక్కడ న్యాయానికి అవరోధం. రిపోర్టుచేస్తూ పోలీసుల కీవెషయం తప్పకుండా !

నళిని : నేచెప్పేది వినించుకో, డీ కా. రాజానిగ్గేషి! అతను కాదీ హత్యచేసింది. కాని మనం అతనే దోషి అనే అభిప్రాయం. పున్నామా అతనికి జైలుపడే మాగ్గం వుండదు. కనక మహారాజునా -

రామా. గూగుపురాణీ చేసి, అసత్యం అప్రమోదం చేసి, న్యాయానికి అవరోధం కల్పించి, అన్యాయానికి శోడ్డుడమనా మీరు సూచించేది ?

నళిని : అవ్వేం జరక్కుండా వుండాలనే నా ప్రయత్నం... అన్నెం పున్నెం ఎరిగిని అమాయకుడు సిస్కారణంగా ఉరి తియ్యబడుతుంటే మాస్తూ వూరి కుంటారా ?

రామా: అన్నెంపున్నెం ఎరిగిని అమాయకుడు !

రాజా: మీకిది వెటకారింగా కనిపిస్తోంది కదూ ! . అవును - అందులో ఆశ్చర్యమేం లేదులేండి. అందుకు మిమ్మల్నాల్సిన పనేమిలేదు కాని ... (అందరివంకా చూస్తూ) నేను నిజం చెబుతున్నాను - నా రాజు శిక్ష హత్య చేసింది నేను మరలకాదు. మీలో ఒకమని ఎవరో ఒక్కరికైనా తెలుసు నేను నిర్దోషినన్న విషయం !

[రాజా ఓ అడుగు ముందుకేస్తుడు.]

నళిని : రాజా ! (Checks)

[రాజా ఆగుతాడు. కాస్తేపు సంభ్రాంతి నిశ్శబ్దం.
అంతరూ సుండున్న స్థానాలంటి. మరతాడు.]

మోహ : చూడండి రామానుజంగారు ! నదిలో కొట్టుకు
పోయిన నారాయణ శవం ఇక్కడికెలా వచ్చిందంటారు ?

సుకు : ఏమిటి - నారాయణశవం ఇక్కడ వుందా ? ఓహ్ -

రామా : (రాజాతో) ఏం? వెళ్ళమన్నానుగా వెంకన్నని
వెదికి రావటానికే! మోసుకొచ్చాకేమో ఏ దుబ్బుల్లో
నన్నా చిక్కుకునివుంటే చూసి.

వెంక : నేనేం తినుకురాలేదు బాబూ.

రామా : ఐతే మోసుకొచ్చింది రాజారావుగారే అయి
వుండాలి.

రాజా : నేనా ? - నేనా? .. నేనెంతకు తెస్తానా you rotten-
(బ్రహ్మాండంగా వచ్చి ఏకావన్నీ అసహ్యస్థి దిగ
మింగుకొని) పోనీ రహదారి! నువ్వు శివాన్ని ముట్టు
కునికాడా చూశావు కదా - అది నదిలోపడి తడిసి
నల్లమన్నా అనిపించిందా ?

నర : (ఉలిక్కిపడి త్వరలోనే వెళ్ళకుని) ఆ - అహ - లేదు
తడిసినట్టేం లేదుమరి.

సుకు : అయితే అదొకటి ఆగోచించాల్సిన పాయింట్ నే !

మోహ : అవును మరి. దీనికే, చెప్తారు రామానుజంగారు !

సుకు : మరి యిండాక వినిపించిన మాటక్కడివి ! అదెవగు పేల్చారు ?

రామా : ఇంకెవరు—రాజారావుగారే నన్నమాట !

రాజా : ఎందుకు పేల్చానోకూడా దయచేసి శా విస్తాగా కాస్త!

రామా : ఎందుకేమిటి ! చేసిన హత్య ఉత్త తమాషా అని మమ్మల్ని నమ్మించడానికి అసలు శవాన్ని దాచిపెట్టి, నదిలో పారేసివుంటూ రేదిప్టిబొమ్మనో. కాని ఎంతజాగ్రత్తగా వున్నా ఆ వొట్ల తెలియని ఆవేశంలో గొప్పకు పోయి అసలు సంగతి ఒప్పేసుకున్నాను. ఎన్నోతాప పడ్డారుకామోసు వొట్ల తెలిసిన వెంటనే యెండు గొప్పకున్నానా అని. ఆలోచించారు—దాచిపెట్టిన నారాయణ శవాన్ని తెచ్చిపడేసి, గాలిలోకి పేల్చారు రివాల్వరు. అందరూ రాగానే బుడిబుడి మాటలు లభిస్తున్నాయి—
'నే చేసింది తమాషా—నిపిపోయా రేవతో నిజంగానే' నని మొదలుపెట్టారు.

మోహ : అదేమీ కాదు—

రామా : ఏదేమీకాదు ! మేం వచ్చేసరికీ గదిలో వున్నదల్లా సజీవంగా రాజారావుగారూ, నిర్జీవంగా నారాయణ ! వుండికదూ మీ కందరికీ జ్ఞాపకం ఆయన గదిలోకి వెళ్లేప్పుడు తనతోకూడా రివాల్వరు తీసుకుపోవడం ! ఆ మేజామీదవున్న అదే రివాల్వరు మేం వచ్చేసరికి.

నర : తలుపులన్నీ లోపలే గడియలువేసివున్నాయ్ కూడాను.

రామా: అవును. అక్కడే వేసి దీయన పప్పులో కాలు. ఏ ఒక్కతలుపు తిసివుంచినా హంతకు డెటో పారిపోయాడనుకునేవాళ్ళం మనం.

నళిని : ఏం రాజా ?

రాజా: అవును. నే వచ్చేసరికి తలుపులన్నీ వేసేవున్నట్లున్నయ్. అస లప్పటిదాకా నేనూ నారాయణా ఇక్కడే వున్నాం ఆ తమాషాసంగతే మాట్లాడుకుంటూ. అప్పుడే రివాల్యూరు మేజామీద వుంచాను. నేను నా గదిలోకి వెళ్ళి ఏ స నిమిషాలైనదో లేదో పాటు వినిపించింది. వెంటనే వచ్చి చూశాను.

రామా: (వెంటనే) లేరుగదూ అప్పుడు మరెవరూ ఇక్కడ.

రాజా: లేరు.

నర : పోనీ యెవరైనా పారిపోయిన చిహ్నాలు ?

రాజా: అవ్వీ నాక్కనిసంగ లేదు.

రామా. (వెలుకారంగా) ఉన్నాయా పోనీ ఈ గదిలో బిల మార్గాలు...మీట తలుపులూ ?

సుకు : ఓహో ! నే చెప్పిలా యిందాక వాటికోసం చూడం డయ్యా బాబూ అని !

రాజా: (రామానుజుతో) మా నాన్నగారీ యిట్లు కట్టించే సరికి నీ ఎత్తుకాలేం చదవలే దాయన.

రామా: (దెబ్బతిని ఎగిరిపడతాడు) మరెలా వెళ్ళిపోయాడంటారు హంతకుడు !

[చాలా బాధాకరమైన నిశ్శబ్దం.

అంతా రాజావంశ మాస్కాంబా]

రాజా: (hopelessly) ఒక నిండు ప్రాణాన్ని నిలుపునా తీసి, ఆ నేరం మరో మనిషి నెత్తిన రుద్దేయగల్గిన హంతకుడికి దారే దొరక్కపోతుందా ఇక్కణ్ణించి పారిపోవడానికి !

రామా: క్షమించండి — అంగీకరించదు ఏ కోర్టుకూడా ఆ సమాధానాన్ని.

సళిని : హంతకుడు ఎక్కడికీ పారిపోలేదు. ఆ ఘాతమిక్కడే- ఇప్పుడీ గదిలో వున్నవాళ్ళల్లోనే వున్నాడు ..తన మార్గం నిష్కంటకం చేసుకోవాలని నారాయణ ప్రాణాలు తీశాడు ... నారాయణ ఎవరికి అంత ప్రతిబంధకంగా వున్నాడు? అతని చావుమూలాన ఎవరికి యేమిటి లాభం? అతన్నెందుకు అంపాల్సి వచ్చింది? అదేమిటో తెలిస్తే హంతకు డేవరో యిట్టే కనుక్కోవచ్చు.

రామా: సరిగ్గా అదే నా ఆలోచనకూడా. నే నెప్పుడో కనిపెట్టాను. నారాయణ్ణి తన మార్గంలోంచి తొలగించాలి అవసరం రాజారావుగారి కెంతైనా వుంది !

సళిని : }
రాజా: } (తిరస్కార పూర్వకంగా) ఏమిటో అది !

రామా: కాదనలేదు - నే నీ సందర్భంలో చూపే సాక్ష్యాన్ని ప్రపంచంలోని ఏ న్యాయస్థానమూ కూడా !

రాజా: సరేలేనయ్యా—ఎందుకు చేశానంటూ వింతకూ నే నా మాత్రం !

రామా: (అతనితో నవ్వు) సాగిస్తున్నావ్ కనక నువ్వతని భార్యగో ప్రేమకలాపం—

రాజా: (violently reacts) నోర్చుయ్—

[పడికిలి బిగించి రామాన జంమిదికి దూక నుంకిస్తాడు.

రామా: జం వెనక్కిపోయి మేజా వెనక నిలబడతాడు.

సుశుమర్ ఒక మూలకుపోయి నక్కతాడు.]

నళిని: (రాజా చెయ్యిపట్టుకుని) రాజా ! (అని ఆపుతుంది)

రాజా: సిచ్చిసిచ్చి వాగుడు వాగబోక.

రామా: (అక్కణ్ణుంచే) అదినిజం. ఎంతమాత్రం అబద్ధం లే దందులో. (జేబులోంచి కవరూ, అతికించిన ఉత్తరం తీసి చూపుతూ) ఇదుగో సాక్ష్యం !

రాజా: ఏమిటది !

రామా: వుత్తరం !... సరళాదేవి మీకురాసిన వుత్తరం !

రాజా: (మళ్ళీ కోపంవచ్చి) నువ్వెవడవని నా వుత్తరాలు—

రామా: ఏం తప్పా ! ఎందుకొతుందీ తప్పు ! ఒప్పుకుంటా రో ?
లైనా నే చేసింది రైతునని ! వినండి -

నళిని: (అనుమానంతో రాజావంక చూస్తూ) దింతవరకూ, వద్దు చదవక్కర్లేదు.

రాజా: చదవనీ నళినీ - మరేం ఫరవాలేదు.

రామా: (చదువుతాడు) “ప్రియా! ఎప్పుడు రెక్కలుకట్టుకు
వచ్చి మీ దగ్గర వాలుదామా అని ఎంత ఉజ్జూత
లూగుతున్నా—”

సళిని : ఓహో - (మొహం అటు త్రిప్పికుంటుంది)

రాజా: ఏదీ నన్ను చూడనివ్వండి ..మీకే చెప్పేది - ఇలా
ఇవ్వండి.

రామా: (ఇవ్వక చదువుతాడు) “ఎంత కష్టం లూగు
తున్నా ఓ రోజు ఆలగ్యం అయితేరాల్సి వచ్చింది...
ఆలస్యానికి అపార్థం చేసుకోవద్దు. విగాహరం నన్నను
మానిస్తే యెలా? మీరే నా ప్రాణం. మీరే నా
సర్వస్వం. మన ఆన దాగితే మన సౌఖ్యానికే ఒకే
ఒక మార్గంవుంది! . ” (రాజారావు వంకరి) అదే
నారాయణ్ణి హరిమూర్తడం! కనూ రాజారావు
గారూ!

రాజా: అది నా ఉత్తరంకాదు.

రామా: ఓ-! మారుస్తున్నారాష్టేసు! . ఇదుగో కవసు. దీని
మీద అడ్రసురాసిన దస్తూరీ ఈ పుత్తరంరాసిని దస్తూరీ
ఒకటే! అడ్రసు మీది!

రాజా: కావచ్చు. సరళాదేవి దగ్గరనుండి నాకీపూట ఉత్తర
మొకటి వచ్చినమాట నిజమేగాని ఇదిమాత్రం కాదు.

సర : (దగ్గరకొస్తూ) ఐతే యేదో పొరపాటు జరిగి వుంటుం
దిక్కడ. నీ కొచ్చిన పుత్తరం చూపించు రాజారావు-

రాజా: ఆఁ - (జేబులు తడుముకుంటూ) ఆఁ... అది...
అబ్బిలేదే...చించేసి వుంటాను - పెద్ద అవసరమైంది
కూడా కాదు.

రామా: పోనీ, ఏంచేశా రా ముక్కలు!

రాజా: ఏంచేస్తాను - ఏ చిత్తుకాగితాల బుట్టిలోనో పారేసి
వుంటాను.

రామా: (విజయవంతంగా) That's it! దొరికినయ్ ఇవ్వి నా
కక్కడే!

[సరహరి సవిచారంగా తలబద్ధంగా పూపి అటువెళ్ళాడు]

రాజా: (desperate) నేను ప్రమాణించేసి చెప్తున్నాను - ఆ
పుస్తకం నాకు వ్రాసిందికాదు. నన్ను సమ్మంజీ -
(నమ్మని ముఖాలవంక చూస్తాడు. నళిని ఇంకా అటు
తిరిగే వుంటుంది.) హూ - 'తోడేలు - తోడేలు' అని
అరిచిన గొల్లపిల్లవాడంటే ఇప్పుడు జాలేస్తోంది నాకు.

నళిని: (అకస్మాత్తుగా వెనక్కితిరిగి రాజాతో) ఈ పూట
ఎవరెవరి కొచ్చినయ్ రాజా పుత్రురాలు!

రాజా: ఏమో నాకు జ్ఞాపకంలేదు. అవన్నీ కమల తీసుకెళ్ళింది
లోపలికి.

నళిని: కమలా?...ఓ - సరహరిగారి భార్య!...అవును -
ఆవిడ తీసికెళ్ళడం నేచూశాను. (కమల సోఫాలో
ఓ చివరకూర్చుని వుంటుంది. ముఖంలో ఏదో ఆందో
ళన, భయం ఎక్కువ అవుతున్నట్లు కనిపిస్తుంది. నళిని
ఆమెకేసి వెళ్తూ-) ఏమండీ కమలాదేవిగారూ!

కమల: (జవాబివ్వక ఉచ్చేగంతో) నన్ను లిక్కణ్ణించి తీసు
కెళ్ళండి - నన్నిక్కణ్ణించి తీసుకెళ్ళండి.

[లేచి దానిని గ్రౌప్ చేసుకుంటూ DR
లోంచి వెళ్ళిపోతుంది. అంతా లేచి నమస్కరిస్తారు]

నర : (నెమ్మదిగా) ఏమిటి ప్రశ్నలవల్ల ప్రయోజనం ?
(నళిని మాట్లాడదు) సరే - ఇక మనమందరంకూడా-

మోహ: నువ్వింకా అడగాల్సిందేమన్నా వుందా నళిని ?

నళిని: (నిరాశ) లేదు - ఇంకేం లేదు.

సుకు: బతికించారు బాబూ ! (DR వైపువెళ్తూ) ఈ లంక
లోంచి ఎంత శౌంధరంగా బయటపడితే అంత మంచి
దని నా అంతర్వాణి హెచ్చరిస్తూనే వుంది. (వెనక్కి-
వచ్చి) రారా మోహనా !

[మోహనాను లాక్కుపోయాడు. అతను విడిచించు కంటాడు.]

మోహ: సరే అయితే వస్తాను రాజారావు...నీకేం కావల్సి
వచ్చినాసరే నన్ను పిలు.

[వరండాలోకి వెళ్తాడు సుకుమార్ DR లోకి వెళ్తాడు]

రామా: (వరండాకేసి వెళ్తూ) వస్తారా మీకు కూడా నరహరి
గారు ?

[రాజా వచ్చి యెక్కిడ మీద పక్కన కూర్చోని అతన్ని ఓ కంట కని
పెడుతూ వాకిలికేసి జెన్నీ నడుస్తాడు. నరహరి చాలా విచారంగా
చాలితో తల ఆడించి రామానుజంతో వరండాలోకి వెళ్తాడు . . .]

వెంక: (రాజాతో) ఇది నాకేం బాగులేదు బాబూ ! (నళినిని
చూచి) ఓ-నళినమ్మగారింకా వున్నాను—

నళిని : నే కాస్పేపుంటాలే వెంకన్నా.

రాజా : వెల్లిపో నళిని నువ్వుకూడా—నామాట విను.

నళిని : అదికాదు రాజా—

రాజా : ఏదీకాదు - కాస్పేపు నే చేసిన పాపాలు లెక్కపెట్టు
కుంటూ వంటరిగా కూర్చుంటాను. నన్నిలా వదిలెయ్య.

[నళిని అంతఃశాస్త్రాంతరైత నైత దృష్ట్యంతో అతివంక ఓ క్షణంచూసి
వంకరానికి వెళ్తుంది. రాజా షేషముందు తలమీద చేతులు పెట్టుకు
కూర్చుంటాడు.]

వెంక : (రహస్యంగా) బాబూ !

రాజా : (వినుగుతో పలయెత్తి) ఏం వెంకన్నా ?

వెంక : మనం మాట్లాడుకున్న సంగతి నే నవళ్ళకీ చెప్పలేదు
బాబూ. (రాజా అధింకాక చూస్తాడు.) అదేబాబూ—
ప్రమాదం సంగతి !

రాజా : ఓ - అవును. నే నసలు మర్చిపోయా నావిషయం.
ఎన్నో యేళ్ళక్రిందకి సంగతిలా వుంది. రివాల్యూలో
తోటాలు పెడుతున్నాను కదూ అప్పుడు ! పెడుతూ
అన్నాను—'వెంకన్నా, నా అతిథుల్లో ఎవరన్నాకనక
అదృశ్యులైపోనే—'

వెంక : (భయంతో అటూ యిటూ చూస్తూ) ఇష్ట—

రాజా : మరేం ఫరవాలేదు వెంకన్నా, విసనీ వాళ్ళని. పరమ
పద సోపానాల్లో మరో మెట్టు ఇది !

వెంక : చాలా యిచిత్రంగా వుంది బాబూ మీ స్నేహితుల
సంగతి. అంతా కూడా మమ్మల్ని యెప్పుడు ఉరి

దీస్తాగా, యెప్పుడు నా స్థాయి అది, కా-ఇదెక్కడి
స్నేహితులూ గాన!

రాజా: అసలు హంతకుల చేతులో బడినట్లు ఉన్నానని, నే నుంచి
తియ్యకపోయినట్లు నిజంగానే మూర్ఖుని కీర్తిగా

వెంక: పూరుకోండి బాబూ, మీ కంటికి తెలుసాగా వుంది.

రాజా: తనూపాక అంటుంటున్నానే ను నంకిచ్చి (తీర్చి)
చెప్పి నోకన్నా - నే నారాని కి పప వుంటా
నంటావా? (చెప్పి తెలియిస్తూ అది నాకు నోకి
నూడిడు) ఏమి? నున్నానా... అవును!
ఎరుక్కాను! నీ నే నాని నున్నా నానా
ఎందుకనకోరాదు!

వెంక: (కా... గట్టిపెట్టి మోహం పెట్టేట దివ్యం జేబు
లోంచి తీసుకున్నా) ఇవిగోబాబూ లాంటి తాళం
చేతులు!

రాజా: (తీర్చి) చిరునామ!

వెంక: వాళ్ళు ముట్టొచ్చి నీ నా పగిలిన నాక్కో ను
చిరునామ రాబాబూ!

రాజా: చాలా t'andis నాక్కో. కా... నా... నాక్కోసం
చాలాబ... నాక్కో నీచిప్పిస్తూ అంటుంటున్నా చ
డిమూ అంటుంటున్నా నీచిప్పిస్తూ!

[కా... నాక్కో నీచిప్పిస్తూ అంటుంటున్నా]

వెంక: (తీర్చి) చిరునామ, ఇంకేమిన్నా నానాబాబూ!

రాజా: కా... టి... నీచిప్పిస్తూ అంటుంటున్నా?

వెంక : అలాగేబాబూ.

రాజా : ప్లాన్సు నిండా తీసుకురా - ఇంకోళ్ళకు కూడా కావాల్సి వస్తుంది.

[వెంకన్న DR గోకి వెళ్ళిపోతాడు. రాజా తండ్రి పోటోదగ్గరకు వెళ్ళి చూస్తూ నిలబడతాడు 'ఆవున్నాన్నా - ఓక్కడ యేం జరిగినా జరిగొచ్చు' నన్నట్టు తలచుతాడు.

సళిని వదిలడా తనను తోసుకుని వెళ్ళానే నీలుగుతుంది రాజా వంకచూస్తూ, రాజానూడా గిట్టాలోకి ఎవరో వచ్చివట్టు గ్రహిస్తాడు]

రాజా : (ఇటు తిరిగకుండా) రా . రావచ్చు. అసలు ఏ కోసమే యెరుకు మాస్తున్నాను ? అను. (గిట్టానకు తిరిగి చూచి) ఓ—నువ్వా !

సళిని : (సమీపిస్తూ) ఏం-ఇంకెనికోస్తామైతే చూస్తున్నావా ?

రాజా : హంకనుడు మాత్రాగ గాన్ని మళ్ళీ ఓనారి తొక్కండే వూర్కొడటాని కదూ - అందుకని చూస్తున్నాను. కాని - అప్పుడే గంకె వందరిగా రాడేమోలే.

సళిని : ఏదో చాలాలో డెవన్ ! తెలుసా ? ఎవరు ?

రాజా : ఎవరు తెలుసా ? హూ .. నాకే కనక తెలిస్తేనా—!

సళిని : మరి తెలుసుకొని తరాల రాజా !

[వెంకన్న day లో టీ ప్లాన్సు , వాడుకున్నట్టు అక్కడు]

వెంక : టీ తెచ్చాను బాబూ.

రాజా : అలా వుంచు. (ఓంకెవిగాద వూచుతాడు వెంకన్న) చాలు నువ్వెళ్ళి పెడుకోవచ్చు.

వెంక : బాబూ మరి స్టేటం సంగతి ?

రాజా: సద్దటమా !

వెంక : అదేబాబూ - గుడ్డటూ అవీ—

రాజా: ఓ - చేబ్బొద్దున చూసుకోవచ్చువీ అది.

వెంక : కాదుబాబూ—

రాజా: (కాత్తి విసుగుతో) ఏముంది వెంకన్నా - ఎవో కాత్త
పురానా ఖైదీ ఫరియదానికి నాలుగు—

నళిని : (ఉలిక్కిపడి) ఓహ్—

వెంక : (విచారంతో) సరే బాబూ—

[వెన్నాడు నళిని ఎగతాళిచేస్తూ మళ్ళీ ఆమెను
వాలను కుటుంబీకాని లుక్కోనీకి పోగుంది]

రాజా: (ఆమె దగ్గరగావచ్చి) నళీ—

[ఆమె బుజాలపైగ చేతులు పెళకాడు ఆమె నువ్వున
యిటుతీర్చి ఆమెని గుండెల్లో మునిగి చాచుకుంటుంది.]

రాజా: నువ్వేం కలవరపడవు నళిని! అంతా సవ్యంగానే జరుగు
తుంది. ఎక్కేం ఫరవావేళు మూర్ఖులు తిప్పిసరిగా
పట్టుబడతాడు - రామానుజంగారి సవల్యోలాగా!
(grim గా నవ్వుతాడు. నళిని భువం తట్టతూ, నెమ్మదిగా
దిగా ఆమెను విశిలించుకుంటూ) హే-ఇక సదుకో పోయి.

నళిని : (మళ్ళీ దుఃఖంపెల్లుబికిరాగా) ఓహ్—రాజా—ఓహ్—

రాజా: నళిని !... పూర్వోమరి. ఇంకసేపూ ధైర్యం చూపించి
ఇదేమిటి పిచ్చి పిల్లలా? (నీనుకు నెళ్ళి సోఫాలో కూర్చో
బెడతాడు. వరిండాలోంచి మోహన్ వస్తాడు. చాల
విచారంగా ఆచుర్దాతో వుంటాడు.) ఏం మోహన్ !

మోహ: పొచ్చన్నీ ఓ పిల్లవాణి తెప్పూవైనా సరే పట్నం
కంపిస్తావంటిన్నాను రామానుజం.

రాజా: ఊపంపింగనీ. నాకూ నోలీసుల్ని కూడాలనే వుంది
సాధ్యమైతే సంతి స్వర్గంగా చే.

మోహ: స్నిహి మనిషో లోందా ?

రాజా: నేను నారాయణ్ణి చంపలేదు.

మోహ: (మాట్లాడు)

రాజా: నేనా పని చేయలేదు మోహన్ !

మోహ: నువ్వు కాకపోతే నరహరిగాని, రామానుజంగాని
అటువుండాలి. చేతికాని కథం సుసూమాన్ ! నేకాదని
నాకు తెలుసుకదా ! అదీ కాక అసలు సమయానికి
తలుపులన్నీ లోపలే వేసి వున్నాయంటున్నారాయె !

నళిని : అవునూ—యిండాకకాడా అదేమాటన్నాడు నరహరి—
దానికి దానిలా నేమిటి ! ఎవరు చూశారు ?

రాజా: లోపలకు రాగానే నరహరే మాడనున్నాడు, రామా
నుజం చూశాడు.

నళిని : ఏమిటి—అప్పుడూ సహారీనా ఆ మాటన్నది ? ఇతే
తలుపులన్నీ ఇటు పక్కగడియలు వేసి వున్నాయని అత
నికి తెలిసే వుండాలి. లేకపోతే ఆ విషయం గురించి
అంతగా యెందుకు ఎట్టిబడతాడు ?

మోహ: నా కర్ణం కావడం లేదు—

నళిని : అర్థం కాకపోవడాని కేముందీ ? ఆ తలుపులు వేసి
పోయిందికాడా నరహరే నన్నమాట ! ఏ తలుపులు

వేసివున్నాయో. ఏవి వేసి వేవో అతనికి తెలుసు.
రామానుజమూ నానూ అంతికి రాగానే రాజా,
రామానుజమూ కంఠం నువ్వుతుండగా ఒక వాకలి
గడియ వేసి వ్రుక్కాడు! దివ్యానా రామానుజాన్ని
చూడమని వుటాడు!

మోహ. ఐతే నువ్వనీది. సరిహరి ..

నళిని : అవును! అతని హితవు నుండాలి! అతనుకాక
నాకే ఇంకెవరైతే కావడానికి సామర్థ్యం ఏది? కని
పెట్టారా మనమే దివ్యునిగాడా - కూబిలా అలా వెనక
నిలబడి జరిగేది అని చూస్తూ నుంచోవడమూ అదీ—

మోహ: అవును - నానూ ఇంకా అంతికి తెలియ బయల్పడ
తారణం కాదా వ్రుక్కాడు. కదూ రాజారావ్ ?

రాజా. (నళిని వంటిరిగి) కమలగాడా నానూ నారాయణ
ఇక్కడ వ్రుక్కగా ఏదో జరిగింది ఎవరో ఒక్కడ
దాక్కన్నాననీ చెప్పింది అని —

మోహ వాళ్ళని కనిపెట్టడానికి నానూ దాక్కన్నాడేనా!

రాజా. వర వ్రుక్కని నానూమే? ఎవరికొచ్చింది నాలు?

నళిని : ఆ గత కమలకే తెలియాలి వచ్చిన వ్రుక్కానిని
అమేగాంచిపెట్టింది.

రాజా కాని - ఈ ఘోరం చేసింది సరిహరేనని సాక్ష్యం
యేమిటి ?

మోహ: అవును. అనునూనింపిసంతమాత్రాన సరిపోతుందా?

నళిని : ఏదో ఒక ఆధారం వ్రుక్కారాలి.

రాజా: ఈ కేసుకోమట్టుకు లేదు.

మోహ: లేకపోతే వాణ్ణి చావగొట్టి చెవులుమూసి నిజం చెప్పిద్దాం.

రాజా: నరహరి అలా యెప్పుడూ బయటపడడు. నా మీద నాక్ష్యం చాలా బలంగా వుందని అతనికి తెలుసు.

నళిని: ఎందుకంటే బలంగావున్నా యేదో పోషిస్తున్నాడని ఎక్కడో అక్కడ వుండేలాంటిది.

రాజా: వున్నా అదేదో మనం కనుక్కోగలమా? అనుక్షణం అతి జాగ్రత్తగా వుంటాం.

మోహ: నీ వెళ్ళి అతన్ని కనిపెడుతూ వుంటాను-ఎందుకైతే నా మంచిది.

[వరండాలోకి వెళ్తున్న రాజాకొద్దం దిగాలుగా పట్టిపట్టిన జల్మి నీలంకు మాన్యుంటాడు. -తెలిసి కన్నులలో బీజాని ఇస్తుంది అంటే అలాగా నెమ్మదిగా మూలకొట్టి విసిరిస్తుంది ఎప్పుడూ అలా ఎడతాగు. నళిని Dr R ను నిర్దేశిస్తుంది మూలం ఏడుపుగామి అతిస్మాత్తుగా అగిపోతుంది నళిని అలాగా వెళ్ళి తిలుపు బిల్లుగా తెలుస్తుంది. రాజాచూడా అటు రెండుగురునునేసి అగుతాడు ఒక్కక్షణం అత కాళం నళిని చెయ్యిపట్టుకుని తీసుకు వస్తాంవగా కమల చాలా బలహీనంగా నెమ్మదిగా వస్తుంది నళిని తలుపు గడియనేస్తుంది. కమలను సోఫాస్థలంకు తీసుకెళ్తుంది]

నళిని: కూర్చోండి. (ఆమె కంఠంలో మెత్తదనంకోపాటు ఏదో నిశ్చయంకూడా కనిపిస్తోంది.)

[రాజాకొద్దం సోఫావెక్కి వచ్చి నిలబడతాడు]

కమల: నేకుంఛొనిక్కడ. (D R పైను వెళ్ళబోతుంది. నళిని అడ్డగించి ఆ లెలుపు కూడా గడియివేస్తూనే) నే వెళ్ళి పోవాలి వెళ్ళనివ్వండి దయ చేసి.

[కళ్ళ నీళ్ళు కొనసోగతో నీలు పెట్టి వెళ్ళిపోతూ]

నళిని : ఇప్పుడో చిన్న విషయం మాట్లాడుతున్నామీమానా-

కమల: మీలో ఏమీ మాట్లాడ దలుచుకోలేదు నేను.

నళిని : మీరు మనసు పూర్వముంటే గుఱుగది.

కమల: (ప్రశ్నిస్తూ) రాజారావు గారూ !

నళిని : రాజారావు గారికి ఇంకా ఏమిటి అయ్యింది యేమీ లేదు.

ఇది మస్తికవిధ్యామూత్రమే ! .. పోతోంది.

[కమలగారికి నళిని నీలంబులతో నీళ్ళు పెట్టించింది]

రాజా: ఎందుక నళిని అలా ప్రేమ పడి పోవామి? అసలే చాలా కష్టమిది. నీ నీళ్ళు తీసి.

నళిని : నేనూ అలాంటివానిని. నేను నీళ్ళు పెట్టించి ఒంటరిగా మాట్లాడుకోవాలి.

[రాజా head over heels వెళ్ళిపోతూ]

కమల: ఇప్పుడు వెళ్ళిపోయింది (రాజు నీళ్ళు తీసికొనిపోతూడు)

నళిని : రాజా !

[రాజా వెళ్ళిపోతూ కమలగారికి అవకాశంగా నూసి, తేలికైన ముగ్గురుతో వెళ్ళిపోతూ కమలగారికి కళ్ళలో తేలికైన అక్షరాలు రాసినట్లుగా కమలగారికి కమలమీద ఉన్న పేడబొమ్మల వల్ల ఆ అక్షరాలు]

నళిని : వాడ్లు. ఏడుపులూ పెడ గొట్టులు పెట్టడం ఏమంత మంచి పనీ కాదు - దాని వల్ల ఉపయోగమూలేదు. మీ రెంత యేడ్చినా వాళ్ళెవరూ ఇప్పుడు లోపలికి రాలేరు. అదీగాక మీరూ గదిలోంచి పోయిన నారాయణ మీదపడి యెందుకోసం గుర్తొ కూడా వాళ్ళందరికీ దెచ్చాల్సివుంది.

[కళింక తిరిగివచ్చి ముగ్ధుని పేరు పలికి నవ్వుతూ 'ఫాలో' అని పిలుస్తూ నళిని కి మెరుగుపడింది చూస్తుంది ఈ సారి మట్టాడవన్నడు ఆసు కంఠం బాగాతోడ్చుకుంటుంది]

మీరిరితన్ని ప్రేమిగాలూ కదూ? (కమల ఏడుస్తోంది)
సేనైతే యింత ఫోలో-ఫో-లొగొట్టినవాణ్ణి అలా ఎన్నిడూ వదిలేసి వ్రాసినాను.

కమల: (తల ఎత్తిమీద నీ) రాజారావు గారేమీ - !

నళిని : వూరికే అంటున్నాను గాని ఆ దాన్త సెంటి రాజా అని మీకే నమ్మకం లేదు. ఏమీ? అంతా మించితనం మీది ఆ ముగ్ధుని పక్కం కలగకపోనే యిండాక మీరూ మీ బావా కలగక వ్రాడగో ఒరిగి విషయం అతనికి చెప్పారు.

కమల: ఏం చెప్పాను? ఏం జరిగింది?

నళిని : ఏం జరిగలేదు?

కమల: ఏమీ జరిగలేదు... ఏమో నాకేం గుర్తొలేదు.

నళిని : మీరూ నారాయణ ఇక్కడవుండగా మిమ్మల్నొకట చూశారు కదూ?

కమల: ఏమో నాకు తెలీదు.

నళిని : ఇందాక ఆ ఉత్తరాల సంగతి అడిగిపప్పుకు కూడా ఇలాగే బాధపడి సరిగా ససూధానం చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాకు మీరు.

కమల: నాకు మటుకేం తెలుసని!

నళిని : మీకు తెలుసు. సరిశ ఆ పుస్తకం యెవరికి రాసిందో మీకు తెలుసు .. అని ఎవళ్ళుకొచ్చిందో వాళ్ళకు మీరే యిచ్చివుండాలి. ఉత్తరాలన్నీ మీరేగా పంచి పెట్టింది. అది మీ భర్తకు - సరహరిక - వ్రాసినది కదూ?

కమల: (ఏడుస్తూ) కాదు-కాదు—

నళిని : మరెవరికి రాసింది? నిజం చెప్పండి

[ఎవరో వగలాడుకుంటున్నారాళు. కాని నళిని వినిపించుకోను.]

కమల : ఏం చెప్పమంటారు - నాకేం తెలీదు అన్నాను.

నళిని : ఏం తెలీదు - తెలికపోయినా అది రాజరావుగారి కాగితని తెలుసు . మీకంతా తెలుసు (మళ్ళీ లిలువు చెప్పడం) మీ బావా మీరూ గుక్కడవుండగా సూరిం దెవరోకూడా మీకు తెలుసు! ఆ చూపించి - సరహరి - మీ భర్త - కదూ?

కమల: యేమో - కాదు - నాకేం తెలీదు. నన్ను పోనివ్వండి

నళిని : మీరు ప్రేమిస్తున్న సారాయణ అంటే యింకా లేని వాళ్ళు - అతన్ని ద్వేషించి అసహ్యించుకునే వాళ్ళు - అన్ని విలువునా కాల్చిసారేశారు .. ఆ చేసింది

రాజా మాత్రం కాదు - (తలుపు మళ్ళీ చప్పుడవుతుందిగబగబా. కాని నళిని వినిపించుకోదు.) వాళ్ళే వరో మీకు తెలుసు. మీరు నాకు చెప్పివీరాలి. (మళ్ళీ తలుపు చప్పుడు) ఎవరు - ఎవరు నారాయణ్ణి హత్య చేసింది? ఎవరికొచ్చిందా వుత్తరం?

కమల: నన్ను హింసించకండి—

నళిని: చెప్పండి మరి - చెప్పండి - చెప్పండి—

[ఒక్కలోపురు గడియారం వరండాలోనున్న గభాల్ను తెరుచుకుంటుంది కమల కెప్పుడు మంటుంది. నళిని కాస్త వెళ్ళుచుంటుంది. నరహరి వస్తాడు లోపలికి. కమల భయంతో కణికి న గా అతిశయం చూస్తుంది]

నర: ఏదో అనుమానం గాది అంతా కలయజూస్తూ) రాజారావేడి?

నళిని: (అతిన్ని బాగా పరిశీలిస్తూ) ఇక్కడ లేడు.

నర: ఏమిటంతా? రెండుమకు గడియారం వేశారు?

నళిని: మా మాటల కెవరూ అంతిరాయం కల్పించరాదని.

నర: ఏమిటంతి రహస్యంగా చర్చించాల్సిన విషయం?

నళిని: హత్య విషయమే.

[హెరాల్డ్ వు వండా వచ్చి కొచ్చి నుంచుంటాడు. తనకేం పట్టనట్టు, జరుగుతున్న సంగతి చెప్పే యోగనట్టు వుంటాడు తాను వచ్చున్న హాల్ను గురించి కోసం అగ్గిపుల్ల గీచి సిగరెట్లు వెళిగించుకుంటాడు. నరహరి గుర్తుగా వెనక్కి తిరిగిమాసి అంతిలోనే నిలదొక్కకుంటాడు.]

నర : ఈ వ్యర్థ ప్రసంగాలకో నా భార్యను విసిగించడానికి నేను ఒప్పుకోను. అయినా మిగతా మనందరికంటే దాని కెక్కువేం తెలుసని !

నళిని : అవును. యేమీ తెలీదు. యేమీ తెలీదని యిప్పుడే గ్రహించాను. నిజంగా అతనే చేశాడంటారా మీరు కూడా నరహరిగారూ ?

మోహ. (సిగరెట్లని పొగవోదుస్తూ) కాస్త నిదానంగా ఆలోచించి చూస్తే అలానే కనిపిస్తోంది నళిని !

నర : (అయిష్టాన్ని సూచిస్తూ) అవును-అందుకో - సాపేక్ష అనుమానం యేమీలేదు .. చాలా విచార కరమైన విషయం.

నళిని : కాని .. నేనుమాత్రం నమ్మలేను. సరే కానీండి - ఎంత నమ్మలేకపోయినా చేయగల్గించేమీ లేదు .. కాని - మీరు గడియ విరగ్గొట్టుకు రావడం మరియు చాలా అఘాయిత్యం.

నర : (కాస్త అదిరిపడి సగ్గుకుని) అవునుమరి - ఎంత తక్కినా తీయకపోయేసరికి రాజారావు ఆత్మహత్య వల్లరా యేమైనా చేసుకున్నాడేమోనని భయపడ్డాను.

నళిని : (అదిరిపడి) ఆత్మహత్య !... ఓ .. సరే వస్తాను.

[వరిండాలోకి వెళ్ళిపోతుంది. మోహన్ కూడా ఆమె వసుధ రిస్తాడు తనవెనకటి తలుపు జేరగిలకేసి. సోహరి కూడా అటు కాస్త దూరం వెళ్ళి ఆగుతాడు ఏదో అనుమానంతో వాళ్ళు వెళ్ళినట్టే చూస్తాడు మళ్ళీ కమలవైపు తిరిగే సరికి అతిముఖం గ్రూమ్ గా వుంటుంది.]

నర : కమలా ! (ఆమె వినిపించుకున్నదీ లేనిదీ తెలీక)
కమలా ! (కమల చాలా జడంగా తలయెత్తి చూస్తుంది)
ఏమంటోంది ఆ అమ్మాయి !

కమల : ఆ పుత్తరాల్ని గురించి అనుకుంటోంది.

నర : (ఒక్కక్షణం ఆగి) హూ.. అయినా నీతో యేం చెప్పా
న్నేను ! నీ గదిలోంచి కదిలి ఇవతలికి రావద్దనలేదూ!
(స్వరం కాస్త మెత్తగించి ఆమెను ఎరిగిలిచిచూస్తూ-)
నువ్వీ రొంపిలోకి దిగడం నాకేం యిష్టంలేదు. అయినా
నువ్వీ విషయంలో చెప్పగలిగిందికూడా ఏమీలేదు.

కమల : (నెమ్మదిగా లేస్తూ అతని ముఖంలోకిచూస్తూ) మీకో
సంగతి చెప్తున్నాను—

[వరండా లోబుపుతోసుకొని రాజారావు, మోహన్ వస్తారు.

మరి మాటాడక కమల గదికి D R లోంచి వెళ్ళిపోతుంది.

నరహరి ఆమె వెనకాలే అందాకా వెళ్ళి వెనక్కి- తిరుగుతాడు]

నర : జరిగిన గొడవకే నేను చాలా విచారిస్తున్నాను రాజా
రావ్ ! (మోహన్ పెదవి విరిచి బుజాలెగతేసి Dr R
లోకి వెళ్తాడు.) నీ పెరిస్థితే చాలా విషమంగా వుంది !

రాజా : (చాలా తేలిగ్గా) అవును. అలానే వుంది కదూ !

[మేజాదగ్గర కూర్చుంటాడు.]

నర : నా కేమాత్రిం ఇష్టం లేదుగాని - అవసరమైతే నేనీ
రాత్రి ఇక్కడ విన్నదీ కన్నదీ కోర్టులో బోనెక్కి
సాక్ష్యం ఇవాల్నీ వుంటుంది.

రాజా : (ఫాల్గీగ్లాసు తీసుకుంటూ) ఇస్తావుమరి ... ఇవ్వాలి
వుంటుంది !

సర : అది నావిధి - నా ధర్మం అనుకుంటాను.

రాజా: అవునవును. కొన్నికొన్ని పరిస్థితుల్లో అలా అనుకోవాల్సి వస్తుందిచు - తప్పదు.

[ఫ్లెస్కులో టీ గ్లాసులో పోసుకుంటాడు]

సర : నే నిప్పుడు నీ హిలైషిగా మాట్లాడుతున్నాను—

రాజా: (త్రాగటానికి ఎత్తినగ్లాసు అలాగే ఎత్తిపెట్టి) హిలైషి!
(గ్లాసుదించి) సరహారీ ! నిజంగా నీకుఎంతో కృతజ్ఞుణ్ణి!

సర : పోలీసు లిక్కడికి రాకుండా చెయ్యడంవల్ల మనకేం లాభంలేదు. నిజానికి వాళ్లు రావడమే మంచిదేమో !

రాజా: ఓహ్ - గృహాయజమానిగా నా విధి నేను మిరుస్తున్నాను - sorry సరిహారీ - టీ కాస్త తాగుతావా ?

సర : No Thanks

రాజా. మరైతే నీ త్రాగుతాను - If you dont mind !

[టీ చప్పుస్తాడు]

సర : ఏమిటిది ! ఇక్కడ-ఈ గదిలో ఒక మానవశ్రేణి హత్య చేసి రెండుగంటలైనా కాలేదు - ఏమీ జరగనట్టే ప్రవర్తిస్తున్నాన్ !

రాజా: ఓ ! .. హత్యజరిగింది ఇక్కడా ! ఈ గదిలోనా ! ఇంకా (బైటికి చూచుతూ) అక్కడను కుంటున్నాను ! (విరగబడి నవ్వుతాడు. సరహారీలేస్తాడు పెదవి కొరుక్కుంటూ) కూర్చో సరిహారీ ! - నదురూ బెదురూ లేని ఈ అఘాయిత్యపు కొటివిని చూస్తుంటే భయం వేస్తోందా ?

[అని చిరువవ్వుతో అంటాడు. సగవారి అణివంక
ఓ క్షణంమాసి అక్కడేవున్న సోఫాలోకూర్చోబోయి
మళ్ళీ ఆకలెల పక్క నున్న సోఫాకేసి వెళ్తాడు]

ఓ-సోసీ అక్కడేకూర్చో. అక్కడ ఎక్కువ సుఖంగా
వుంటుందేమోలే నీకు !

నర : (సోఫాచినర కూర్చుని, సిగరెట్ ముట్టించి) నీ పరిస్థితి
ఎంత ప్రమాదంగా వుందో నువ్వు గుర్తించినట్టులేదు.

రాజా: ఇంకాకుముందు మనం ఉరిశిక్షను గురించి మాట్లాడు
కున్నాం. గూశావ్ - అది చాలా Interesting గా
వుంది .. తెలివివేటలు గలవాడు వ్యూహం చేసుకూడా
అనుమానం తనపై నా రాకుండా చెయ్యగలడన్నావ్
కదూ ? .. ఇంకా మరొకప్పుడు చూడు - 3 మాసా
అని నే నా తెలివితక్కువ నాటకం ఆడకుండా వుంటే
హంతకు డింత ధైర్యంచేసి న్యాయంలో చెలగాట
లాడేవాడేనా ?

[సగం త్రాగిన టేబులు table మీద వుంచుతాడు.]

నర : నా మటుకు నాకు నువ్వు నిర్దోషి వనిపించినా నే చెయ్య
గలిగిన సాయం యేమీ లేదని చెప్పడానికి చాలా
చింతిస్తున్నాను రాజారావ్ !

రాజా: (అతని పక్కకి వస్తూ) అవునవును. నా కర్గం అయింది.
నీ విధి నువ్వు నిర్వర్తించి తీరాలి-తప్పదు. కాని అసలు
హంతకుణ్ణి గురించి నేను జాలిపడకుండా వుండలేక
పోతున్నాను. చేసిన కార్య హత్యకి ఎంత పణంపెట్టాల్సి
వస్తుంది పాపం !... ఒక్క క్షణమైనా శాంతి హాయి

అనేవి యెరక్క ఎప్పుడు యేంపొరబాటుపని చేస్తామో-
ప్రాణాంతకమైన మాట ఎప్పుడు నోరు జారి వెస్తుందో
నని అతి జాగ్రతతో మనులుకోవాలి ! నిజంగా ఇంత
పణం-ఇంత జాగ్రత్త-ఇంత ఆదుర్దా తగునా హత్యకి ?
[లేచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి అద్దాల తలుపులు వేస్తాడు.]

అసలా పొరబాటు ఎప్పుడు చేసేదీ-ఆ మాట ఎప్పుడు
నోరు జారేదీ తనకే తెలీదనుకుంటాను. కాస్తా టీ
పుచ్చుకో సరహారీ-చాలా చలిగావుంది కూడానూ !

నర : Thanks-తీసుకుంటాను.

[సరహారి మేజా దగ్గరికి వెళ్తాడు. రాజా కిటికీ దగ్గరే నిలబడి బైటికి
చూస్తూ మాట్లాడు తూండగా నరహారి జేబులోంచి చిన్న గాజు
గొట్టం తీసి రాజా గ్లాసులోకి గలగలబా వొంపుతాడు.]

రాజా: అప్పుడే ఆకాశం నెత్తెలు బాదుకోంది... ప్రభాత
కాంతి ప్రపంచాన్ని ప్రదీప్తం చేస్తోంది... మళ్ళీ ఇంకో
రోజు ! హంతకుడు బహు జాగ్రత్తగా మసలాల్సిన
మరోరోజు !... ఒక్క పొరబాటుమాట - ఒక్క పొర
బాటుచేత - అంతే ! దాంతో ఉరికంబం ఎక్కా
ల్పిందే !

[వెనక్కి తిరిగి మేజాకేసి వస్తాడు రాజా. అతనిటు తిరిగేసరికి గాజు
గొట్టం నరహారి జేబులోకి వెళ్ళిపోయి వుంటుంది. అతను ఫ్లాస్కు
లోంచి తన గ్లాసులోకి టీ పోసుకుంటున్నాడు.]

అసలతను నిశ్చింతగా ఎలా నిద్రపోగలడని !

[నరహారి గ్లాసు తీసుకుని ఎడమప్రక్క సోఫాదగ్గరకు వెళ్ళి రాజా
రావుకు వెన్నుమాపుతూ నిలబడతాడు. రాజా గ్లాసు తీసుకుని -]

చాలామంది మనుషులు నిద్రలో మాట్లాడు తుంటారు
తెలుసా నరహరీ నీకు !

[నరహరీ ప్రేక్షకులకు వెన్నుచాపుతూ నిలబడతాడు రాజాకాపు
కాస్సేపు - స్లాస్కులోంచి ఇంకొస్తే బీ పోసుకుంటూ కాబోలు
నరహరి uneasiness ఎక్కువౌతుంది, పెంటనే రాజా ఇటు
తీదగుతాడు.]

...రాయి మనిషి ఏ యాదాలాసంగా చూసినప్పుడో -
ఏ అనుకోకుండా చెవియొగ్గి విన్నప్పుడో - బైటపడి
పోతుంది ! ... రహస్యం అంతా బట్టబయలై పేక
మేడల్లా ఆశలూ ఆహోచనేలూ అన్ని ఒప్పుసారి కూలి
పోతాయి. అది చాలా ఘోరమైన దుర్మరణం నర
హరీ ! మెడకి తాగుకట్ట వహికంలోంచి అమాంతం
అవతలికి యెత్తిపారెయ్యడమూ ! ఏ వహికం కోసం
కృషిపడ్డై తన దారుణ వాస్తవంలో ఒక నిండుప్రాణాన్ని
నిలుపునా తీగవో ఆ వహికంనుంచి ఎగబాటా !
పిచ్చిగుక్కను ఉచ్చులో బంధించి బండిలో పాకేసి
నట్ట - ఉరిత్రాటకో బిగించి చొరవంలోకి విసిరేయ
డమూ ! ...ఎంత ఘోరం ! ...ఎంత నైరాగ్యం !

[మళ్ళీ మెజాచ్యుకు వెన్నుచాపుతూ గ్లాసు ఎత్తుతాడు త్రాగడానికి.
నరహరి కూడా గ్లాసు ఎత్తుతాడు రాజా గ్లాసు కొరే -]

నిజంగా ఈ భైరవలంకలో ఎంత భయానకమైన సంఘ
టనైనా నిర్భయంగా నిరాటంకంగా జరిగిపోవచ్చు !

[గ్లాసుఎత్త గలగలా త్రాగేస్తాడు నరహరి ఎత్తిన గ్లాసు ఎత్తినట్లే
పుంపింది-రాజా ముఖం విడవకుండా ఒకేసరి మాట్లాడు రాజాకాస్త
పెకిలిగా చిరునవ్వు నవ్వుతాడు]

తమామాగా ఉంది సుచి ఈసారి.

[సగంతాగి గ్లాసు ఎల్లమీదపెట్టి చేత్తో కిక్కుర్లు సుసూరూ ఒత్తుతుంటాడు. బల్లపట్టుకుని నడవలేక నడవలేక ఆ చివరినాకా వెళ్తాడు. కడుపు చేత్తో పట్టుకుని కున్నీగా వాలబడతాడు. మొహం ఎల్లమీద పడిపోతుంది.]

నాకు—నాకు—

[నరహరి ఆరిని దగ్గరకు వస్తాడు. రాజా ఆరినివారి మాస్తాడు. నరహరి కొంచెం వంగి ఆరినే నిశ్చలంగా పట్టిస్తాంటాడు]

నువ్వు—

[రాజాకి నోటుమాటు పెగలని నరహరి వీధి కాచికానేకంకోకిన్నాగ్గుతుంటా మాస్తాంటాడు రాజా దేహం వణి పోకుండా కిక్కురియంతో వెళ్తాంటాడు]

నువ్వు-విషం-విషం పెట్టావ్ నాకు ' ఓహో—

[తల మేళామీదకు పడిపోకుండా దేసుని బాగబాదుకుంటాడు. వాళ్ళంతా ఒక్కసారి కింపించి నిశ్చలం అయిపోకుండా. నరహరి తన క్లాసులో టీ ఒక్కగుక్కలో త్రాగిన జేబులోంచి గా గొట్టంతిసి గుడ్డతో కుభ్రంగా తుడిచి మేళామీదకు వదిలి రాజా చేతి ప్రక్కనే వుండుతాడు అది గ్లాసుకూడా గుడ్డతో కుభ్రం చేసి బల్ల మీద వుండుతాడు జేబుగ్లడ్డ ఆంపురుదికునే రాజా త్రాగి గ్లాసు కూడా కొంచెం దగ్గరగా జుపుతాడు ఎక్కువగా అలానే తుకుస్తాడు. చాలా త్వరితంగా వెస్టింగ్ ఒక పానీయం చివరికి కాశ్రికైపు చూస్తూ చేస్తాడీ పొలన్నీ 'నర' బలకుంకోకినించిన ముఖంతో గాతంతా ఒక్కసారి అది మూడు DR లోంచి 100 బా వెళ్ళిపోతాడు - రికవరీకాలే తలుపు కిక్కిలించి, కిక్కి-క్షణికా అవ

కాళం. నళిని వందడా తలుపు తెరుచుకు వస్తుంది. రాజాని చూసి
ఒక్క కేకి వెట్టి అతని దగ్గరకు పరుగుతుకు వస్తుంది.]

నళిని : రాజా-రాజా—

రాజా: (కళ్ళు తెరిచి ఆమెను వారిస్తూ) ష్—

నళిని : అబ్బ-గుండె లవిసి పోయినయ్... (రహస్యంగా) ఏం
జరిగిందనలు ?

రాజా: నువ్వు చెప్పినంతా అయింది. నరహరి నా ప్రాణాలు
తియ్యడానికూడా సమకట్టాడు. ఆత్మహత్య చేసు
కున్నానని అంతా అనుకోవడం కోసమే కాబోలు
ఇనుగో ఈ విషం నీసాకూడా ఇక్కడే వుంచి
పోయాడు.

నళిని : నువ్వుగాని తాగలేదు గదా కొంపతీసి ?

రాజా: లేదులే. నేనూ చచ్చిపోయినట్టు పడిపోయాను, యేం
జరుగుతుందో చూద్దామని...అదుగో ఆ కిటికీ రక్షిం
చింది నన్ని వ్యాళ! అందులోంచి చాలా స్పష్టంగా కని
పించింది అతను నా టీ లో విషం కలపడం !

నళిని : (అటూ యిటూ, తిరుగుతుంది ఆలోచిస్తూ) ఇప్పటికి
పన్నులో కాలేశాడన్న మాట నరహరి! హంతకుడు
చేసి తీరాల్సిన పొరబాటు పని ఇక్కడ చేశాడన్న
మాట !...ఇహ నతన్ని పట్టుకోవడం ఎంతసేపు !

రాజా: ఎలా ?

నళిని : (ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి) మరేం ఫరవాలేదు. నువ్వు
యిక్కడే పడివుండు. నేనొచ్చినప్పు డెలా పడివున్నావో

అలానే ! మిగతాదంతా నేను చూసుకుంటాను. ఏదో మాటకూడా జారక మానడు. ఏం జరిగినా సరే నువ్వు మటుకు కదిలరాదు-మెదలరాదు... (ఊహించుచు) —

రాజా: (పడి) ఇలాగేనా?

నళిని : ఆ... ఇప్పుడే వస్తా న్నేను.

[అని Dr. R వైపుకు]

మోహన్ రావుగారూ-మోహన్ రావుగారూ —

[అని పిలుస్తూ Dr. R. లోనికి వెళ్తుంది]

[ఒక్కక్షణం ఆవకాశం. సరహరి Dr R లోంచి వెళ్తుందిగా వస్తాడు. రాజావంక మామూండగా వరండాలో ఎవరో వస్తున్న చప్పుడవుతుంది. సరహరి గలగబా Dr R లోకి వెళ్ళిపోతాడు. వరండాలోంచి రామానుజం వస్తాడు. రాజానిచూసి నిర్ఘాంతపోయి దగ్గరకొచ్చి చూడబోతాడు గాని అంతలోనే భయంపేసి ఎవరగా వెళ్తాడు. ఏంతోదక కాస్త గాభరాపడి సరహరిని కేకనీస్తాడు. అంతలోనే Dr. R లోనుంచి నళిని, మోహన్ వస్తారు. రామానుజాన్ని చూసి కటిక్కిన అగిపోతారు - ముందకుకున్న ప్రకారం జరగటానికి రామానుజం అడ్డమొచ్చాడుగా ! అంతలోనే సర్దుమంటుంది నళిని. రాజావంక ఒకసారిచూసి యిక వదులుతుంది నాటకం -]

నళిని : (వదులు స్వరంతో రాజాకేసి పరుగెత్తుకొస్తూ) రాజా రాజా—

మోహ: ఏమిటిది ? ఏం జరిగింది ?

రామా: ఏమోనండీ. లోపలికొచ్చా నిప్పుడే నేను. పశివున్నా డిలా నే వొచ్చేసరికల్లా. ఏం అర్థం కాక కేకేస్తున్నా సరహరిగారి కోసం.

మోహ: (రాజానాడి చూసి) చచ్చిపోయాడు !

రామా: ఆ !

నళిని : (కెప్పుమంటుంది)

రామా: చచ్చిపోయాడా ?

మోహ: అవును.

(Slight pause)

రామా: ఆత్మహత్య !

మోహ: నరహరిని పిల్చుకురండి అతనికేమన్నా తెలుసేమో !
ఊ—

[రామానుజం D R లోకి వెళ్తాడు మోహన్
నళినిని మోచేత్తో పొడుస్తాడు.]

ఊరడిల్లుము దేవీ-ఊరడిల్లుము !

నళిని : ఏం ? బాగా ఏడవటం లేదా నేను ?

మోహ: ఓ-దివ్యంగా యేగుస్తున్నావ్. ఆడవాళ్ళకు అది
కూడా నేర్పాలా ? ఆపకు మధ్యలో-కానీ.

రాజా: (తలెత్తి చూసి) రామానుజం అనుమానించడంలేదు
కదా !

మోహ: వాడిబొంద. ఆ మాత్రం తెలివితేటలు కూడానా !

నళిని : నే చెప్పింది మటుకు మర్చిపోకండి. అదే మనకి తారక
మంత్రం.

మోహ: అవును. నాకు తెలుసు.

నళిని : ష్—

[గబగబా వెళ్ళి మెట్లదక్కనుచుని చెరగుతో ముఖం కప్పుకుని ఏడుస్తూ వుంటుంది నిశ్చలంగా పిలిచున్న రాజారావువంటి దీనంగా బానిసో చూస్తూ సంచలనంగా మోహన్. సరవారి, రామాంజం, వారి జెంకా తీ కిమల DR లోంచి వస్తాడు]

సర : గబగబా రాజాదగ్గరకు వస్తూ) ఏం జరిగింది ?

మోహన్ : విషం తాగాడనుకుంటాను... ఇదుగో గాజుగొట్టం - Poison అని రాసే వూది దీనిమీద.

సర : My God !

[కిమలార్విష్టరాలై గాజువంటి నిశ్చలంగా చూస్తూంటుంది.]

మోహన్ : ఇదుగో గ్లాసు. (వాసనచూసి) తమాషాగా వుంది వాసనకూడానూ.

సర : కాగితం అనే దేవుడైనా రాసిపెట్టి పోయాడా ?

మోహన్ : ఏమో మరి - నూ కేం కనిపించలేదు.

రామా : చూడండి - జ్యేష్ఠోనూ అక్కడా.

మోహన్ : ఎందుకొకీ అనవగంగా.

సర : చూడరాదు సోని - ముగించుకు పోయిందేముంది !

[మోహన్ రాజా తేలుని కతుకుతాడు.

తేలులో వాళం చేతులు మోగుతాయి.]

రామా : ఏమిటవ్వి ?

మోహన్ : (తప్పనిసరై గైటికీకీసి) తాళంచేతులు !

సర : లాంచీవి కాదుగదా !

రామా : అవ్వే అయివుండాలి ! చూశారా తను దాయశేదనీ బుకాయించా డిందాక !... ఇలా యివ్వం దా తాళం చేతులు. (తీసుకుంటాను)

నర : ఇప్పటికైనా పోలీసుల్ని ఎంత త్వరగా రప్పిస్తే అంత మంచిది.

[సునిహార్ వస్తాడు DR లోంచి]

సుకు : (రాజానిచూసి) ఏమిటిదంతా ? ఎంజరిగింది రాజా రావుగార్ని ?

రామా : టైం లేదిప్పుడు వివరాలు చెప్పడానికి. వెంటనే వెళ్లి పిలుచుకురావాలి పోలీసుల్ని మనిద్దరం - రండి.

[అతన్ని చెయ్యిపట్టుకు తీసుకుపోతూ అని -]

చూస్తూంటారు గదా మీరిద్దరూ ఇక్కడి వ్యవహారాలన్నీ జాగ్రత్తగా ?

మోహ : నేనుకూడా మీతో వస్తాను. సరహరి పున్నాడుగా కాస్త ధైర్యపడు.

[చేతిలోని గాజుగొట్టె వంకచూసి -]

ఆ సరహరిగారూ! మీకీ విమలసంగతి తెలుసన్నారు గదా ఓసారి ?

నర : (తీసుకు వాసనచూసి) అబ్బే - నాకేం చేలీదే.

[జేబులో వేసుకో బోతాడు.]

రామా : పుచ్చుకోంగానే క్లోజేవల్లేవుదండి ప్రాణాలు !

మోహ : ఎక్కడి వస్తువు లక్కడే వుంటితే బాగుంటుందనుకుంటాను.

[గాజుగొట్టె తీసుకుని బట్టమీద పెడతాడు.]

నర : అవునవును. ఎలావున్నది అలా వదిలెయ్యడమే మంచి పని.

రామా: అదే నా ఉద్దేశ్యంకూడానూ... ఇక వెళ్ళోస్తాం మేం.

వుంటారుకదూ జాగ్రత్తగా తలుపులన్నీ వేసుకుని?

నర : ఓయస్. I will take care of everything!

[రామానుజం, సుకుమార్ వరండాలోకి వెళతారు.]

మోహ: (పో బోతూ ఆగి, దుఃఖావేశంతో త్వాన ఎగదన్ని
మాట చెగలనట్లు) వస్తాను-వస్తాను నరహరీ. నళినీ-

[అటూ యటూచూసి బొల్కనీమీద నక్కి-

పున్న నళిని చూసి మాడనట్లు -]

ఏదీ నళిని? ...పాపం వెళ్ళిపోయినట్లుంది, ఈ భీభత్సం
చూడలేక...పాపం రాజా అంటే పంచప్రాణాలూనూ
ఆ పిల్లకి...వస్తాను నరహరీ - నువ్వుమటుకు జాగ్ర
త్తగా వుండూ!

నర : మంచిది వెళ్ళిరా.

[మోహన్ వరండాలోకి వెళ్తుడు. నరహరీకూడా వెళ్ళి తలుపులు

జేసగిలకేసి తిరిగి వస్తాడు. రాజారావు వంకచూసి విరగబడి నవ్వుతాడు.

కాని అంతలోనే మేగావర్షం తుప్పులో కూలబడి చేతుల్తోముఖం

కప్పనని నవ్వుతూ గోచిస్తాడు. క్రమక్రమంగా భయోద్వేగంతో

వివర్ణమౌతున్న కన్నాలో కమల అతన్ని పరిశీలిస్తూంది.]

కమల: నవ్వుతున్నా రా మీయ !

నర : My dear!—(ఆమెను తన చేతుల్లోకి లాక్కుంటూ)

నీ మన స్సింకా చికాగ్గానే వున్నట్లుంది—

కమల: (వెనక్కితగ్గుతూ) నా దగ్గరికి రాకండి.

సర : (మేజాకేసివెళ్ళి) ఇదంతా నీకెలాంటి మాకిచ్చిందో నాకు తెలుసు కమలా ! (రాజావంక చూస్తూ జాలిగోతల వూపుతూ) పాపం ! ఎటువంటి దుర్మరణానికి పాల్పడ్డాడో చూడు ! ...రా కమలా మనం వుండ రా దిక్కడ.

కమల : భగవంతుడు నన్నసలు తుమిస్తాడా ! ..ఆ వుత్తరాన్ని గురించి నిజం కప్పిపుచ్చినందుకు నన్ను శిక్షించడూ దేవుడు ?

సర : (Checking himself) నువ్వుకానేను నిద్రపోవాలి కమలా - నీ మళ్ళస్సు మనస్సులో లేదు.

కమల : (రాజావంక చూస్తూ) నేనేగనక నిజం చెప్పేసి వుంటే రాజారావుగారీ దుర్మరణానికి పాలయ్యేవారే కాదు. ఆ ఉత్తరం-

సర : (కోపం వచ్చి) ఉత్తరంలేదు - సత్తరింగీదు పోయి పడుకో-

కమల : నే చెప్పేది ఎందుకు విని పుకోవ ? నేను అబద్ధం ఆడనని చెబుతున్నాను-^{సరళ} ఆ ఉత్తరం వ్రాసింది. రాజారావు గారిక్కాదు-

సర : అనవసరంగా మాట్లాడనన్ను చెబుతున్నాను.

కమల : సరళ ఆ ఉత్తరం వ్రాసింది నారాయణి ! రాజారావు గారిక్కాదు ! ఓహో- (ఏడవటం మొనలెత్తంది.)

సర : నువ్వేం మాట్లాడు తున్నానో ఏకే తెలీదు. సరళ ఆ ఉత్తరం వ్రాసింది రాజారావుకే !

కమల: కాదు నాగాయణి! తన భర్తకి! ఆ ఉత్తరం అతను చూడటానికప్పుంటేకనోయింది. ఆమె అతని న్నంతగా ప్రేమించడం సహించలే పోయినాను. పాపప్రి దాన్ని నేనే చదివి చింపి చిల్లకాగితాల బుట్టలో పాశేశాను. ఆ కవచకూడా అక్కడే పాశేస్తే ఏ గాధా లేకపోయేది. పొరబాగాన అది మగతా ఉత్తరాల్లో బాగా బోలెడు తీసుకుపోయి అక్కడ చించి పాశేశాను. రాజారావుగర్భకైనా చెప్పివుంటే అంగుంజేది. చెప్పక దాచి ఉట్టి అని ప్రాణాల్లో అపహరించిన పాతకమయ్యను. ఎప్పుడు అది రిగ్నా అసలు సంగతి చెప్పేయరు. (వరంబువైపు వెళ్ళిపోయింది)

నర : (అడ్డంపెచ్చి) ఆగు. (కంఠం మెల్లగింది) ఏమి కమలా మరీ యిత మూఢురాలిని కోరుకున్నావు? అవన్నీ చెప్పితి మూలన ఏ లాభం ఉన్నది? అనవశరంగా నన్ను రొంపిస్తాను డం నాకో బ్రంధం కలలేదు.

కమల: లేవు గర్భిణీ! చెబుతున్నా ఆ ఉత్తరం నా భర్తకు వ్రాసుకున్నానని.

నర : చెప్తయేం? ఎవని నమ్మిపోయి దాని మూటలు? రాజారావుగర్భిణీగా నీ చేతులారా చేసుకున్న కూతల పాపం అనుభవించితి కర్మనాశ్చరేసు పని చెప్పుకోయీను

కమల: కాదు. ఆ నమ్మకంలేదు వుంటుంది. అలాంటి దురంతం చెయ్యాలన్న అనసరిలేదు నాగాయణి! అతనికేం అగమ్యంగానీ దేవునికేం పోనీ

మీరైనా అడగలేదేం నన్నా వుత్తరం గురించి?
 (అకస్మాత్తుగా నిజం తట్టి) ఓహ్-అదా అసలు సంగతి!
 మీకు తెలుసునన్నమాట! ఇంతసేపూ ఆ ఉత్తరం
 నారాయణదేవని మీకు తెలుసు నన్నమాట! తెలిసి
 కూడా వాళ్ళకి చెప్పలేదు!

నర : అనవసర విషయాల్లో నే జోక్యం కలిగించుకోను.

కమల: (అతనిపై పే తడేకంగా చూస్తూ) నేనా కను ఎందుకు
 చించిచూశానో అడగలేం? తెలుసుకోవాలని లేదూ.
 మీకు?

నర : ఆ వసరంగా వాక్కవెళ్ళిపో యిక్కణ్ణుంచి.

కమల: (మొండిగా) మీ కెందుకని లేదూ తెలుసుకోవాలని?

నర : (అటు తిరుగుతూ) తెలుసుకోవాల్సింది యేమీ లేదు.
 నారాయణా, రాజారావు ఇద్దరుకూడా చచ్చి
 పోయారు. కేసు పూర్తి అయిపోయింది.

కమల: (అతన్ని వెంటాడుతూ) నువ్వే - రాత్రి ఈ గదిలో
 దాక్కుని వున్నది నువ్వే! మేం వచ్చిన తరువాత
 పారిపోయావు! మా సంగతంతా యెరుగుచువు!
 యెరిగిగూడా పోతుకున్నావు!...నళిని చెప్పింది నిజమే!

నర : (Stiffen అయి ఆమె ముఖంవంక చూసి, మళ్ళీ
 చూపులు తిప్పుకుని) నువ్వేం మాట్లాడు తున్నావో
 నాకు తెలీదు, పోయి పడుకుంటావా లేదా - ఈ గది
 మూసేయ్యాలి.

కమల: (చెనకేవేళ్ళూ) ఇంకా నేనతన్నే ప్రేమిస్తున్నాను. (అతనిని తిడుగుతాడు) అర్థం అయిందా?...వినిపిస్తోందా! (అతని అడుగు ముందుకొస్తాడు) నే నతన్నే ప్రేమిస్తున్నాను.

[విడిటంగా వ్యవహరించే సరహరిముఖం కోపంపట్టలేక వికృతం అవుతుంది.]

ఇహ నువ్వేం చేయగలవ్ ! ... నాదగ్గరకు రాకు...
వద్దు - నువ్వంటేనే అసహ్యం నాకు - ఛీ !

[వున్నట్టుండి సరహరి ఆమెను కూర్చుంటూ పట్టుకుంటాడు.
విడించుకోవాలని విదిలించుకుంటూ వుంటుంది కమల.]

సర : కానీ - ప్రేమించు - ఇంకా గాగా ప్రేమించు...నేనంటే అసహ్యంకదూ! నామూ నువ్వు కలిసి నన్నొక్కరి వేధవక్రింక కట్టిపారేశారు కదూ! . చచ్చాడు దరిద్రుడు - ఫీడానదిలింది !

కమల. నువ్వే చంపావ్ అతన్ని—

సర : నోక్కయ్ !

కమల. అవును నువ్వే! వాళ్ళకి చెప్తాను. హంతకుడవు నువ్వేనని అంతరికీ చెప్పేస్తాను.

సర : (Deadly) ఈ క్షణంనుంచీ నువ్వు నే చెప్పినట్టు కనక నడుచుకోకపోతేనా—

[బరబరా D R లోకి ఈడ్చుకు పోతాడామెను. గాగారావులేచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి నిలబడతాడు నిట్టూరుస్తూ. బాల్కనీ నాద సంగీతం నిలబడి యేదో చెప్పబోతుండగా D R లో ఎవరో వస్తున్న పప్పుడవుతుంది. సరని మళ్ళీ దాక్కంటుంది. సరహరి మళ్ళీ వస్తాడు. రాజా వెనక్కి

తిరుగుతాడు. ఒక్కక్షణం ఇద్దరూ వొకరినొకరు చూచుకుంటారు.
తర్వాత రాజా సరహరివైపు నడుస్తాడు. సరహరి రివాల్యూషన్‌ను
జేబు తగుముకుంటాడు.]

రాజా: అదే లాభంలేదు సరహరీ! నీ ఆటకట్టిందిక.

సర : (రివాల్యూషనీసి ఓ అడుగు వెనక్కివేసి) లేదు. ఇంత
వరకూ లేదుగాని - ముందు తమరు కూర్చోండి...
ఇంతకుముందు ఎక్కడ కూర్చున్నావో అక్కడే
అలానేకూర్చో రాజారావ్!... ఊహ

[రాజారావు కాస్త తిగిపోతూ నిశ్చలంగా
రివాల్యూషన్ ఫయివేసుకుని, వెంటనే కూర్చుంటాడు]

రాజా: అనవసరంగా శ్రమపడుతున్నావ్ సరహరీ! చేసిన
పాపం నిన్నేం విడిచిపెట్టదు. నువ్వు నారాయణ్ణి హత్య
చేశావ్!

సర : చేశానా? దానికి సాక్ష్యం ఏమిటో!

రాజా: నా ప్రాణాలు తియ్యడానికూడా ప్రయత్నించడమే!

సర : (ఇంకా రివాల్యూషన్ రాజాపైపే చూపుతూ, నెమ్మదిగా
అనికేసి వస్తూ) నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివి-
రాజారావ్-ఎలా బ్రిటికావో ఫ్రూసిక్ ఆసిక్ త్రాగి
కూడా బ్రిటికావు... ఇతే ముందుకే! పోలీసులు వచ్చే
సరికి ఆశ్చర్యహత్య చేసుకున్న నీ శవాన్నే ఈ కుర్చీలో
చూసేది.

రాజా: సరహరీ! ఓహో! ముందా రివాల్యూషన్ అవతలపెట్టు-

నర : అప్పుడేనా! ఎన్నిరోజుల్నుంచీ నిరీక్షిస్తున్నా నారా
యణ కోసం. ఆ నీనాకూడా అతనికోసమే దాచివుంచా
నిన్నాట్లానూ కాని ఇవ్వాలి ఎవరో మంచి మాగ్గం
దొరికింది. అలాగే నీ పూర్తియింది. ఆ నీనా నీ మీద
ప్రయోగించినా నిరసిస్తోంది. అయినా నింతలో
ముంచుకుపోయిందేమో లేదు. ఇదుగో నీదే యీ
రివాల్వరు-కదూ! . నీ హృదయంలో కాస్త చోటివ్వ
మంటోంది (Sharply) కదలకు—ఊ—

[రివాల్వరును రాజాని పైకి పూసికొని గురిచేసి వెళతాడు. మెట్ల
మీదనుంచి కిక్కిరిస్తూ కిక్కిరిస్తూ వెళ్తున్నాడు D R లు పులు
తెరుచుపని కట్టాడు ఇంకా కిక్కిరిస్తూ gasp స్థాయి. మోహన్,
రామానుజం, సుపమా - వారూ వెళ్తున్నారు]

మోహన్ : సరిహారీ!

కమల : ఏమిటిచె? మళ్ళీ రేపు జరిగిందేమిటి? .. ఓహో రాజా
రావు గారు బ్రతికే వున్నారా!

[రాజా పువ్వులతోపాటు వీటి వొంట చమటలు తుడుచు
తుంటాడు. కిక్కిరిస్తూ కిక్కిరిస్తూ కొట్టుకొని పడి—]

నన్ను క్షమించండి రాజారావుగారూ!

నర : కమలా! నువ్వికదానీ రాముంచు ఊ—

రామా : ఇక చాలించు ఎగవారీ నీ భేషజాలు.

మోహన్ : నువ్వింతమీముందు దంచేసిన ఉపన్యాసం కోసమే నిరీ
క్షిస్తూ ఉన్నానా మేమంతుమూనూ.

నర : (Snarling) ఐతే ఇదంతా ఒక సన్నాగమన్నమాట!

మోహ: బాగానే పారింది కదూ !

నర : బాగానే పారిందా !...రా కమలా నువ్వివలకురా ముందు.

రామా: లేదేంకేం ప్రయోజనం నరహరిగారూ. విన్నాంమేం సర్వస్వమూను.

[నరహరి రివాల్యూరు గట్టిగా పట్టుకుని పూపుతూ అందరికంకా glare చేసి చూస్తాడు. కమల అనికంక అసహ్యంతో మాన్తుంది.]

కమల: ఏం - బెదిరిస్తున్నావా అందర్నీ షూట్ చేసి చంపుతా నని ! అది నీ చేతికాదు.

నర : కమలా !

కమల: అవును - నీ చేతి కాదు. నువ్వొక పిరికిపందపు. చూడు నీచేయ్యి ఎలా వణికిపోతోందో? చేతులారా బావ నింగ్రప్రాణాలు తీసినపాపం నిన్ను ఆపాదమస్తకం అప్పుడే దహించి వేస్తోంది నీచుడా-

నర : కమలా !

కమల: నోర్చుయ్—

[రివాల్యూరు ప్రేలుకుంది. కమల మూలగుతుంది నళిని, రాజా కమలను కింద పడకుండా నీ చేతిమీదుగు దిండుతారు రివ్వులైడై జోయిన నర హరి కమల పడిపోవటంతో నైలిస్యం కోకి వస్తాడు. 'కమలా !' అని వేదవాపూరితంగా అరిచి ఆమెను శూరిపించ బోతాడుగాని ఆమె యిటు తిరిగైనా చూడక గోవడంకో అక్కడే నిలబడి పోతాడు. కమల రాజా సాదా న అతికిష్టంగొద అందుకుని—]

క్షమించండి...నరళ...క్షమాపణ ..నాకుక్షమా ...

[కీలమీద పడిపోతుంది ప్రాణాలు పోవడంవల్ల]

మోహ: కిరాతకుడా ! ఇప్పుడు కై నా నీ ఘాతుక హృదయానికి శాంతికలిగిందా ?

నర : నేనా ? నేనా నీచుట్టి ! నేనింత కరాకుళ్ళి ఇంత నీచుట్టి ఎందుకయ్యాను ? నన్నీ పెద్దిటికి తేల్చింది. అదీ (కమలను చూపుతూ) అదీ-నారాయణ మీరు-మీరు-మీరింతానూ- ! ఈ ప్రపంచమే కయారు చేసింది నన్నిలా - కమలంలే నేనెంతగా ప్రేమించానో మీ కెవరిన్నా తెలుసా ? అది తెలుసుకో గల్గిందా అసలు ? నా పాలికి ప్రేమదేవత అనుమాయన్న నా భార్య తన ప్రేమంతా పగలు వాడి పాలు చేస్తూంటే చూస్తూ పూసుకోవడంకే నేనే దేవుణ్ణాను. ఆ దేవ్యానికి సన్మాని బోధించలేనియిం మీయాకాదు దేవుళ్ళు. అంతా కలిసి గానో పాటాచేసి ప్రవృత్తి రెచ్చగొట్టారు. చివరకు నన్నీ నాంతుక్కి తేశారు. నన్నూ ఓ దేయ్యం చేశారు.

రామా. అగ్గంటేమి.

నర : అవును - మీ కష్టంకొన్ని-అలాగ నువ్వు

రామా: (చెనక్కిరిస్తూ) నేనా ? నేనెంతగానో-

నర : లాంచీ తాళింపేతులు-నీ బుర్రాదవ్వు. (రామా నుజం వణికిపోతూ తాళింపేతులు నుడిచి పోయిపోతూ బల్లమీద ఈ చురు పెడతాను. రహస్య కవలవ్వుతోనే బల్లమీద తిరిగివచ్చి తాళింపేతులు తిను కుంటాను.) ఇక నేర్చుకోవాను. ఎక్కడో - ఎక్కడందో నాగమ్మ న్నివ్వాలి మామమ్మనుకునే మీ

ఘాతుక మృగాలకు, పిచ్చెక్కించే మీ మానవుల
దుర్భరసాన్నిధ్యానికి దూరంగా ఎక్కడికో వెళ్ళి
ఈ తాళాను.

[వరండా వాకిలికేసి నడుస్తాడు. నోవల్స్ కమల కళేబరం దాకా
వచ్చి ఆసిపోయి ఆమె ముఖంవంక చూడలేక వెంటనే ఆమె సగ్గ
మిస్తాడు. కాని మళ్ళీ అడుగు ముందుపడక వెనుదిరిగి ఆమెను తడ
కంగా అశ్రుపూరిత నయనాలతో ఓ ద్విధానీపు చూస్తాడు. తల
యెత్తి రాజావంక చూస్తాడు]

Good bye రాజారావ్ ! నీ అతిథ్యానికి చాలా
థాంక్స్...దయచేసి నన్ను సడని కెవరూ ప్రయ
త్నించకండి.

[వరండాలోకి వెళ్ళిపోతాడు. మోగన్ అతనివెంట
పడబోతాడు గాని రాజా అతన్ని ఆపుతాడు.]

రాజా: వద్దు మోహన్...ఆ పని పోలీసు కీ పదిలేద్దాం.

[ఇటు తిరిగి నీరసంగా బల్బ దగ్గరకు వస్తాడు. కమలవంక చూస్తాడు
పొంగి వస్తున్న విచారాన్ని అణచుకోవడానికి యత్నిస్తూ. సళిని.
అతన్ని సమీపించి బుజంపొద చేయి నేర్పరిది.]

కాని-నే చేసిన ఈ పాపం మటుకు నన్ను బ్రతికినంత
కాలం వేధిస్తూనే వుంటుంది.

[తెర జారుతుంది]

—....—

